RAMAPOST
ESTABLISHED 2009
MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL
"ESSENTIALLY" ABOVE & BEYOND!

info@ramapost.com | www.Ramapost.com
P: 845.369.9600 | F: 845.369.9601
382 Route 59 Suite 264, Airmont, NY 10952

BS"D • Vo. 2 | Issue 34 | No. 83 • MONSEY: Candle Lighting - 7:56 • Shabbos Ends - 9:28 (72 min past shkiah) • May 23, 2020 • 29 Iyyar, 5780

רם התורה

DIVREI TORAH FREELY PRINTED & DISTRIBUTED BY RAMAPOST

"בכל המקום אשר אזכיר את שמי אבוא אליך וברכתיך"

PARSHAS BAMIDBAR

ENGLISH
DIVREI TORAH

ANFEI EREZ • SHVILEI PINCHAS • TIV HAKEHILA • AREIVIM • MIZMOR L'DOVID
PENINIM ON THE TORAH • PARSHA PSHETEL • RAV BRAZIL

FOR SPONSORSHIP OPPORTUNITIES, CONTACT MITZVOS@RAMAPOST.COM SEE INSIDE FOR DETAILS >>

FOR SPONSORSHIP OPPORTUNITIES: MITZVOS@RAMAPOST.COM · **TO SUBSCRIBE:** RAMAPOST.COM/SUBSCRIBE-DIVREI-TORAH

בס"ד

SPONSOR A DVAR TORAH

SPONSOR AN ENTIRE WEEK FOR $360

Following Daas Torah, Ramapost is sharing the opporuntity to sponsor weekly Divrei Torah.
The following publications are read by hundreds of people every Shabbos. Sponsor an individual Dvar Torah or the entire collection, in the zechus of a choleh, l'eiluy nishmas, or for someone in need. A small message can be put on the Dvar Torah of your choice which will be distributed across Monsey and online.

CHOOSE A DVAR TORAH TO SPONSOR
CONTACT US WITH A PARSHA AND OPTIONAL MESSAGE

$180

Ram HaTorah
150 WEEKLY*
Compilation of Divrei Torah
(English & Hebrew)

$126

Meoros Hatzadikkim
300 WEEKLY*
Dvar Torah & Weekly Yahrzeits
(English)

$100
(MONTHLY)

Divrei Chizuk
800 MONTHLY*
R' Gamliel Rabinowitz
(Hebrew)

$100

Torah Wellsprings
200 WEEKLY*
R' Elimelech Biderman
(English / Yiddish)

$72

Sichat Hashavua Hitkashrut & Likutay Torah
125 WEEKLY*
(Hebrew / English)

$54

Oneg Shabbos
50 WEEKLY*
Compilation of Divrei Torah
(English)

$*

Areivim
400 WEEKLY*
R' Shmuel Gluck
(English)
***CONTACT INFO@**

***AMOUNT DISTRIBUTED**

RAMAPOST ESTABLISHED 2009
MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

info@ramapost.com | www.Ramapost.com
P: 845.369.9600 | F: 845.369.9601
382 Route 59 Suite 264, Airmont, NY 10952

A COLLECTION OF TORAH THOUGHTS BY
Rabbi Chaim Z. Levitan

ענפי ארז

branches of a cedar tree

בס"ד

VOL. 1 / ISSUE 37 כ"ט אייר תש"פ

פרשת במדבר

Neshama. Real Neshama is sometimes harder to discern than real genius, which can elude simplistic man not in tune with any sophistication. The reading of the most beautiful poetry by unrefined man will yield nothing but boredom. The strokes used by the poetic soul to express itself are broad, imaginative, colorful and most all: deep. The Mishorer finds no way to transmit the depth of those emotions that spring forth form the Ma'makim of his Neshama through shallow prose. He is almost drawn against his will to the canvas of Shirah to make it his Kulmas Halev for the elegant stirrings flowing from his heart.

When reading the writings of Harav Avraham Elya Kaplan even pedestrian man cannot help but be completely taken in. This is true whether one reads his exquisite poetry or his letters and even his articles. The reader is awestricken when confronted with tapestry's of Neshama, genius and total mastery of language. Many of us are familiar with his most famous poem that made its debut-albeit altered somewhat to be more palatable to the American psyche-on an early Pirchei record. Its title was Shak'ah Chamah and it became popular by Bnei Torah because its words were even more haunting than its melody. How exactly it captured the particular angst of a ben Torah that is uniquely his and gave an outlet to the frustration of wanting to grow, to be so much more than one was yet able to reach.

The rest of his poetry, in Lashon Hakodesh and in Yiddish, is much less well known. They, together with numerous articles and letters are published under the title: B'ikvos Hayirah, the two volumes of his Seforim on Shas titled: Divrei Talmud are very rare. The reverence with which his Rabeim and contemporaries in the Yeshivos of Telz and Slabodka held him are the testimony to his Gadlus and M'pihem Anu Chaim.

This article's purpose is an attempt to accurately adapt an article written by Harav Kaplan and Shavuos, not to translate it for that would be impossible and any attempt thereof would be criminal. The breath-taking beauty, the awesome mastery of the language laced with Maamorei Chazal ingeniously adjusted to highlight a point, the Regesh that straddles the page like oceanic waves - at times rising crest-like above the lines and at times dipping just below the surface, absolutely defies translation. We attempt merely, BSD, to share the thoughts and ideas, although stripped of its full measure of Neshama and elegant sheen, so they might still be able to inspire us even in their reduced state. It is recommended that one read the original, in Rav Kaplans own hand, in B'ikvos Hayirah on page 234 titled, Hayomtov Hagadol V'hatzanua for a full appreciation.

The greatest day in mankind's history is given such a modest and reserved title: Yom Ma'amad Har Sinai. Even the self-effacing name Shavuos conveys only that it follows the completion of a seven week counting period.

This is a departure from the Yom Tov of Nissan, the affluent leader Yom Tov, with its two opulent names: Chag Hapesach and Chag Hamatzos where each of them transport us immediately to the metaphysical world of supernatural miracles that occurred on the final day of the first Galus. Nor is its title like the "Tumultuous Guest" Yom Tov of Tishrei, with its inviting name "Chag HaSuccos: that carries us to silk lined memories of white tents of white clouds. It is one lone day; unique (merely repeated in the Galus). It stands by and with itself, sandwiched between the two extended Yomim Tovim, wealthy with days. So stands our Yom Tov Shavuos, in mid- summer- humble and unpretentious. It comes during the wheat harvest, when the Jew returns to his home, weary but pleased to rest and rejoice modestly. Unlike the raucous celebration of his departure into his fields at the harvests start, at Pesach time; unlike also, the respectful reveling, colorful and bright, tinged with the intoxicating hue of the wine of Yehuda in green gardens that Sukkos heralds. Shavuos- the most demure Simcha of the most demure produce- bread. It celebrates with simplicity the great "birthday" of the Torah that lives it's profound and sophisticated, modest life, only tucked away in the hearts of the profound and the modest.

It is the great, unassuming Yom Tov of the absolute necessities of life - of the spirit and of the body: Torah and Kemach (wheat). It is a Yom Tov that demands no unusual preparations to usher it in, without any special Mitzvos of its own. Even its name tells us nothing about its true identity. It's almost as if the Yom Tov itself says: You should know on your own what I'm about; you should remind yourself… don't you remember the Pasuk: Just be careful, very careful, lest you forget what your eyes have seen...teach your children and grandchildren about the day you stood before Hashem your G-d at Chorev. This is the Torah's daily plea to us, every day of the year.

However, on the day the Torah descended to our complicated, struggle filled world - the Torah says nothing at all to us. Almost as if it thinks to itself: Today is my birthday, but I'm not telling anyone about it. Not even to my own people. Whomever my coming down here means something to - "THEY" will remember on their own and "THEY" will come and extend their Brachos to me. I will merely urge the sons of my people with the advice to make my birthday a day of rest and to put away their work tools. (Otherwise, it will be outside of their control and well-intentioned interests to accomplish that memory). And once they reach that peaceful tranquility, they'll focus directly on what this day means to the world. No special Mitzvos are needed today...no hints...no special alerts, close relatives remember on their own. It's as if the Torah assumes such contemplation.

LAYOUT: RAMAPOST.COM

MOSDOS ZICHRON EREZ was established in 2005 under the leadership of Rav Chaim Zev Levitan and is dedicated to older Bais Medrash bochurim who have chosen to pursue the path of Zevulon while rooted in the tents of Yissochor. B"h they have had great siyata d'shmaya in enabling these bochurim to shteig and face the world as real Bnei Torah. Rav Levitan's reputation in the chinuch field and his warm and caring personality have led to the tremendous hatzlocho of this wonderful mosod.
For more information please visit WWW.ZICHRONEREZ.COM

RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

לזכות רפואה שלמה:
מלכה בת רחל, מיכאל בן שולמית, יעקב משה בן דבורה שירה ואברהם יהודה בן שרה רבקה

רם התורה

And yes, the Jews of yesteryear, the most intimate relatives to the spirit of Torah, knew instinctively what had to be done. Without instruction, without directives, they sat up all night and learned Torah until daybreak. They stood attentively to hear the sacred words of the Aseres Hadibros with such reverence and love - as if it were being given at that very moment. A simulation they experienced with all their hearts, their entire Neshamos and every sense - and so every year there was a new Maamad Har Sinai.

Here, Rav Kaplan makes reference to the 15th chapter of Divrei Hayamim II. A little background should be useful. The nation of Yisroel had been feloniously split; its kings had alternately allowed or encouraged the infiltration of idol-worship into the fabric of its people. N'eviim, men of G-d had been scorned and ignored; the grandeur of Klal Yisroel had become a faint memory. Jews had become as distant and remote from each other as from Hashem. King Asa was given an opportunity to reunite the nation under Hashem once more. When he returns in triumph after doing battle with Zerach Hakushi, the Navi Azariahu Ben Oded charges him with mending Yisroel's estrangement from its G-d and itself. (The parentheses are from Harav Kaplan.)

Long, long ago in the days of Asa, King of Yehuda, Jews remembered this day. They remembered on their own. This came at a time when Klal Yisroel desperately needed and wanted to do Teshuva. The Torah records Azariahus's words: There have been many days in Yisroel's past without a true G-d, without a Kohen to instruct and without Torah (does this not fit our time?) And in those times, there was no peace, neither for one who left nor for one who came in; for there was great fracturing of all the dwellers of the lands (Does this not also describe us?) One nation shattered the other, one city against the other, for Elokim has broken them with all manner of troubles (isn't this as if it were written for us?)

Then the Navi calls out to individuals: And you should be strong, do not allow your hands to slacken, for you will be rewarded for your efforts - even those myopic individuals whose vision does not perceive rewards so quickly, shall be rewarded.

The Torah records the reaction to these words: When Asa heard these words, the prophecy of [the son of] Oded, he strengthened himself. (Do we hear? The first one to be strengthened and given courage was, himself, which is most important and then, inspire others. Himself and then the people.) He gathered all of Yehuda and Binyomin and those that lived with them from Ephraim, Menashe and Shimon… they gathered to Yerushalayim "IN THE THIRD MONTH"... They entered into a covenant to seek out Hashem, the G-d of their fathers, with all their heart and all their soul... They swore to Hashem with a great voice and with Teruah sounds by trumpets and Shofaros. All of Yehuda rejoiced on account of the oath, because it had been made wholeheartedly (the clear message here is that one can only appreciate and revel with true satisfaction in serving Hashem when it's done wholeheartedly - only then does it bring Simcha. This message should be taken to heart even by pious Jews) for they had sought Him with avid yearning- and He had made Himself accessible to them to be found.

So, it is written in the Tanach. All the above happened in Sivan. We can justly assume it was near Shavuos or right after Shavuos, while still under the influence of that great day and infused by the great prophecy of Oded. This new great assembly, adjacent to the ancient great day of assembly (Yom Hakahal-Devorim 9:10). The renewed cry of "Naaseh V'Nishmah" echoed side by side with the powerful Naaseh V'Nishmah of old, which remains forever etched in our people's history and of all mankind's.

The vivid description of the times that Divrei Hayomim describes is an accurate and complete portrayal of our crippled era as well. Would the conclusion of that picture not fit us as well? Why don't we organize such a courage-filled assembly of strength?

We've counted seven weeks, day after day of counting and hopeful anticipation. We're finally Zocheh to the Yom Tov of Shavuos - the day one has to reach for - the day one has to catch up to, for it beckons to us with only a little nod. It refuses to tell us anything about itself - it waits for us to recognize and cherish it.

It's a day vacant of symbols and posters to advertise it. As the Pasuk relates about the giving of the Torah: For you did not see any Temunah/images. The pattern and style of that first Shavuos is followed by all the rest; absent of any external visuals to enhance or embellish what it really is: The great, modest Chag of the identity of sanctified man, the Chag of the prophet's nation, the Chag of those that accepted Torah. And who desperately needs such a Chag if not our generation? A wondrous Yom Hakahal, so demure that it only whispers its invitation to come and be strengthened and inspired.

At what other time than ours, is it critical for a Jew to learn how to be truly great and exalted and how to be truly reserved and constrained? And therefore, the wise men will remain silent at that time. (Amos 5:13) The emphasis is two-fold: the wise man and silence; to understand, to comprehend much and to be silent much; to store energy for the holy revolution in Klal Yisroel's identity. Were it only that we were worthy of such a task, as the Naveim were worthy of theirs- then we could appreciate our own yearly Maamod Har Sinai on the great exalted Yom Tov of Shavuos.

May Hashem grant us wisdom and the Neshama to appreciate, the Shirah of Rav Avrohom Elya Kaplan that can so heighten our appreciation of the entire Shiras Hatorah. BBA.

ממני ירוחם
חיים פוגה לוין

LAYOUT: RAMAPOST.COM

MOSDOS ZICHRON EREZ was established in 2005 under the leadership of Rav Chaim Zev Levitan and is dedicated to older Bais Medrash bochurim who have chosen to pursue the path of Zevulon while rooted in the tents of Yissochor. B"h they have had great siyata d'shmaya in enabling these bochurim to shteig and face the world as real Bnei Torah. Rav Levitan's reputation in the chinuch field and his warm and caring personality have led to the tremendous hatzlocho of this wonderful mosod.
For more information please visit WWW.ZICHRONEREZ.COM

RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

לזכות רפואה שלמה:
מלכה בת רחל, מיכאל בן שולמית, יעקב משה בן דבורה שירה ואברהם יהודה בן שרה רבקה

רם התורה

בס"ד

טיב הקהילה

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד'

בנשיאות מורנו הרה"צר' גמליאל רבינוביץ שליט"א

English Edition

Bamidbar

5780

No.

516.415

טיב המערכת

ויפקד אותם על פי ה'

He counted them according to the word of Hashem

HaKadosh Baruch Hu assigned Moshe Rabeinu with a task (3:15): 'Count the sons of Levi... פקד את בני לוי... כל זכר מבן חדש ומעלה' – every male from one month of age and up'. Seemingly this was not an easy task, how was it possible to also count the babies? We are not discussing our generation, rather it was the Generation of the Wilderness, before calculators were invented, how did HaKadosh Baruch Hu want Moshe Rabeinu to count the entire tribe of Levi – including the babies? The truth is that even Moshe Rabeinu wondered about this himself, but before we see what he did, let us think about what we would do in this situation. HaKadosh Baruch Hu assigns us with a task that seems impossible to do, what do we do? Of course, there are various possibilities, but the only possibility that should enter our minds is: If HaKadosh Baruch Hu says to do something, we must do it, but how?!

What did Moshe Rabeinu actually do? Rashi says: 'Moshe said before HaKadosh Baruch Hu, "How can I enter their tents to find out the number of their nursing infants? It is not modest." HaKadosh Baruch Hu said to him, "You do that which is yours to do, and I will do that which is Mine." Moshe would go and stand at the entrance of the tent, and the Divine Presence would precede him there, and a Heavenly Voice would come from the tent and say, "There is such and such number of babies in this tent." This is why it says, "According to the word of Hashem (3:16).' Moshe Rabeinu did not know how to do this, but he did not have a shadow of a doubt that it must be done, the only question was: 'How?'

If we think for a moment that these things can only happen to Moshe Rabeinu, that it is only by him that the solution could be so simple, a simple miracle, the Shechina went before him and called out how many babies were in the tent, this thinking is a mistake. The Tanna said in Avos (3:21): Rebbe Tarfon says, 'You are not required to complete the task', we must believe that only Moshe Rabeinu has the easy answer to every question, we too have this. But we must believe wholeheartedly and accept the will of Hashem with simple faith, and know that His *hashgacha pratis* is upon us, as if it were open miracles, and then, HaKadosh Baruch Hu will present the solution. We will not have any doubts, but rather, we must remember the precept 'you do that which is yours to do, and I will do that which is Mine.'

- Tiv HaTorah - Bamidbar

טיב ההשגחה

'שליחים טובים' – 'Good messengers'

Moreinu HaRav shlita relates: A man knocked on my door seeking my advice about something. Since I was in the missile of giving a *shiur* over the telephone, I suggested that he come back a little later.

In the meantime, the *shiur* ended and a young man learning in one of the yeshivas in the old city came to me with an important message from the Rosh Yeshiva seeking my advice for something and also that he wanted to purchase *seforim* on Kabbalah. I looked at the note and I did not know how to obtain these *seforim* since not all *seforim* stores carried these *seforim*.

The young man was disappointed that he could not find the *seforim* and while we were talking, the man who had been there earlier during the *shiur* showed up. Suddenly, I remembered that he owned a *seforim* store in the neighborhood. Instantly, I asked him if he could check to see if he could help the young man and after a quick look at the list of *seforim*, he said: "True, the *seforim* are rare but Baruch Hashem I have all of them in the store!!!" He finished his request for advice, and they walked together to the store and both sides were pleased.

I was amazed by the *hashgacha* since it never entered my mind that all these *seforim* would be in a store right near my house, especially during coronavirus isolation when most stores were closed including this one. Hashem worked it out that they should meet, and his request would be completely fulfilled.

Additionally, it must be pointed out that everything was done according to rules and health regulations including social distancing and other rules.

Moreinu HaRav tells another story that during the coronavirus there is no *kabbalas kahal* [seeing the public], and one day he could not find his glasses… and without the glasses it is hard to see. It is especially difficult to look for the glasses without wearing glasses. "Even if I look for them, there is a chance that I might accidentally step on them, and at my age it is not easy to bend down and look for them under the bed.

I asked Hashem to help me find the glasses and then there was a knock on the door. On the other side was a young man wearing a mask on face and gloves on his hands and he had something urgent to ask me. Of course, I was pleased with the messenger and he looked where I told him to and he found my glasses and of course, he received the answer to his question to which he was seeking advice.

With praise and thanks to Hashem for all his kindnesses.

- **Moreinu HaRav shlita**

RAMAPOST
MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

לזכות רפואה שלמה:
מלכה בת רחל, מיכאל בן שולמית, יעקב משה בן דבורה שירה ואברהם יהודה בן שרה רבקה

רם התורה

שבטי י-ה עדות לישראל
The tribes of G-d, a testimony for Israel

טיב הפרשה

Parashas Bamidbar opens with the mitzvah to count the Tribes of Israel [*Shivtei Yisrael*] from the age of twenty and up as it states (1:2) – 'שאו את ראש כל עדת בני ישראל למשפחתם לבית אבתם' – 'Take a census of the entire assembly of the Children of Israel according to their families, according to their fathers' house'. Rashi explains, 'because of their dearness before Him, He counts them at all times – when they left Egypt, He counted them. When they fell at the sin of the Golden Calf, He counted them to determine those who remained. When He came to rest His *Shechina* upon them, He counted them. On the first of Nisan, the Mishkan was erected and on the first of Iyar He counted them.'

Their praise is that they did not change – שבחן שלא שינוי

As explained, the reason for their counting was because of the dearness and significance of Israel to the Creator. Therefore, He counted them at all times as for example, *lehavdil*, people count the things that are important to them many times to make sure they are all there and in good shape. What was the special characteristic that made Israel so dear before the Omnipresent? This is why the Torah writes that when they go in the ways of the fathers - 'According to their families, according to their fathers' houses', then they are dear to the Creator. By continuing in the ways of the fathers who were faithful in their devotion and their entire essence was for the sake of Hashem and His Torah, with this they merited to be counted under His hand.

Because they properly adhered to the traditions of the fathers, the *shevatim* were designated in the Name of Hashem Baruch Hu as it states (Tehillim 122:4) 'שבטי י-ה עדות לישראל' – 'the tribes of G-d, a testimony for Israel' as Rashi explains by the family names (26:5), there is a 'ה' at the beginning of the name and a 'י' at the end of the name to hint to the seal of the Creator and His testimony for every one of *Bnei Yisrael* who faithfully keeps to his fathers' house, even when they wallowed in the uncleanness of Egypt they did not change their names, clothes or language.

Another point, just as the *shevatim* spread out and grew to be too numerous to count, so too, it is incumbent on a person to know the great responsibility that is imposed on him that he not veer off the path even a hairsbreadth, since everyone is not an individual unto himself, but rather, future generations are dependent on him and his deeds so as not to disrupt the chain, for one who saves a Jewish soul is as if he saved an entire world.

Extra caution in public – זהירות יתירה ברשות הרבים

Aside from this, after the counting of Israel was completed, the Torah describes the encampment and traveling of the *shevatim* according to their banners as commanded by Hashem (2:17) 'כאשר יחנו כן יסעו איש על ידו לדגליהם' – 'as they encamp so shall they journey, everyone at his place according to their banners'. That is, not only in his house or his Mishkan does one have to act properly and according to tradition, but even when the person is traveling on the road far from home, he must be extra careful in every detail of *halacha*. Although, when one travels and is far from his home, and to fully keep the mitzvos it takes a lot of willpower, effort, devotion, and extra expense, the Torah hints to us that just as the person conducts himself when he is encamped at home, so too must he conduct himself when he is traveling.

The very encampment and traveling of Israel in the Wilderness was with the heritage of the fathers as they were instructed (2:2) 'באותות לבית אבותם' – 'according to the signs of their fathers' house', that is, according to the directions of their fathers, with the sign their father Yaakov gave them when they took him up from Egypt (Bereishis 50:12) 'ויעשו בניו לו כן כאשר צום' – 'His sons did for him exactly as he commanded' - Yehuda, Yissachar, Zevulun carried him in the east, Reuven, Shimon, Gad in the south, and so on.

The merit of their father helps them – זכות אבותן מסייעתן

Then, when they finished counting all of the *shivtei Yisrael*, they counted *sheivet Levi* by itself as it states (1:49) 'אך את מטה לוי לא תפקד ואת ראשם לא תשא בתוך בני ישראל' – 'But you shall not count the tribe of Levi, and you shall not take their census among the Children of Israel' and Rashi explains, 'The King's legion is worthy to be counted by itself. Alternatively, HaKadosh Baruch Hu foresaw that a decree was destined to go into effect upon all those were counted from the age of twenty and up, that they would die in the wilderness. He said, "Let not these be included, for they are Mine, because they did not err with the Golden Calf.

It is told about the Chofetz Chaim who once explained that he was a Kohen because his father was a Kohen. So too with his grandfather and continuing through all the generations until Aharon HaKohen. How did his ancestors merit this? Because they were instilled with a different spirit and when Moshe Rabeinu cried out after the making of the Calf (Shemos 32:26) 'מי לה' אלי' – 'Whoever is for Hashem, to me' and immediately thereafter, 'ויאספו אליו בני לוי' – 'and all the Levi'im gathered to him'. Therefore, until today, we of *sheivet Levi* eat our fruit in this world but the principle remains for the World to Come, but the rest of the *shevatim* who did not approach Moshe, are not the choicest of the *shevatim*.

The Chofetz Chaim continued, "Therefore, until now I am a Kohen, but the other *shivtei Yisrael* are not Kohanim because thousands of years ago they did not heed the call of 'Whoever is for Hashem, to me'." The words demonstrate the influence any action has on future generations. The *avodah* in the Bais HaMikdash was given to the firstborn, but because of the sin of the Golden Calf, this privilege was lost to them and future generations forever. How much more so with something good! Certainly, a small act can reap much reward.

A good neighbor – שכן טוב

The Mishkan and the encampment of each *sheivet* in the wilderness was set on all sides and the tribes were close to one another. The encampment of Reuven was to the south (2:10) 'דגל מחנה ראובן תימנה' – 'the banner of the camp of Reuven shall be in the south' and the encampment of the sons of Kehas was also in the south (3:29) 'משפחת בני קהת יחנו על ירך המשכן תימנה' – 'The children of the families of Kehas would encamp on the side of the Mishkan to the south'. Rashi explains 'next to them was the banner of Reuven, who encamped to the south. Woe to the wicked one and woe to his neighbor. This is why Dasan and Avirom of Reuven and 250 men were stricken along with Korach and his assembly, for they were drawn along with them in their dispute.

The influence of neighbors is great to the extent that people as exalted as Korach from the chosen tribe of Levi fell in their trap. Therefore, the wise should hear and distance from difficult situations. Even their place in the Bais Hamedrash should be near upstanding people who fulfill the words of the Shulchan Aruch to the letter and they are steadfast in *halacha*, quiet during Tefillah, as the wise man said: Your main Tefillah should not be about your children that they be righteous, rather, pray for their friends to be righteous, and thus, the children will remain perfect and they will in fact, improve.

In contrast, the influence of good friends and a good environment is greatly beneficial. Therefore, we must be close to Tzaddikim, and follow in their ways as we find that Moshe and Aharon and his sons were to the east of the Mishkan near the banner of Yehuda and also Yissachar and Zevulun. It said about them 'Good for a Tzaddik, good for his neighbor', because Moshe's neighbors were involved in Torah, they became great in Torah.

RAMAPOST
MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

לזכות רפואה שלמה:
מלכה בת רחל, מיכאל בן שולמית, יעקב משה בן דבורה שירה ואברהם יהודה בן שרה רבקה

רם התורה

Rabbi Pinches Friedman
Parshas Bamidbar 5780
Translation by Dr. Baruch Fox

Shvilei Pinchas

"Behold, how good and how pleasant is the dwelling of brothers together in harmony"

Moshe and Aharon Are Mentioned Together Eighteen Times Corresponding to the Eighteen Berachos in Shemoneh Esreh

This week we read parshas Bamidbar. In this essay, we wish to focus on a fascinating revelation from Chazal in the Midrash on this week's parsha. The focal point of our davening thrice daily is the tefilah of Shemoneh Esreh. It was instituted by the members of the Great Assembly—Anshei Kenesses HaGedolah; it was originally comprised of eighteen Berachos, although a nineteenth berachah--"ולמלשינים"—was later added in Yavneh due to the dissenters and heretics. According to the Midrash, the eighteen Berachos correspond to the eighteen times HKB"H addresses Moshe and Aharon together in the Torah.

This exposition is associated with the command in our parsha concerning the banners and encampments in the midbar (Bamidbar 2, 1): "וידבר ה' אל משה ואל אהרן לאמר, איש על דגלו באותות לבית אבותם יחנו בני ישראל מנגד סביב לאהל מועד יחנו". **Hashem spoke to Moshe and Aharon, saying, Bnei Yisrael shall encamp, each man at his banner** (his division) **according to the signs of their fathers' house, at a distance surrounding the Tent of Meeting** (Ohel Moed) **shall they encamp."** They expound in the Midrash as follows (Bamidbar Rabbah 2, 1): **"Hashem spoke to Moshe and Aharon, saying": In eighteen places** (in the Torah)**, you find Moshe and Aharon addressed as equals corresponding to the eighteen Berachos . . . In eighteen places, Moshe and Aharon are united, alluding to the eighteen Berachos.** So, what is the deeper connection between Moshe and Aharon and the tefilah of Shemoneh Esreh?

Moshe and Aharon Represent Two Avenues for Tefilos to Be Accepted

We will begin to shed some light on the subject by introducing the sacred words of the Sefas Emes (5652). His comments on this subject are intriguing: **It appears that this is the basis of tefilah, the union of these two brothers, brothers sitting** (functioning) **together. They are the tools prepared by HKB"H for Bnei Yisrael, as it is written** (Shir HaShirim 4, 5): **"Your two breasts," all the abundant influence is provided through them.** Rashi explains that the "two breasts" that nurse you (and sustain you spiritually) mentioned in this passuk are a reference to Moshe and Aharon.

With this in mind, the Sefas Emes interprets the Gemara (Berachos 8a): "לעולם יכנס אדם שני פתחים בבית הכנסת, שני פתחים סלקא דעתך, אלא אימא שיעור שני פתחים"—**a person should always enter the Beis Kenesses through two entrances, and then he should pray. Do you think that he is referring specifically to two entrances? Rather, say that he means the distance equivalent to two doorways, and then he should pray.** He is referring to the two paths for tefilah opened by Moshe and Aharon. When we daven, we pray that a heavenly path will open up for us (Tehillim 118, 19): "פתחו לי שערי צדק אבוא בם אודה יה"—**open for me the gates of righteousness; I will enter them and thank G-d.** Correspondingly, we find that HKB"H asks of us (Shir HaShirim 5, 2): "פתחי לי אחותי רעיתי יונתי תמתי"—**open up** (your heart) **to Me, My sister, My mate, My dove.** These then are the two paths that must be opened for the sake of successful tefilah—one path from below ascending upwards to transport our tefilos, and one path from the heavens downwards to provide sustenance and influence.

We can provide further clarification by referring to the Zohar hakadosh (Metzora 53b): "משה שושבינא דמלכא ואהרן שושבינא דמטרוניתא". It teaches us that Moshe is the usher or groomsman of the King, HKB"H; whereas Aharon is the usher or bridesmaid

RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL
לזכות רפואה שלמה:
מלכה בת רחל, מיכאל בן שולמית, יעקב משה בן דבורה שירה ואברהם יהודה בן שרה רבקה
רם התורה

of the Queen, the congregation of Yisrael. The Zohar explains that Moshe always acted to appease HKB"H and draw Him closer to Yisrael. A good example of this is found in the aftermath of the "cheit ha'eigel." There, Moshe says (Shemos 32, 32): **"ועתה אם תשא חטאתם, ואם אין מחני נא מספרך אשר כתבת"—and now, if You would but bear their sin; but if not, erase me from Your book that You have written.** On the other hand, Aharon always acted to draw Yisrael closer to their Father in Heaven. Hillel expresses this fact in the Mishnah (Avos 1, 12): **"הלל אומר, הוי מתלמידיו של אהרן, אוהב שלום ורודף שלום, אוהב את הבריות ומקרבן לתורה". Hillel says: Be among the disciples of Aharon, loving peace and pursuing peace, loving humankind and bringing them near to the Torah.**

The Sefas Emes explains that Moshe Rabeinu drew HKB"H closer to Yisrael by bringing the Torah down from the heavens. As it is written (Shemos 19, 20): **"וירד ה' על הר סיני"—Hashem descended upon Har Sinai.** Aharon, on the other hand, drew Yisrael closer to their Father in Heaven by inculcating in them "yiras Hashem"—fear and reverence of Hashem. Let us refer to the following Midrash in parshas Emor (V.R. 26, 6): **"אמור אל הכהנים בני אהרן, הדא הוא דכתיב יראת ה' טהורה עומדת לעד. אמר רבי לוי מיראה שנתיירא אהרן מלפני הקב"ה, זכה וניתנה לו הפרשה הזו, שאינה זזה ממנו ולא מבניו ולא מבני בניו עד סוף כל הדורות". "Say to the kohanim, the sons of Aharon." This is the implication of that which is written** (Tehillim 19, 10)**: "The fear of Hashem is pure, enduring forever." Rabbi Levi said: Due to the fear** (reverence) **with which Aharon feared** (revered) **HKB"H, he merited and was given this passage; it will not be taken away from him or his children or his grandchildren to the end of time.**

This explains very nicely the rationale for the requirement to enter the Beis Kenesses through the distance of two doorways. It is because they represent the two paths opened by Moshe and Aharon for tefilah. Aharon, the usher of the Queen, opened the path for Yisrael from below heavenwards; it elevates our tefilos with the midah of "yirah." Moshe, the usher of the King, opened for Yisrael the path from the heavens downward to deliver the abundant reward and sustenance for abiding by the Torah.

So, let us return to the Midrash. HKB"H mentioned the two brothers together, Moshe and Aharon, eighteen times in the Torah, in preparation for Yisrael's tefilos throughout the generations. This enables them to open the two vital pathways opened by Moshe and Aharon—the one going up and the one coming down. This is the gist of his sacred remarks.

Explaining the Need to Direct Our Feet when Davening Shemoneh Esreh

As it is the nature of Torah to be elucidated in seventy different ways, I am excited to present to our royal audience a novel idea concerning the amazing connection between the eighteen times Moshe and Aharon are mentioned together in the Torah and the eighteen Berachos instituted by Chazal. The Tur and the Shulchan Aruch rule that we must daven Shemoneh Esreh standing up, because it is a substitute for a korban, which must be offered while standing. It is written (Devarim 18, 5): **"כי בו בחר ה' אלקיך מכל שבטיך לעמוד לשרת בשם ה'"—for him has Hashem chosen from among all your tribes, to stand, to minister in the name of Hashem.** They expound on this passuk in the Gemara (Zevachim 23b): **"לעמידה בחרתיו ולא לישיבה"—I chose him for standing, not for sitting.** Elsewhere, we learn in the Gemara (Berachos 6b): **"אין עמידה אלא תפלה, שנאמר ויעמוד פינחס ויפלל"—standing refers exclusively to tefilah, as it states** (Tehillim 106, 30)**: "Pinchas stood** (arose) **and he prayed."**

Furthermore, we have learned in the Gemara (ibid. 10b): **"המתפלל צריך שיכוין את רגליו, שנאמר ורגליהם רגל ישרה". One who prays must align his feet, as it states** (Yechezkel 1, 7)**: "Their legs were a straight leg."** Rashi explains: **They appeared as a single leg.** This, in fact, is the halachic ruling (O.C. 95, 1). We will endeavor to explain why we are required to mimic the malachim when davening—with a single, straight leg. Additionally, why do the malachim stand before HKB"H with the appearance of a single, straight leg rather than with two legs?

We will set out on our holy journey by examining the difficult, strenuous struggle that ensued between Eisav's ministering angel, the "samech-mem," and Yaakov Avinu. Although Yaakov was victorious in the end, the encounter left a lasting impact on all future generations. Yaakov's thigh region was injured, as it is written (Bereishis 32, 25): **"ויותר יעקב לבדו ויאבק איש עמו עד עלות השחר, וירא כי לא יכול לו ויגע בכף ירכו ותקע כף ירך יעקב בהאבקו עמו"—Yaakov remained alone and a man wrestled with him until the break of dawn; upon realizing that he could not overcome him, he struck a blow to the ball of Yaakov's thighbone, and it became dislocated, as they wrestled.** Due to this injury and insult, the Torah admonishes us (ibid. 33): **"על כן לא יאכלו בני ישראל את גיד הנשה אשר על כף הירך עד היום הזה." Therefore, the Children of Yisrael shall not eat the "gid ha'nasheh"** (the displaced tendon), **which is on the hip joint,**

RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL
לזכות רפואה שלמה:
מלכה בת רחל, מיכאל בן שולמית, יעקב משה בן דבורה שירה ואברהם יהודה בן שרה רבקה
רם התורה

to this very day. We must endeavor to understand the deeper significance of this injury. Of all the bodily limbs, why did the "samech-mem" specifically target Yaakov's thigh region?

We find a wonderful explanation in the Zohar hakadosh (in the Raiya Mehemna, Pinchas 243a) and in the Tikunei Zohar (Tikun 33), which is so fundamental that it is repeated over and over again in the teachings of the kabbalists, the Rishonim and the Acharonim. The explanation is based on the fact that HKB"H manages the world through the seven midos: **chesed, gevurah, Tiferes, netzach, hod, yesod** and **malchus**, which correspond to the seven days of creation.

These seven midos represent the human form. HKB"H manages the world clothed and disguised in these midos, so to speak. This is explained in the Tikunei Zohar in the passage of Pesach Eliyahu (Introduction 17a): **Chesed is the right arm; gevurah is the left arm; Tiferes is the body; netzach and hod are the two legs; yesod is the extremity of the body, the symbol of the holy "Bris"; malchus is the mouth—we call it Torah she'b'al peh.**

Let us explain. **Chesed** and **gevurah** are the two arms. **Tiferes** is the body located between the two arms. **Netzach** is the right leg and **hod** is the left leg. **Yesod,** the midah of the tzaddik, symbolized by the holy "Bris." **Malchus** is Torah she'b'al peh; in it, all the decrees of HKB"H's sovereignty are explained.

Now, Yaakov Avinu represents the body of kedushah that all of Yisrael are named after. Accordingly, the Zohar hakadosh explains that when Eisav's malach realized that it could not harm Yaakov himself, due to his extreme level of kedushah: **"He struck a blow to the ball of Yaakov's thighbone"**—specifically, his left thigh, corresponding to the midah of "hod." Since it is the lower, bodily extremity on the left side, it is the source of all the "dinim"—judgments.

"He has made me desolate, wretched all day long"

Based on this premise, the Zohar hakadosh goes on to explain the nature of the injury and insult to the left lower extremity, representing "hod." It cites the lament of the divine poet, Yirmiyah HaNavi (Eichah 1, 13): **"נתנני שוממה כל היום דוה"—He has made me desolate, wretched all day long.** When the forces of "din" prevail over the midah of "hod," chas v'shalom, the arrangement of the three letters **הו"ד** (splendor) is transformed into **דו"ה** (wretched). Now, we know that the world will exist for six thousand years, as per the teaching in the Gemara (R.H. 31a): **"שיתא אלפי שני הוה עלמא"—the existence of the world is six thousand years.**

Furthermore, one of HKB"H's days is equivalent to one thousand years, as it is written (Tehillim 90, 3): **"כי אלף שנים בעיניך כיום אתמול כי יעבור"—for a thousand years in Your eyes are like a day that passes and like a watch in the night.** Accordingly, six thousand years are like six of HKB"H's days, corresponding to the six midos: **Chesed, gevurah, Tiferes, netzach, hod** and **yesod.** (The seventh millennium corresponds to the midah of **malchus**; at that time, HKB"H will reign over the entire world, and His kingship will be revealed.) Now, the Beis HaMikdash was destroyed toward the end of the fourth millennium, and galus prevailed throughout the fifth millennium—corresponding to the fifth midah, "hod." Since the "dinim" prevailed, the arrangement **הו"ד** was transformed into **דו"ה**.

Therefore, lamenting the destruction of the Beis HaMikdash, the navi remarked: **"He has made me desolate, wretched all day long."** In other words, the galus resulting from the churban was decreed on the entire fifth millennium, a full day of HKB"H—during which the letters **הו"ד** were transformed into **דו"ה**. This is the significance and result of the injury Eisav's malach inflicted upon the left thigh region of Yaakov Avinu. Although Eisav's ministering angel did not have the power to harm Yaakov himself, it did have the power to harm the left leg, corresponding to the fifth millennium, representing the midah of **hod.** Consequently, the descendants of Yaakov were in galus throughout that millennium under the reign of Eisav's descendants—they were sick and wretched throughout that day.

Based on this premise, the Ramak (Pardes Rimonim (1, 2)), the Arizal (Sha'ar HaKavanos, Shabbas, 1), and all of the kabbalists—led by the Megaleh Amukos on Vaeschanan (70)—explain that this is alluded to by Daniel's description of Yisrael's situation when he says (Daniel 10, 8): **"והודי נהפך עלי למשחית"—and my "hod" turned into destruction for me**—in other words, **my "hod"** was transformed into corruption and destruction, consistent with the arrangement of the letters **דו"ה**.

"He will eliminate death forever"—Mitigating the Midah of "Hod" with "Netzach"

In truth, this still requires further clarification. Seeing as the midah of "hod" is associated with the prevalence of "dinim,"

RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL
לזכות רפואה שלמה:
מלכה בת רחל, מיכאל בן שולמית, יעקב משה בן דבורה שירה ואברהם יהודה בן שרה רבקה
רם התורה

why is it called **"hod,"** which connotes splendor and beauty? This is evident from the following passuk (Tehillim 104, 1): **"הוד והדר לבשת"—You have donned "hod"** (glory, splendor) **and majesty.** This passuk implies that the essence of **hod** is splendor and majesty, not the prevalence of "dinim" associated with the rearrangement of its letters to form **דו"ה.**

It appears that we can provide a legitimate answer based on the writings of the divine kabbalist, Rabbi Shimshon of Ostropoli, hy"d. In his sefer Dan Yadin on the Karnayim (3), he addresses the passuk (Yeshayah 25, 8): **"בלע המות לנצח"—He will eliminate death forever ("la'netzach").** He explains that the source of death is the left leg, the midah of "hod," which is a branch of "gevurah"; however, the right leg, the midah of "netzach," which is a branch of "chesed," prevails and annuls the prospect of death. This is the message inherent in the passuk: **"בלע המות לנצח"**—death, which is associated with the midah of "hod," on the left side, is abolished by the midah of "netzach," on the right side. (Translator's note: The terms "right side" and "left side" refer to the sephirotic tree.)

Thus, we can reconcile the issue beautifully. In general, when the midos of "netzach" and "hod" are united, the right-sided midah of "netzach" ameliorates the "dinim" coming from the left-sided midah of "hod," as implied by the passuk: **"בלע המות לנצח."** Under those circumstances, this attribute is called **hod**, because its full splendor and majesty shine through due to the influence of "chesed" from "netzach."

However, people's transgressions cause a separation between the "netzach" and "hod" of kedushah. This is especially true when they run eagerly with both legs—corresponding to "netzach" and "hod"—to commit an aveirah. This is one of the sins we confess in the "vidui" on Yom HaKippurim: **"על חטא שחטאנו לפניך בריצת רגלים להרע"—for the sin we sinned before You by running** (eagerly) **with our legs to perform evil.** Consequently, the beauty and splendor of **הו"ד** is transformed into **דו"ה**—boding wretchedness and death.

This provides us with a better understanding of the statement in the Zohar hakadosh (Pinchas 236a): **"נֶצַח וְהוֹד תְּרֵין פַּלְגֵי גוּפָא אִינּוּן כְּגַוְונָא דִּתְרֵין תְּאוֹמִים".** **"Netzach" and "hod" are two halves of the body, resembling two twins.** It is our sacred duty to unite these two midos and combine them into one. The Maor V'Shemesh expresses this fact as follows (Mishpatim): **"וזאת עיקר עבודתינו לתקן הירכים שהן נצח והוד שיתאחדו באחדות גמור פנים אל פנים".** In other words, to mitigate and sweeten the forces of "din" associated with **הו"ד,** it is incumbent upon us to rectify the two lower extremities, uniting them completely, thereby preventing the transformation into **דו"ה.**

Aharon Representing Hod Halted the Plague in the Merit of Moshe Representing Netzach

It is with great pleasure that we will apply this concept to interpret that which is written in parshas Korach. Due to the tragic dispute initiated by Korach and his assembly against Moshe and Aharon, a terrible plague broke out within the camp of Yisrael. Then, Moshe said to Aharon (Bamidbar 17, 11): **"קח את המחתה, ותן עליה אש מעל המזבח ושים קטורת, והולך מהרה אל העדה וכפר עליהם, כי יצא הקצף מלפני ה' החל הנגף. ויקח אהרן כאשר דיבר משה, וירץ אל תוך הקהל והנה החל הנגף בעם, ויתן את הקטורת ויכפר על העם, ויעמוד בין המתים ובין החיים ותעצר המגפה".** **Take the firepan and put on it fire from upon the mizbeiach and place ketores** (incense)**; take it quickly to the assembly and provide atonement for them, for the wrath has gone out from the presence of Hashem; the plague has begun! Aharon took as Moshe had instructed. He ran to the midst of the congregation, and behold! The plague had begun among the people. He placed the ketores and provided atonement for the people. He stood between the dead and the living, and the plague was stopped.**

Rashi comments in the name of the Midrash that an argument ensued between Aharon and the Malach Hamaves; eventually, Aharon prevailed in the merit of his being the emissary of Moshe Rabeinu:

"He stood between the dead, etc." He seized the Malach (Hamaves) and made him stand still against his will. The Malach said to him, "Allow me to perform my mission." He (Aharon) **responded to him, "Moshe commanded me to prevent you from doing so." He** (the Malach Hamaves) **said to him, "I am the agent of the Omnipresent, and you are** (merely) **the agent of Moshe." He** (Aharon) **said to him, "Moshe does not say anything on his own but only from the mouth of the Almighty. If you do not believe me, see now, HKB"H and Moshe are at the entrance of the Ohel Mo'ed. Come with me and ask." This is implied by the statement, "Aharon returned to Moshe."**

RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL
לזכות רפואה שלמה:
מלכה בת רחל, מיכאל בן שולמית, יעקב משה בן דבורה שירה ואברהם יהודה בן שרה רבקה
רם התורה

We see that even though Aharon offered the ketores, he did not have the capacity to oppose the Malach Hamaves by himself and bring a halt to the plague. His defense against the Malach Hamaves was: "I am acting on Moshe's authority." Even that was not enough; he was compelled to bring the Malach Hamaves with him to Moshe, as it says: **"Aharon returned to Moshe."**

It appears that we can explain the matter based on the well-known fact that the seven Ushpizin of Chag HaSuccos—**Avraham, Yitzchak, Yaakov, Moshe, Aharon, Yosef** and **David**—correspond to the seven midos. Accordingly, Moshe Rabeinu corresponds to the midah of **netzach**—represented by the right leg—and Aharon HaKohen corresponds to the midah of **hod**—representing the left leg.

Based on what we have learned, this enlightens us with regards to the wisdom of Moshe Rabeinu. He intended to halt the plague with the ketores burned by Aharon. He feared, however, that Aharon acting in his own right would be unable to stop the plague, since his midah was "hod," the source of death. Therefore, he cleverly dispatched Aharon as his agent to burn the ketores. Now, seeing as (Kiddushin 42b): **"שלוחו של אדם כמותו"—a person's agent is considered to be like himself**—the two midos of Moshe and Aharon—**netzach** and **hod**—were united in this mission. As a result, the death associated with the "dinim" of "hod" was abolished by the "chesed" of "netzach," in keeping with the passuk: **"בלע המות לנצח"**.

This explains very nicely the praise sung by David HaMelech about Moshe and Aharon (Tehillim 133): **"שיר המעלות לדוד הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד, כשמן הטוב על הראש יורד על הזקן זקן אהרן שיורד על פי מדותיו, כטל חרמון שיורד על הררי ציון, כי שם צוה ה' את הברכה חיים עד העולם". A song of ascents by David. Behold, how good and how pleasant is the dwelling of brothers, moreover, in unity. Like the precious oil upon the head, running down upon the beard, the beard of Aharon, running down over his garments, so the dew of Chermon descends upon the mountains of Tziyon, for, there, Hashem has commanded the blessing. May there be life forever!** According to the Gemara (Horayos 12a), this entire mizmor is about the two brothers, Moshe and Aharon.

In keeping with our current discussion, David HaMelech opens the mizmor with the famous saying: **«הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד»**, because when Moshe and Aharon, representing "netzach" and "hod," join forces and dwell together in harmony, it bodes well for all of Yisrael. For, as we have learned, Moshe's "netzach" mitigates the "din" associated with Aharon's "hod." For this reason, he concludes the mizmor: **"For, there, Hashem has commanded the blessing. May there be life forever!** Due to the positive influence of "netzach": **"בלע המות לנצח"**—death is abolished, and we are granted eternal life.

By Davening with Feet Together Hod Is Sweetened by Netzach

Following this sublime path, we will now explain why it is necessary to align our two feet when davening Shemoneh Esreh. As explained above, in this manner, we resemble malachim, of whom it says: **"ורגליהם רגל ישרה"**—their two legs appeared as one, straight leg. Let us refer to a passuk in parshas Toldos (Bereishis 25, 21): **"ויעתר יצחק לה' לנכח אשתו כי עקרה היא ויעתר לו ה' ותהר רבקה אשתו"—Yitzchak beseeched Hashem on behalf of his wife, because she was barren. Hashem granted his prayer, and his wife, Rivkah, conceived.** We find the following elucidation related to this passuk (Succah 14a): **"למה נמשלה תפלתן של צדיקים כעתר, לומר לך מה עתר זה מהפך את התבואה בגורן ממקום למקום, אף תפלתן של צדיקים מהפכת דעתו של הקב"ה ממדת אכזריות למדת רחמנות". Why are the prayers of tzaddikim compared to a pitchfork? Just as a pitchfork turns over the grain and tosses it from one place to another, so, too, the prayers of tzaddikim turn over the attributes of HKB"H from the attribute of anger to the attribute of mercy.**

Thus, we learn that the goal of tefilah is to transform "midas hadin" into "midas harachamim." We can suggest that this is why Chazal explicitly employed the language of "turning over" in this Gemara. They are alluding to the fact that tefilah turns around the order of the letters **דו"ה** –the consequence of "din"—to form **הו"ד**, an expression of "rachamim"—divine mercy—due to the mitigating effect of the "chesed" of "netzach" on the "dinim" of "hod."

This explains very nicely why the malachim stand before HKB"H with a single, straight leg. For, when the navi depicts their legs as **"רגל ישרה"**, he is describing the holy creatures carrying the Kisei HaKavod. They are malachim of "rachamim," who advocate and speak well of Yisrael. We express this fact in the "piyut" for kedushah in Shacharis on the High Holidays: **"ויושר יליצו בעדנו חיות אש"—fiery creatures will advocate on our behalf.**

RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

לזכות רפואה שלמה:
מלכה בת רחל, מיכאל בן שולמית, יעקב משה בן דבורה שירה ואברהם יהודה בן שרה רבקה

רם התורה

Accordingly, this is the reason they bring their two feet together as one. Since they are advocates of "rachamim," they perform a symbolic gesture—indicating that the midah of "hod"—the left leg—is being mitigated by the midah of "netzach"—the right leg. By uniting their two legs to form **"one straight leg"** representing "rachamim," the left leg cannot be transformed into the arrangement **דו"ה**; instead, it remains in its proper, beneficial order **הו"ד**, reflecting splendor and majesty.

We can now appreciate the profound wisdom of our blessed sages. They instructed us to align our two feet while davening Shemoneh Esreh, so that we resemble the heavenly malachim. Seeing as the goal of tefilah is to overturn the midah of "din" and transform it into the midah of "rachamim," we perform a symbolic gesture to transform the arrangement of letters **דו"ה**—an expression of "din"—into the arrangement **הו"ד**—an expression of splendor and majesty. As explained, "netzach"—the right leg—has a positive influence on the left leg, mitigating its "dinim."

We now have cause to rejoice. We have shed some light on the statement in the Midrash: **"In eighteen places** (in the Torah)**, you find Moshe and Aharon addressed as equals corresponding to the eighteen Berachos."** Chazal are informing us that tefilah is meant to transform "midas hadin" into "midas harachamim." This is accomplished by mitigating the "dinim" of "hod" on the left by uniting them with the midah of "netzach" on the right. In actuality, this union represents the magnificent union of Moshe and Aharon—the representatives of "netzach" and "hod"—who mitigated the force of "din" for Yisrael.

Incredibly, we can now understand why HKB"H chose to address Moshe and Aharon together as one **18** times in the Torah. Correspondingly, Chazal instituted the recitation of **18** Berachos in Shemoneh Esreh. It is because **י"ח**—18—are the letters of the word **ח"י**. In the merit of the union of Moshe and Aharon—"netzach" and "hod"—the death associated with "hod" is mitigated, in keeping with the passuk: **"בלע המות לנצח"**. In place of death, we are privileged to receive a good, quality life from HKB"H, in the merit of the **ח"י** Berachos we pray to him three times daily.

Our thanks and blessings are given to those who donated for the publication of our weekly dvar Torah for the merit of **אחינו בני ישראל**

Family Madeb - לעילוי נשמת
their dear mother
Lea bat Virgini ע"ה

Arthur & Randi Luxenberg לזכות
of their wonderfull parents, children and grandson

To receive the mamarim by email: mamarim@shvileipinchas.com

RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

לזכות רפואה שלמה:
מלכה בת רחל, מיכאל בן שולמית, יעקב משה בן דבורה שירה ואברהם יהודה בן שרה רבקה

רם התורה

To sponsor or dedicate this publication, please call the Areivim office: 845-371-2760 or email info@areivim.com

Areivim
LIFELONG SUCCESS

EMERGENCY HOTLINE
Dial: 845-371-2760
or Text: 914-490-8129
and type the word "EMERGENCY"

845-371-2760 | INFO@AREIVIM.COM | P.O. BOX 166 HILLBURN, NY 10931 | WWW.AREIVIM.COM

To subscribe to the Weekly Email, please email info@areivim.com and enter "Subscribe" into the subject line.

Please go to www.TorahAnytime.com to listen to Rabbi Shmuel Gluck, and other popular speakers, on TorahAnytime.

By Rabbi Shmuel Gluck

Because of the danger of coming into close contact with the Mishkan, K'lal Yisroel was replaced with the Levi'im. The Levi'im constructed, dismantled, and transported the Mishkan as a representative of K'lal Yisroel. At the end of this Parsha, Hashem warns the Levi'im of their risk of Kareis if they aren't careful at all times. Why would the Levi'im, why would their mothers, agree to place their lives at risk for the rest of K'lal Yisroel?

The answer is a concept one, not something I expect will transform people's lives. Concept messages are supposed to hover around people for years, each day making little more than the slightest "mark" inside people's minds.

What makes it possible for people to place their lives at risk for a greater cause is that they appreciate that, while people are made of both a Guf and a Neshama, they see themselves primarily as a Neshama. The Guf is "there" but it is nothing more than the tool the Neshama needs to achieve its purpose in this world.

While I'm not suggesting people place their lives in danger, we should all appreciate that there are missions which are not only allowed, but that make us responsible to move out of our comfort zone. We are expected to lose sleep to compensate for missing our Chavrusa, or to keep our word with our family. We should be ready to give up significant money if we cosigned a loan that defaulted.

Most of us resist going past the threshold of our comfort level because we see ourselves as a physical person, quite similar to an animal whose primary thoughts are to protect themselves, and possibly their brood, over anything else. Instead, we should see ourselves as we truly are, a Neshama with a mission and a Guf whose sole purpose is to serve our Neshama.

Searching For What We Believe

By Rabbi Shmuel Gluck

During our present crisis, many people are doing a lot of self-reflection. I have had numerous email conversations with people on this topic and, with their permission, I am going to share several of those emails with my readers. At a minimum, it will motivate others to reflect while we continue to live under siege in our own homes.

1) Q. There are many people living a "b'dieved" life, which to me really means that they are constantly seeking heteirim and putting down others who are machmir or more spiritual and who do "more" in Yiddishkeit than they do.

A. These people are Frum but only casually so. It's not important to analyze them. But we can accept that if you notice it and it frustrates you, then you should consider an alternative approach for yourself.

Q. Should I try to distance myself from them because they are wrong and I don't want to be influenced?

A. We are all affected by our environments. When we are younger, we tend to deny it. When the bad influences are our close friends, we also deny it. When we have social challenges and find it difficult to make friends, we deny it. But the influence that our friends have over us is undeniable and it so subtly invades how we think that it's like a bug planted in our computer. We are unaware that we aren't thinking straight and then we crash.

There's nothing wrong with people who don't share our values. Passionate Democrats won't be friendly with Trump fans and vice versa. Those that stay friends do so because they are not too passionate about the subject. Are you passionate about Yiddishkeit? If so, you can choose friends whose value systems are consistent with yours. Of course, this doesn't lessen your responsibility to be polite, helpful, and caring to everyone.

"...it will motivate others to reflect while we continue to live under siege in our own homes."

If you choose to distance yourself from some family and friends, do so subtly without letting them know your intentions. Instead, just be less available several times in a row. Instead of talking for 20 minutes, move on after 3 minutes and always apologize. Eventually, they will stop calling.

Some people, whether based on necessity (you still have to talk to your siblings) or because they are generally "harmless" people, you can interact with as long as you define them to yourself as acquaintances, not friends, and keep reminding yourself that they are "sweet people who think in an unhealthy, or Hashkafically incorrect manner".

LAYOUT BY RAMAPOST.COM

PARSHAS BAMIDBAR 5780

RAMAPOST
MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

לזכות רפואה שלמה:
מלכה בת רחל, מיכאל בן שולמית, יעקב משה בן דבורה שירה ואברהם יהודה בן שרה רבקה

רם התורה

Q. Where do I put them in my life and how should I view them? Should I rationalize for them and be dan l'kaf z'chus? Should I try to understand them?

A. I don't think we have to form strong opinions about anyone unless we're about to become their Mechuten, business partner, or spouse. Otherwise, we don't have to analyze them to figure out how to judge them l'kaf z'chus. Instead, say to yourself, "I realize that I am enough of a work in progress that it isn't my place to assess them and that, being honest, I can't get enough information about them (i.e. the intangible stuff that's in their minds) to venture any judgement." Of course, in life, there will be times that you will have to judge people. When that happens, remember that you don't have enough information and judge them with help from others.

Q. Is it a childish thing to keep away from such people because I really should be able to stand strong and stable in my place in Yiddishkeit?

A. Our Chachamim have clearly told us that we should be strong by avoiding circumstances, not to position ourselves poorly and try to be strong when we directly confront our challenges. Always avoid when possible. Why would a diabetic take a job in a bakery and why would a kleptomaniac work at Walmart?

So, assess your friends and acquaintances to determine whether they share your values and goals and decide how to best interact (or not interact) with them. If you want, we can discuss individual relationships and how to take the next step.

2) Q. I wrote about my standards, but to be fully honest, I don't have very clear standards in my life. I wish I were more consistent, so that others in my life could see and know what they may expect of me and what they should accept from me.
So really my question is: please help me understand what my standards should be so that I can be consistent in following them.

A. The challenge you are finding is not that you are grappling with your values. You are grappling with the reality that you don't have concrete values. Our discussion can't be about a smartphone, for example, but with the issues that precede the smartphone question by 2-3 stages.

There are many things I believe in that just aren't important enough to me to change how I live my life. I think the ecosystem requires us to ensure that no animals on land or water become extinct. I understand why that would have a trickle effect that will affect me. Nevertheless, I have no passion for the cause. Is it a statement of my lack of character? Am I being dishonest? Or, am I realistic that I can only act on a few of my passions and should dedicate my life to those?

Whatever the reason is that I have not placed effort into saving the whales, I don't obsess about something that I don't have passion for because I don't think it falls into my areas of strength or under my personal responsibility. Instead, I focus on the areas that 1) I have passion for, 2) are my personal responsibilities, and 3) are my areas of strength. In truth, number 2 is the primary one, although numbers 1 and 3 are important to discuss.

The same question needs to be posed to you. You ask me about what your standards should be. In a vacuum, dedication to Hashem, Torah, and Mitzvohs is our purpose in this world. But we don't live in a vacuum and that isn't your question. Your question is what it should mean to you. **First, you need to ask yourself whether Hashem (not Frumkeit, which is a vague, sometimes derogatory word for our relationship with Hashem) is something which you know to be valuable but that you don't have passion for or whether you have the passion but find yourself to be weak.**

Once you can get clarity on your level of passion, I can easily customize what your view should be.

Before you consider your level of passion for Yiddishkeit, you must come to terms with your relationship with your parents' views of Yiddishkeit. Initially, as you try to find what you believe, you will find yourself "falling back" to how you think you are supposed to think, what your parents have told you to believe. Accept this when it happens. It is part of the training process.

One of the challenges of close-knit communities and families, such as we find in the Frum world, is recognizing your right of independent thought. In the Frum world, we speak of Mesorah, Chinuch, and family Minhag, all of which are important. The challenge is knowing when their views are not any of those three, just their personal opinions which have not served them or their children well.

As a result of our culture (which, I have to say, is more effective than any other), children, even 40-year-old children, find themselves needing their parents' approval in the smallest areas of their lives. Some parents, who have never moved beyond the Chinuch mentality, may expect it, even demand it. Sometimes, this creates a toxic relationship and/or creates toxic individuals. Other times, they are both happy with their relationship but each of them, in their own way, is not a functioning adult. This can be seen by how the parent and the child interact with others.

If this applies to you, your first step is to affirm to yourself your right to independent thought in more areas of your life than you imagined. Later, we can discuss how your independent thought can peacefully coexist with that of your parents. Don't try to "pay them back" for the many years of "brainwashing". For now, we are focusing on your right to think independently without guilt. And, you should remind yourself, you are expected to think independently. Of course, to keep your thoughts focused and balanced, you should have a Rav, just as is expected of your parents.

It is often difficult for people to form their own opinions for the first time at the age of twenty or thirty years old. They find it challenging to know which ideas are theirs and which are their parents'. Nevertheless, we begin the process, and over the weeks and months, you will be more comfortable drawing conclusions, realizing what your personal preferences are, and having opinions.

Let me know if this was helpful.

RAMAPOST
MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

לזכות רפואה שלמה:
מלכה בת רחל, מיכאל בן שולמית, יעקב משה בן דבורה שירה ואברהם יהודה בן שרה רבקה

רם התורה

MIZMOR L'DOVID

Divrei Torah Inspired by the Torah Commentaries of
RAV SHIMSHON RAPHAEL HIRSCH ZT"L

Shavuos - Part 1 - Seven Mysteries

By David Gurwitz

Shavuos is uniquely mysterious compared to the other *chagim.* After counting seven weeks, it might be appropriate to ask seven questions.

First, we were waiting - after hundreds of years in Mitzrayim (literally meaning restriction) and after a year of plagues, the splitting of the sea, and living on *matzoh* and then *monn* and travelling in the *midbar* - to experience the greatest revelation ever at *Har Sinai.* Hashem was waiting for us and yet we overslept! How can we understand this?

Second, the Torah says that we all "saw the sounds" at *Har Sinai*. There is an English word called synesthesia, which means just that: having the ability to see sounds. However, only a tiny percentage of people have that ability.

Third, *Chazal* tell us that *Shavuos* is the birthday and *yahrtzeit* of Dovid Hamelech. The problem is that *Shavuos* could be either the 5th, 6th, or 7th day of *Sivan*. Dovid was born not on a calendar day, but rather on the day of the giving of the Torah. How can this multitude of days be his "birthday"?

Fourth, *Shavuos* is called by another name, *Atzeres,* meaning hold back. How does that relate to *Klal Yisroel*?

Fifth, why is *Shavuos* so lacking in *simonim* and celebration compared to all the other *chagim*?

Sixth, what special relationship does Dovid have with our acceptance of the gift of Torah?

Seventh, how can we carry the message of this seemingly amorphous *Shavuos* to our week and to every day?

We begin our analysis of these questions by reviewing Rabbi Akiva Tatz's description from mystical sources that the last two weeks of the *Omer* count before *Matan Torah* are dangerous times. These two weeks are related to the two kings of the future battle of *Moshiach – Yesod*, foundation, connected to Yosef Hatzaddik, and *Malchus*, meaning kingship and dignity, and connected, of course, to Dovid Hamelech.

While we had the first 32 days of the *Omer* and the death of Rabi Akiva's *talmidim*, we also see a hint to the spiritual enemies lurking during this tough two-week period in the *gematria* of *Yesod*, 80, and *Malchus*, 496, which combined equal 576. This is the value of *yeitzer hara* with the *kollel*. Another well-known name for the *yeitzer*, *Soton*, has a value of 359, one more than that of *Moshiach*.

RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

לזכות רפואה שלמה:
מלכה בת רחל, מיכאל בן שולמית, יעקב משה בן דבורה שירה ואברהם יהודה בן שרה רבקה

רם התורה

This is the general answer given for question #1 regarding why we overslept. The *yeitzer* affected everyone. As *Chazal* say, Hashem created the *yeitzer,* and He created the spice of Torah – *Torah tavlin* - as its cure. What better way to avoid a cure than to prevent its original acceptance? The Apter Rov explains that it was exhaustion from longing for the Torah that exhausted *Klal Yisroel*. We will return to this idea of longing in answering #6.

Question #2, seeing sounds, is also answered by Rabbi Tatz, who explains as follows. In this world, we can't really see, but only hear, which means putting pieces of information together. Thus, we cover our eyes for the recital of *Shema*, which means to hear. In the World to Come, the world of *emes*, we can only see, and we can't put things together anymore. Therefore, at *Har Sinai*, Hashem, in effect, combined both abilities of seeing and hearing by bringing all of *Shomayim* down to the mountain. Therefore, since we shared the *chushim*, or senses, of this world and the next, of hearing and seeing, we were able to see the sounds.

Regarding #3, Dovid's birthday, we know that *Rosh Hashanah* is the birthday of Adam Harishon, who gave Dovid 70 years of his life. The *Gemara* in *Maseches Rosh Hashanah* (6b) states that *Shavuos* can occur either on the 5th, 6th, or 7th of *Sivan*, so Dovid's birthday is really the day of Torah, not a set date. Just as his birthday has no calendar date, neither does Torah. How is that possible? Rav Moshe Shapiro, Rabbi Tatz's *rebbi*, provides a wonderful explanation. He answers that Torah, like Dovid, is beyond the ordinary system of time. It is not based on the luminaries, which establish months and years, but is rather based on weeks - literally what the word *Shavuos* means. By fulfilling the *Omer* count, we create a date that does not exist in the world. Both the Torah and Dovid come from beyond time.

In this regard, it is fascinating that the *mispar koton* of Torah (611) is 8 - beyond time.

#4, *Atzeres*, refers to our unique grasp of the lessons. Rav Shamshon Raphael Hirsch *zt"l* states: "*It is not the fact of the revelation of the Torah, but our making ourselves worthy to receive it, that our festival celebrates. As we have remarked elsewhere, this Festival, differently to all the others, is not called after that which characteristically has to be done on it, but ShavuoS, after the counting of the weeks which preparatorily lead up to it… It is this period of preparation which makes us worthy of receiving the Torah*." Holdback, or *atzereS,* clearly follows preparation.

Why no *simanim*, per #5? Rav Hirsch asks why this celebration is on a small scale, for one day. He teaches that the Torah itself does not want a festival. It wants every hour! Since Torah is the soul of our lives, Torah does not demand a symbol only. It demands life and conduct.

Sixth, Dovid represents prayer, and successful prayer, like Torah, only comes from great desire and longing.

Finally, regarding #7, *Tehillim* 29, the *kappitel* related to *Shavuos* according to Rav Yaakov Emden, is also read every *Shabbos* morning as we return the Torah to the *aron kodesh*. There is an obvious *Shavuos-Shabbos* connection, since we received the Torah on *Shabbos*. Therefore, to the extent we can take the effect of *Shabbos* into our lives all week, we can also have a related piece of *Shavuos*.

One way to try and keep this in mind at each weekday *davening* is to realize the following: Since *Tehillim* 29 mentions Hashem 18 times (as explained in the *Gemara Brachos* 28b), the *Anshei Knesses Hagedolah*, who created the *davening*, instituted 18 prayers in each weekday *davening*. *Kappitel* 29 ends with the famous *posuk*, "*Hashem oz le'amo yitein Hashem yevoreich es amo vashalom,"* referring to *Matan Torah.* Rav Hirsch explains that "*those men who submit to the will of Hashem shall alone receive the true blessing of peace for all their desires and achievements, even if the whole world should stand against them*."

RAMAPOST
MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

לזכות רפואה שלמה:
מלכה בת רחל, מיכאל בן שולמית, יעקב משה בן דבורה שירה ואברהם יהודה בן שרה רבקה

פנינים על התורה
PENINIM ON THE TORAH
Hebrew Academy of Cleveland

Parashas Bamidbar תש"פ פרשת במדבר

וידבר ד' אל משה במדבר סיני

Hashem spoke to Moshe in the wilderness of Sinai. (1:1)

The *Midrash* teaches, "The Torah was given through three media: fire, water and wilderness." The defining characteristic of *Klal Yisrael* throughout the ages has been their extraordinary ability to be *moser nefesh*, to self-sacrifice, for the Torah and their faith. Our People went to the executioner's scaffold, the fires of the *auto de fe,* and the gas chambers with their faith and commitment intact. Whenever the tyrants gave them the choice of their religion or their life, the decision was always their religion. This unique power of commitment was highlighted during these – and other – challenging incidents in the history of our people.

Avraham *Avinu* was flung into a fiery furnace, due to the threat that he presented to the prevailing pagan belief. By his very action of self-sacrifice, our Patriarch infused our nation with the DNA of *mesiras nefesh*. To dispel the notion that *mesiras nefesh* was an individual proclivity, with only a select few who were committed enough to act – our nation demonstrated its commitment by the waters of the Red Sea. We now have fire and water. What about enduring commitment? Veritably, we have proven our readiness during the singular demand on our lives. Are we ready, however, to live a life of self-sacrifice – day in and day out? The answer to this question came during our forty-year trek in the wilderness, in a desert fraught with danger. Fire, water and wilderness demonstrated our spiritual mettle. *Zocharti lach chesed ne'urayich*, "I remembered for you the kindness of your youth… following after Me, in the wilderness, in an unsown/unchartered land" (*Yirmiyahu* 2:2). *Horav Meir Shapiro, zl,* posits that these three *nisyonos* – trials of fire, water and wilderness – each representing its own unique form of *mesiras nefesh*, served as the catalysts for *Klal Yisrael* to receive the Torah as a *kinyan olam,* eternal acquisition, whereby the Torah is ours forever.

Yet, not all of us are prepared to accept challenge – especially when it involves our children. The *Chidushei Ha'Rim, zl,* was wont to say, "I see a *olam hafuch,* upside down world. The *Talmud* (*Niddah* 16b) teaches that prior to one's birth, it has already been Heavenly decreed whether he will be wealthy or poor. Concerning his spiritual proclivity – whether he will be righteous or wicked – it is not decreed, since *yiraas Shomayim*, fear of Heaven, is not Heavenly mandated. Yet, parents seem to worry regarding their son's *parnassah*, livelihood (which is Heavenly-designated), and ignore their son's spiritual advancement (expressing little to no concern regarding his spiritual direction in life)."

A good school makes a difference; a great *rebbe* can change a child's spiritual trajectory. At the end of the day, however, success or failure often harks back to parental input, care, love and spiritual indoctrination. Parents can love their child, but, if they themselves are clueless concerning the appropriate spiritual direction he should take, then we have a serious problem. The following story demonstrates how a young couple, from the onset of their marriage, committed themselves to the idea that the spiritual ascendance of their family would be primary in their lives.

Rav Uri Zohar, Shlita, visited a *Talmud Torah* in Beer Sheva. It was in a neighbourhood not known for its strong affiliation with Torah and *mitzvos*. This is why he was there: to encourage the community to support the *Talmud Torah*, so that their children would grow into *bnei Torah* and eventually alter the direction of their community, which was seriously gravitating toward a completely secular lifestyle. *Rav* Zohar noticed a retired gentleman who clearly looked out of place. He was attired in clothing that suited a resident of Bnei Brak. Furthermore, the parents who might be enrolling their children in school were young enough to be his grandchildren. The man explained that his son was the principal of the *Talmud Torah,* and he (the father) was here to lend his support with the parents.

Clearly, *Rav* Zohar was taken aback by the man and his son. The look on his face begged some form of explanation from this man. The man was only too happy to tell his story: "My livelihood came from the earnings I had from a kiosk that was situated in the centre of town. My wife and I worked day and night to support our four sons and four daughters, all of whom are scholars (or married to scholars) who have assumed positions in various areas of Jewish educational endeavours throughout the Holy Land. We have incredible Torah *nachas* from our children – all because of my wife.

"It was the day after our wedding, and I walked into the kitchen of our tiny apartment to find my wife weeping bitterly. I asked her what was wrong. She replied, 'My mind is aflame with a question: We pray – for what? For a livelihood? Everyone knows that what a person earns is determined by Hashem. One can work day and night, but he will still earn only that which he is destined to earn. Pray for health? While it is true that we must hope that we will not become victim to a terrible illness, but this, too, is Hashem's decision. I think that the area in which we should place all of our hopes and prayer is for our future children's educational development – that they grow up to become *bnei Torah*.'

"When I heard my wife's emotional words rendered the day following our wedding, I immediately agreed. This has become the primary focus of our own lives: our children's education. If you visit my house during the lighting of the *Shabbos* candles, you will see my wife crying copious tears for her children – even today, after they are all married and successful!"

Rav Zohar concluded his story. A simple couple – who were far from simple – unless one considers sincerity to be simple. Our prayers should not commence suddenly when something goes wrong, but, from the moment of marriage, this should be the goal upon which we place our initial and principal focus.

העלון מוקדש לעילוי נשמת

Ellis Goldberg z'l

29th Iyaar 5776

Always loved, Never forgotten, Forever missed.

Angela Goldberg and our children

אליהו מתתיהו גולדברג בן יעקב יהושע ז״ל
שנלב״ע בכ״ט אייר ה׳תשע״ו
תנצב״ה

Publisher and distributor of
worldwide Peninim edition until May 2016

RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

לזכות רפואה שלמה:
מלכה בת רחל, מיכאל בן שולמית, יעקב משה בן דבורה שירה ואברהם יהודה בן שרה רבקה

רם התורה

כל יצאי צבא בישראל תפקדו אתם לצבאתם

Everyone who goes out to the legion in Yisrael – you shall count them according to their legions. (1:3)

The men appeared to have been counted as soldiers. The minimum age to serve as a soldier in the army (Jewish) – the legion – was twenty years old, since people achieve their physical maturity by then. Men older than sixty were no longer counted; they were past the age of military service. The *Ohr HaChaim HaKadosh* teaches that (miraculously) *every* Jew between the ages of twenty to sixty was physically able to serve as a soldier. The *Kli Yakar* says that each Jew was not only physically fit for Army service, but he was also spiritually fit to serve in the Heavenly *tzavah, tzvah marom*, the group of ministering angels who serve Hashem. Indeed, we find the terms commonly associated with military service used freely concerning *Am Yisrael: tzvah*; *machane*, camp; *pikudim*; each and every Jew without physical or spiritual flaw prepared to serve Hashem as a soldier, in both the physical and spiritual realms.

Anyone acquainted with the military understands that in every one of its six branches (American), teamwork is critical to any successful operation. Teamwork is based upon leadership and mutual respect for each member of a team. At times, an operation requires the services and input of members of varied branches all working in harmony for the greater good. The United States Army recognises seven values that all soldiers must internalise: loyalty, duty, respect, selfless service, honour, integrity and personal courage. While all of the above are critical for the success of a military unit, I would like to focus on the third value – respect – and how it affects the Jewish People who have been inducted into the *ligyono shel Melech*, the legion of the King – *Hashem Yisborach*.

"The Army values reinforce that all people have dignity and worth and must be treated with respect. The Nation (United States) was founded on the ideal that all are created equal. In the Army, each is judged by the content of their character. Army leaders should consistently foster a climate that treats everyone with dignity and respect..." These words are not taken from a *mussar* sefer, but from the Army's manual – a book written by non-Jews, by and large for a non-Jewish audience. Everyone recognises that for a group to function as one unit, it is crucial that all members of that group treat everyone with dignity and respect. The reason for this is simple: We are all human beings; we are all in this together; why should one person hold sway over another?

Furthermore, in an Army unit, everyone makes his own unique contribution to the success and welfare of all involved in an operation. It could be an operation involving infantry that suddenly goes bad. Paratroopers come to the rescue, backed up by Air Force, etc. Likewise, *all* Jews work together *b'achdus*, in harmony and unity, each one occupied in his personal or communal act of service. Some learn Torah; others perform *chesed*, acts of loving kindness; still others are engaged in prayer, etc. One thing is for certain: Every Jew is invaluable. To denigrate a Jew is tantamount to casting aspersion on Heavenly angels.

The following story of Hershel the Shoemaker (related by *Horav* Lazar Brodie) should give us all reason to pause and ask ourselves if we are ever guilty of treating people who appear to be "different" inappropriately. In a small village in Poland (circa mid to end of eighteenth century), there lived a (seemingly) simple Jew – unerudite, could not read or write, poverty-stricken, physically misshapen (facial countenance). For all public intent and purposes, he seemed (and was considered to be) mentally challenged. He spoke to no one (people thought he was unable to speak), mumbling incoherently to himself all day. He would sit on the outside steps leading into the *shul* all day repairing shoes. He had his little box with a shoe form on it, a hammer and nails, and would earn his meagre living by repairing whatever shoes people gave him. His name was Tzvi Hirsch, and the members of the community had nicknamed him, "Hershel the Shoemaker." Sadly, he was the brunt of everyone's jokes, from scholar to children. A day did not pass that someone who entered the *shul* did not in some manner denigrate him. Hershel never responded – always accepting the ridicule with grace, as he continued mumbling to himself and banging his hammer onto the shoes.

No one lives forever, and Hershel, too, was called to his eternal rest. The community's *rav* ran to the shack which Hershel called home to search for any form of identification that might align Hershel with a member of the community to whom he might be related. While he might not have had anyone who cared for him during his lifetime, but, in death, who knows – someone might care. Perhaps he might locate Hershel's will. He searched all over, and all he found were an old broken bed, one chair and a makeshift table. In the corner of the room he discovered an old wooden box filled with written papers. Upon careful perusal, he realised that these were Hershel's *divrei Torah*, original thoughts that he had written, covering all areas of the Torah.

Hershel was far from a simple shoemaker. He was an outstanding *talmid chacham*, Torah scholar, who had concealed his identity beneath the façade of derangement. In a second container (within the box), he found a *Tallis* and *Tefillin* together with a *Siddur* whose pages were tear-drenched from years of fervent prayer. From within the pages of the *Siddur* there fell out an envelope containing a note that clearly was penned years earlier: "To my dear friend, the righteous, pious, *Rav Tzvi Hersh, Shlita*… wishing you much success and good fortune… Yisrael Besht (acronym for the holy *Baal Shem Tov, zl*). Apparently, Hershel the nondescript shoemaker, was actually a holy rabbi, close confidante of the *Baal Shem Tov,* who was on a mission. He was most certainly one of the *lamed vav*, 36 righteous Jews, upon whose merit the world was maintained.

The people were clueless as to Hershel's true identity. He did such an amazing job of covering it up. It was difficult to even gather a *minyan*, quorum of ten men, for his funeral. "Why should I close my store for the funeral of a bumbling shoemaker?" was a common response. "That is why we have a *Chevra Kaddisha*, Sacred Burial Society (to attend to the needs of the deceased)." The *rav* arranged for a *minyan* and saw to it that Hershel was buried in the portion of the cemetery reserved for the most righteous Jews. He recited *Kaddish*, since no one else did.

At the conclusion of the *shivah*, seven-day mourning period, (which was "observed" even though no one sat *shivah*), Hershel (his soul) appeared to the *rav* in a dream and said, "A terrible decree has been declared against the Jewish community. I warn you to inform everyone to escape immediately before it is too late." The *rav* immediately convened everyone in the *shul* and informed them of his Heavenly message. Those who did not outright laugh – smiled. Others simply ignored the *rav*, claiming that he had become personally involved with Hershel, thus, his cognitive abilities, which were usually quite lucid, had become impaired.

The *rav* left town that morning – together with his family. He pleaded with the members of the community to listen. They did not. That afternoon, the maniacal Cossacks entered the village and brutally slaughtered all of its Jewish citizens. It now became clear to the *rav* that *Rav* Hershel had been the *z'chus*, merit, for the Jewish community's survival these past years.

We can derive a powerful lesson from this story, which I preface with a thought from *Horav Sholom Arush, Shlita*, "G-d alone knows what a soul must accomplish in this world, and thereby places each soul in a circumstance which is conducive to performing its mission on earth." Some people appear to be "different" – standing out in a crowd; just do not seem to "fit in." It might be their personality, their countenance, mannerisms, physical hygiene, clothes they wear. They could be, for various reasons, victims of economic hardship. So many variables blend together to create a person whom we just wonder about. Yet, Hashem certainly has a mission for this person. Who knows? One day we might benefit from him/her. We are all soldiers on a mission designed by Heaven. We need one another.

ואלה תולדות אהרן ומשה... נדב ואביהו אלעזר ואיתמר

These are the offspring of Aharon and Moshe… Nadav and Avihu, Elazar and Isamar. (3:1,2)

Rashi notes that the *pasuk* begins by informing us who the offspring of Moshe *Rabbeinu* and Aharon *HaKohen* were, but, in the end, only states the names of Aharon's sons. What happened to Moshe's sons? *Rashi* quotes the *Talmud Sanhedrin* 19a, asserting that

Peninim is published by Peninim Publications in conjunction with the Hebrew Academy of Cleveland
©2020 All Rights Reserved by Rabbi A. L. Scheinbaum
Sponsorship - e-mail: peninim@dvar.info

RAMAPOST
MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

לזכות רפואה שלמה:
מלכה בת רחל, מיכאל בן שולמית, יעקב משה בן דבורה שירה ואברהם יהודה בן שרה רבקה

רם התורה

the Torah is teaching us that Aharon's sons were considered Moshe's sons, because Moshe was their *Rebbe:* "Whoever teaches his friend's son Torah, it is considered as if he caused his birth." In other words, the individual who catalyses a person's spiritual development is likewise a partner in his physical life. Simply, we might say that a life without the spirit, a life that is totally physical, devoid of spirituality, is no life. It is mere existence.

In his *Gur Aryeh* commentary, the *Maharal* wonders why the Torah emphasises Aharon's sons more so than any other Jew. After all, Moshe was the *Rabban shel kol Yisrael* – every Jew's *Rebbe*. He explains that while Moshe certainly taught all Jews, he spent extra time and expended greater devotion to teaching Aharon's sons. This teaches us that the *rebbe* who is *massur b'lev v'nefesh*, devoted heart and soul to the student, to the point that he spends his own time, going beyond the "clock," he is the one who can view his *talmidim*, students, as sons.

Horav Ben Tzion Abba Shaul, zl, was the consummate *mechanech*, educator. A *gaon*, brilliant scholar, to whom Torah study was life itself, he viewed his whole purpose in living for *harbotzas Torah*, the dissemination of Torah knowledge. His students meant everything to him. In 1968, his students arranged a seven-day trip to Netanya. It was not termed a vacation; rather, it was a rejuvenation period, during which they would of course learn, but in a more relaxed venue. *Rav* Ben Tzion asked them, "Is everyone going on the trip?" (If they were all going to leave, he could maintain a relaxed schedule and have more time for personal Torah study.) One student raised his hand, "I must remain behind for personal reasons." (Apparently, his mother would be home alone, which made the student uncomfortable.) "If this is the case," *Rav* Ben Tzion declared, "then I will give my regular daily (three-hour) *shiur*, lecture. If one student remains, then I will teach!" During the next seven-days, when the *Rosh Yeshivah* could have spent time at home learning, he instead maintained his regular schedule to study with one student. This is what is meant by devotion to one's students. He saw every one of his *talmidim* as *banim*, sons.

כל פקודי הלוים ... כל זכר מבן חדש ומעלה שנים ועשרים אלף

All the countings of the Leviim… every male from one month of age and up, were twenty-two thousand. (3:39)

The *Ramban* asks why *Shevet Levi*, the tribe most dedicated to serving Hashem in the *Mishkan* and later in the *Bais HaMikdash*, the tribe synonymous with Torah study and consummate devotion to the spiritual realm of Judaism, numbered far fewer in the census than any of the other tribes. Why should not Hashem's devotees be as equally blessed as the rest of the nation?

Ramban explains that *Shevet Levi* had not been enslaved. In Egypt, they were permitted to study Torah unabated. During this time, while *Shevet Levi* was sitting in the *bais hamedrash*, their brothers were out in the field, being beaten by the Egyptian taskmasters, as they forced them to perform back-breaking labour. The Egyptians sought to break the Jews' will, to destroy their enthusiasm for life. By embittering them, the Egyptians hoped that their members would commensurately decrease. Hashem said, "No". For every bit of suffering – their numbers would increase exponentially. Hashem pays us all back relative to our "input" – suffering.

Indeed – whether collectively as a nation or individually, we Jews suffer, but we ultimately gain from it. In the secular world, this is a well-known cliché: "no pain – no gain". It is no different in the spiritual world. Hashem tests us, because He knows that we are able to pass. If we pass or fail is up to us. If we fail, we should not give up. We just did not perform according to our capacity. *Horav Chaim Pinchas Scheinberg, zl*, teaches, "Serving the Almighty properly involves constant challenges, which demands consistency and persistence to achieve success… Only fools give up hope." Why do we often give up? Because we do not have faith in ourselves to succeed. The *Sifrei Chassidus* teach that just as one must believe in Hashem, he must also believe in himself. Obviously, Hashem believes in him – otherwise, he would not have tested him. We all have the capacity to overcome evil, to rise above challenge, to make *ourselves* great again!

Chazal (*Pirkei Avos* 5:22) teach: *Le'fum tzaara agra*, "According to the effort/pain is the reward." We expend great effort to achieve a goal – and we succeed beyond our dreams. Our greatest source of enjoyment (and conversation) is to recount our early struggles, the toil, the pain, the sleepless nights, etc. We realise now how crucial to our success was every bit of the pain that went into realising our dream. Indeed, when one is in the "race," the "climb," he does not even think about the pain – so focused is he on his goal. The one who feels pain, who kvetches about the "time," "effort," "troubles," is not focused on his goal, and he will probably fall short of achieving anything of enduring value.

We live in envy of those who "made it," but we refuse to take the same path they took toward realising their goal. *Horav Noach Weinberg, zl*, teaches that one of our greatest fears – indeed, a fear that we *must* overcome in order to succeed – is the fear of confronting life's challenges and conflicts. We would rather live in denial than wake up to reality. The reason for this is quite simple. We refuse to entertain the notion that change is necessary if we are to succeed. Change often means conceding that we were wrong, that what we contended was correct was not, that there might be a flaw in our reasoning, that our children are not perfect – or worse – *we* are not perfect. In order to succeed, we must be open to suggestion, to sincere advice, to trust people: parents, true friends, spouses; to acknowledge that there is a problem that we are refusing to confront. Regardless of how much accepting the critique will hurt, the pain of not listening and falling flat on our face will be much worse.

Rav Weinberg suggests that changing focus – from taking our mind off the challenge and instead focusing on the pleasure and satisfaction of success – will ultimately eliminate the pain. One has pain only when he thinks about it. If his mind is elsewhere, he forgets about the pain. *Rav* Weinberg offers a meaningful analogy. Imagine the members of a basketball team running around the court, exerting themselves to the limit of their endurance for one purpose: to score a shot, to put that ball through the hoop. They must be in extreme pain; yet, they do not seem to notice. Why? Because the excitement and pleasure of scoring that basket supersedes all discomfort. It is all about the game. A great game makes up for all the pain.

Now, take that same group of players, same scenario, but with one item missing: the ball. No ball, no basket, no score, no fun. They will play for a few minutes, and then they will stop, spent, exhausted. Why? There is no ball, no game, no goal, to distract them from the pain.

The same idea applies to life. We must keep our eye on the goal, the satisfaction, the success. When we focus on the positive we forget about the pain. People who tune themselves in only to the negative will feel the pain. Those who focus on the positive will not notice the pain along the way. I guess it all depends on whether we look forward – or backward.

Va'ani Tefillah

מודים אנחנו לך שאתה הוא אלקינו

Modim anachnu Lach she'ata Hu Elokeinu.

We gratefully thank You. For it is You. Who are Hashem, our G-d.

The *Bircas Hodaah*, Thanks giving blessing, begins with our acknowledgement of Hashem's greatness and our relationship to Him. We then continue with specifics – the particulars for which we are thankful to Him. The actual meaning of *modim/nodeh* is to confess or acknowledge a fact. We "confess" our indebtedness to Hashem, as we recount the many reasons for which we are grateful. But, as *Horav Shimon Schwab, zl*, observes, is it possible to even begin to encapsulate the immense gratitude that we have to Hashem? Furthermore, is it possible to repay Him? Thus, while we are unable to properly offer our gratitude, we begin by praising Him. The *Rav* adds that since we owe Him so much for which we are unable to ever express ourselves appropriately, we offer praise to Him whenever the opportunity presents itself. This is the source/reason for the custom of responding to inquiries concerning one's health with "*Baruch Hashem*, Thank G-d, I am well." We must never forget that whatever condition we are in, it is always, *Baruch Hashem*. This is one of the fundamentals of *chinuch ha'banim*, educating our children: to inculcate them with the notion that everything comes from Hashem. We must constantly reiterate this verity to them.

This publication is available worldwide via email and e-readers.
For info call: ISRAEL 02 532 6058 / USA (216) 371-7609 / UK 0208 420 4821
or e-mail: peninim@dvar.info

RAMAPOST
MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

לזכות רפואה שלמה:
מלכה בת רחל, מיכאל בן שולמית, יעקב משה בן דבורה שירה ואברהם יהודה בן שרה רבקה

רם התורה

Counting

וידבר ד' אל משה במדבר " 1:1 סיני באהל מועד באחד לחדש השני בשנה השנית לצאתם "מארת מצרים לאמר

"And Hashem spoke to Moshe in Midbar Sinai, in the Ohel Moed, on the first of the second month, in the second year, after the exodus from the land of Mitzrayim, saying." Rashi says that due to Klal Yisroel being dear to Hakodosh Boruch Hu, He counted them; and when He came to rest His Shechina upon them, He counted them. How does His resting His Shechina relate to counting Klal Yisroel?

It seems to be unnecessary to state that this counting took place in the Midbar of Sinai. We therefore learn from this that the Torah is teaching us that anyone who does not make himself like a wilderness that is ownerless cannot acquire wisdom or Torah. (במדבר רבה)

What does the Medrash mean when it says that one must make himself like a Midbar that is Hefker? This means that one pursues Torah study with such a love and desire, that he disregards his physical and material needs. Thus, the Torah was given in the Midbar, a place where there was no need for one to exert himself or his mind for Gashmiyos, so that his mind was clear to toil exclusively in Torah. (אשד הנחלים)

When the Medrash says that one is to make himself like Hefker, it means that one is to make himself exceedingly humble, so that he is ready to learn from all and ready to teach all. (מתנות כהונה)

When the Medrash says that one is to make himself like Hefker, it means that one is to teach others Torah without taking pay. Only one who makes himself Hefker and teaches Torah for free, will be Zoche to have a Kiyum in his Torah. (ידי משה)

It says in Bamidbar Rabbah that one who does not make himself like a Midbar that is Hefker will not be able to acquire wisdom and Torah. As long as one lives with a concept of "אני" – his focus is on "I" – it causes a separation between him and his Creator. However, one who makes himself Hefker, it breaks down all barriers between him and Hakodosh Boruch Hu, and then he is Zoche to attain wisdom and to understand the Torah, which is the דעת אלקים, the knowledge of Hashem. That which it says one must make himself Hefker means that if one learns a lot of Torah, he should not think of himself as great, and become haughty. (מעין בית השואבה)

Rashi says that due to Klal Yisroel being dear to Hakodosh Boruch Hu, He counted them, and when He came to rest His Shechina upon them, He counted them. How does His resting His Shechina relate to counting Klal Yisroel? The Seforim Hakdoshim tell us that the main purpose of the creation of the world was so that Hakodosh Boruch Hu should have a place in this world to reside, as stated in the Medrash Tanchuma, Naso 16. Hakodosh Boruch Hu desired a place down here in this world, the same way as He has a place in the world above, by having His Shechina rest among Klal Yisroel. Hakodosh Boruch Hu only rests His Shechina on those who are humble. When one is exceedingly humble, Midah K'neged Midah, Hakodosh Boruch Hu rests His Shechina upon them. Hakodosh Boruch Hu rests His Shechina in the Heavenly spheres, a place infinitely greater that the mundane world down here of Olam Hazeh. Thus, when a person makes himself contrite and exceedingly humble, so too Hakodosh Boruch Hu, Kevayachol, humbles Himself, and comes down to this world to rest His Shechina on the humble individual. The Gemara in Sotah 5 tells us that one must always learn from his Creator, that Hakodosh Boruch Hu disregarded all of the mountains and hills, and He rested His Shechina only on Har Sinai, for it was a symbol of humility. This is what Dovid Hamelech refers to in the Posuk in Tehillim 121:1 "אשא עיני אל ההרים מאין יבא עזרי" – "I turn my eyes to the mountains, from where will my help come?" Dovid Hamelech was saying that I turn my eyes to Har Sinai, the one that Hakodosh Boruch Hu chose to rest His Shechina upon, and disregard all the others, for it was the humblest of them all. "מאין" – from the Midah of "אין" – one looking at himself as being nothing – being exceedingly humble, "יבא עזרי" – it is there where his help will come from.

The Gemara in Megilah 31a says, "כל מקום שאתה מוצא גדולתו וקדושתו של השם יתברך, שם אתה מוצא ענוותנותו" – "Whenever you find the greatness of the holiness of Hakodosh Boruch Hu, there you will also find His humility" – this means that wherever you will find that Hakodosh Boruch Hu is resting His Shechina, there you will find great humility, for He only rests His Shechina in a place of great humility. Brochos 32b – "חסידים הראשונים היו שוהין שעה אחת קודם התפילה" – "The early pious individuals would wait one hour before Davening" – so that they could ensure that they were being Mispalel with a truly humble spirit so that they could truly connect to Hakodosh Boruch Hu. This is what Rashi is alluding to when he says that the counting was needed for the Shechina to rest upon Klal Yisroel. As we see from the Ramban, the counting was a humbling experience for each individual in Klal Yisroel. He was to state his name, his father's name, the family name, and his Shevet. This was a very humbling experience, as one was to remember where he comes from, and that he is there based on the merits of his forefathers. The Medrash Rabbah, as well, says that Hakodosh Boruch Hu told Moshe to count Klal Yisroel with great reverence, for they would certainly recognize that the Kovod being given to them was due to their fathers – for they were holy, and this would bring them to great humility, and to infuse them with the desire to reach higher in Ruchniyos, while realizing that they had much to do. They would realize how far their actions were from them forefathers, and they would certainly have nothing to be arrogant about. This would bring them to the proper level of humility, to allow for the Shechina to reside amongst them. This is the meaning of the Medrash which says that when Klal Yisroel received the Torah, the nations of the world came to Hakodosh Boruch Hu and complained why they were not Zoche to receive the Torah. Hakodosh Boruch Hu answered that they should look at the ספר יוחסין of Klal Yisroel. Hakodosh Boruch Hu was saying that Klal Yisroel should look to where they come from. They come from a people who were full of humility and reached great heights of Ruchniyos. This keeps them humble and seeking to better themselves. Conversely, if the other nations were to look at the previous generations from where they come, they would see much arrogance and would follow that. It is only those who are humble who are able to have the Shechina rest amongst them, and thus be able to acquire the Torah. (תפארת שמואל)

The counting was a way to make sure that Klal Yisroel were worthy of having the Shechina rest upon them. Humility is not just something that is nice to have, but it is a prerequisite to have the Shechina rest upon one. There are those who believe that others must be humble, but they are truly great, and they know it, so they do not have to be humble the same way as the others do. The Torah calls the Nesi'im, אנשים, and not by their titles. While others are to look at them as Nesi'im, but they are to look at themselves as אנשים, as men just like the rest of Klal Yisroel. Just as the rest of Klal Yisroel must be truly humble, so too must the Nesi'im, and all the greats of Klal Yisroel, be truly humble. The leader of Klal Yisroel, Moshe Rabbeinu, was the greatest Anav of all, as the Torah attests to it. One could have thought that Moshe Rabbeinu was so great, and was almost like an extension of Hakodosh Boruch Hu, Kevayachol – but that is patently incorrect. On the contrary, it was his humility which caused him to reach such great heights in Ruchniyos. One must serve Hakodosh Boruch Hu and perform an elevated level of Avodas Hashem – and the more he serves Hakodosh Boruch Hu, the more he potentially has what to become arrogant about – and it is then that he must become humbler. May we be Zoche to reach great levels of Ruchniyos, and to be truly humble people, so that we are Zoche to have the Shechina rest upon us.

For questions, comments, to purchase the Sefer "Parshah Pshetl", or to receive a free weekly *Dvar Torah* on the *Parsha*- Please email: ParshaPshetel@gmail.com Thank you, Y. Schechter

RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

בס"ד

PARSHA WITH

Rabbi Shmuel Brazil

YESHIVA ZEEV HATORAH www.zeevhatorah.org

For sponsorship and to subscribe please email Yaakov@zeevhatorah.org

PARSHAS BAMIDBAR

IS PRESTEIGOUS YICHUS A PLUS OR A MINUS

The tracing of one's *yichus*, his lineage and Family Tree, play a significant role in the lives of many people especially for those who possess big and famous *yichus*. It weighs heavily in their decisions of marriage, choice of *mechutanim*, which *Chassidus* one belongs to, which *shul* I daven at, and even which *beracha* I get under the chuppah. Many *yichuses* relate to *mitzvos* in the Torah for instance if one's father was a *Kohen* or Levi then he as well will have those same privileges such as being first to be called to the Torah, *Birkas Kohanim*, washing the *Kohen's* hands etc. In the times of the *Bais Hamikdash*, his *yichus* enabled him to do the *avodah* and *sing* etc.

Rabbe Yochanan says Yoma 85b: Whoever is a *talmid chacham*, and his son is a *talmid chacham*, and his grandson is a *talmid chacham*, the Torah will never again stop from his descendants. We see, therefore, that yichus does matter. Just to give you an incredible illustration of this concept take the word **אינעקעל** which translates as grandchild. Ask anyone and he will tell you that the source of this word is in the Yiddish Language. However, I was once told that its origin is in the *passuk* **והסנה איננו אכל** that as *Moshe Rabeinu* was gazing at the miraculous sight of the burning bush, he realized that the bush **איננו אכל** was never consumed. Therefore an **anikel** is a testimony that the lineage is not going to be terminated.

One might ask why is his grandchild a testimony to his continuity more than his son. Secondly, there have been instances even when a grandson is born that the lineage of the grandfather terminates. The profundity of this concept is based on this *gemarah* of *Yumah*. An *Ainikel* does not testify on physical continuity but rather on Torah continuity as the *passuk* is talking about the **סנה** which symbolized *Har Sinai*. The vision of the **סנה** on fire was on the future *Har Sinai* upon where the Torah was given. If a grandfather and father and son all see each other *learning* Torah with a diligence then there is a *chazakah* that such a lineage will continue down all the generations. There is no guarantee in *ruchniyus* just because one has *yichus* alone. He has to infuse the *yichus* of the past into the reality of his present. For only then does the *zechus* of the *yichus* continue into the future. Yichus can be compared to 20 zeros. It is worthless unless each person puts a one in front of them. A Jew must endeavor to align himself with his forebears and only by doing

This week's *parsha* also speaks about *Yichus*. The Yalkut Shimoni Bamidbar 1 writes

בשעה שקבלו ישראל את התורה נתקנאו אומות העולם בהן מה ראו להתקרב יותר מן האומות, סתם פיהן הקב"ה אמר להן הביאו לי ספר יוחסין שלכם שנאמר הבו לה' משפחות עמים כשם שבני מביאין, **ויתילדו על משפחותם**, לכך מנאם בראש הספר הזה אחד המצות, אלה המצות אשר צוה ה' את משה אל בני ישראל בהר סיני, ואחר כך וידבר ה' במדבר סיני שאו את ראש כל עדת בני ישראל שלא זכו ליטול את התורה אלא בשביל היוחסין שלהן,

At the time of giving the Torah, the gentiles were jealous and inquired what was so special of the Jewish Nation that they alone received the Torah? Hashem tells them to bring their *sefer* of *Yichus* and that will be self - explanatory. They have *yichus* as the *passuk* says (Bamidbar 1,18 Rashi) ויתילדו על משפחותם they established their genealogy according to their families according to their fathers' household by number of their names. This is why the Torah counts *Yisrael* here after the *mitzvos* (the last *passuk* in *sefer Vayikrah*) in order to convey that the only reason why Yisrael merited the Torah is because of their pure lineage. This is what the *passuk* means (Tehillim 96,7) הבו לה' משפחות עמים bring to me your *yichus* lineage.

However striving to attain that number one that precedes the zeros is not applauded by the Noam Elimelech and the Bnei Yissaschar and in fact is strongly discouraged. Rav Elimelech from Liszhinsk writes in his first Torah on *Parshas Emor* דבר אל אהרן ואל בניו וינזרו מקדשי בני ישראל ולא יחללו את שם קדשי אשר הם מקדישים לי They should separate from the *Korbanos* of *Kodshim* during the days of their *tumah* and not profane my name (Rashi). The Rebbe Elimelech interprets this *passuk* as follows.

דהנה יש ב' גווני צדיקים יש צדיקים שנתקדשו מאבותיהם שהיו קדושי ויריאים ושלימים והתורה מחזרת על אכסניא שלה ויש ויש צדיקים הנקראיס נזירים ע"ש פרישותם מעצמם אעפ"י שהם בני עניי הדעת והצדיקים ההם לא במהרה הם יכולים ליפול ממדרגתם הקדוש' כי אין להם על מה שיסמוכו והם נבנעים בדעתם ומשגיחים על עצמם בעינא פקיחא תמיד בלי הפסק אבל הצדיקים הקדושים שנתקדשו מאבותם שהם מלאי תורה ומצות מחמת זכות אבותם מסייעתם, לפעמים יכולים לבא ע"י זה פני' וגדלות מזה ויפלו מהר ממדרגתם. וזהו אמור אל הכהנים בני אהרן פי' רמז לאותן צדיקים אשר הם בני צדיקי' והם נקראים בני אהרן תזהיר אותם מאד שלא יעלה על מחשבתם כלל יחוס אבותיהם רק ינזרו ויפרשו לעצמם פרישות מחדש וזהו דבר אל אהרן ואל בניו וינזרו מקדשי ב"י ר"ל שגם הם יהיו נזירים ופרושים מעצמם וישגיחו על עצמם מאוד ולא ישגיחו על זכות אבותם כדי שלא יבא להם חלילה איזה התנשאות מחמת יתוסיהם ותועבת ה' כל גבה לב.

There are two types of *tzadikim*. One who has a lofty *yichus* and who relies on that *yichus*. This tzadik was born on top of the mountain of *Avodas Hashem*. Then there are those *tzadikim* who were born at the bottom of the mountain however because of their lack of *Yichus* they toil day and night, they are cautious at every turn lest they fall from their standing and therefore they reached levels way beyond the first

RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

לזכות רפואה שלמה:
מלכה בת רחל, מיכאל בן שולמית, יעקב משה בן דבורה שירה ואברהם יהודה בן שרה רבקה

רם התורה

type of *tzaddik*. The born on top of the mountain *tzaddik* in contrast many times relaxes in his *avodah* as he looks around at all those who are struggling to climb the mountain which he is already standing on. This automatic superiority in his mind could also cause the *tzaddik* to become haughty, a *middah* which Hashem *despises*.

Therefore the Torah advises the *Kohanim* the children of *Ahron* referring to the *tzaddik* the son of a *tzaddik*. וינזרו מקדשי בני ישראל separate from your holy *yichus* of ancestors who were *tzadikim*, because you will tend to rely on them for your *ruchniyus* which can cause one to have a complacency in his avodah because of whih he will suddenly experience a steep fall bringing about a *Chillul* Hashem.

The Bnei Yissaschar in his Igra D'Kalla on *Chumash* expounds on the *passuk (Bamidbar* 1,49)

"**והלויים למטה אבותם לא התפקדו בתוכם**" יש לרמז שהתורה מלמדת לנו דעת בפסוק הזה לדורות כי נצחיית היא דהנה יש לפעמים בני צדיקים שסבורים שהצדקות תחזור לאכסניא שלה ואינם יגעים לדרכי עבודתו ית"ש וכסבורים כשאפילו לא יתייגעו להסיר מסך הסכלות לשיהיו דבקים בקונם יבוא זה להם בירושה זכות אבותיהם. על זה העידה התורה במקרא קודש הלזה "והלוים למטה אבותם" ר"ל הרוצים שיבוא להם דביקות בירושה ממטה אבותם דלוים מלשון וילוו עליך הפעם ילוה וכו' לא התפקדו בתוכם לא יזכר ולא יפקד להם הדביקות הזה בתוכיותם ובפנימיותם רק דמיונות שוא ח"ו. ובזה תבין מאמר חז"ל נדרים פא הזהרו בבני עניים שמהן תצא תורה והבן

The Igrah D'Kallah like the Noam Elimelech writes about the two types of *tzadikim*. Except he goes a step further to say that the *tzaddik* born on the mountain doesn't even attempt to put the number one if front of all the zeros for he deceives himself into thinking that it will come to him anyway as an inheritance. הלויים those who want *deveikus* with Hashem (the word לוי means to accompany), למטה אבותם by inheriting it from their lineage, wake up from your wish full dreams because לא התפקדו בתוכם they will not find such a deposit of *ruchniyus* by them. This is *Chazal's* intention when they say be extra careful with the children of the poor (poverty in *ruchniyus* and *yichus*) for from them will come an illustrious Torah. They are the second set of tzadikim who can possibly supersede the Born of the Mountain tzaddik who relies on his ancestors.
Another danger of relying on one's *yichus* can be gleaned from the interpretation of the Shlah Hakadosh on the passuk (Vayikrah 26,42) וזכרתי את בריתי יעקוב ואת בריתי יצחק ואף את בריתי אברהם אזכור. Hashem will remember the *Bris* of our three *Avos*. This *passuk* is situated in the middle of the *Tochacha* the horrific punishment that will come upon *Yisrael* if they fail to fulfill the Torah and *Mitzvos*. One would think that this insertion would draw on our behalf enough merit that the punishment will finally come to its end. Yet in the following *passuk* the curse continues, The land will be bereft of them and the land will be appeased for the *Shemittos* they didn't observe while living on the land? The Shelah answers that *Yisrael's yichus* to the *Avos* is mentioned in the midst of the *Tochacha* as a detriment to us in order to intensify the suffering. You come from such an incredible *yichus* like your *Avos* and yet you act in such despicable ways of rejecting Hashem's decrees! Therefore you deserve even a bigger "patch".
But how could it be that our zechus Avos is used against us? The answer might be that if we take advantage of our *yichus* and infuse their ideals and *mesiras nefesh* in our lives as our reality as well, then the *zechus Avos* will enhance our own *zechusim* and *avodah*. However, if we only rely on our inheritance hoping for the magic wand to come and open up the reservoir of *zechusim*, then not only that it won't work to be our advocate but it will become our enemy.
Sometimes we all fall into that trap of not worrying and being extra concerned about how am I raising my family in *Yiddishkeit*, how is my *Shabbos* with the *mishpacha* etc. the complacency sets in because we rely on our inheritance from our parents and grandparents our *mesorah* we received from them and Baruch Hashem it worked for me and therefore I will continue to transmit the same with little input. Basically we are saying that with such a beautiful *yerusha* there is no need to upgrade. As the lingo goes *if it is not broken don't fix it*. There is one mistake that we are making with this thought process. It might have worked for you in the times that you grew up and in the world and the culture you lived in without cellphones, rampant decadence, and with borders, regulations, and a semblance of morality. Unfortunately, everything above has changed. Our future generation is nestled in a canyon deep within the earth surrounded with earthliness and electric vibrations that chip away daily any remaining fragments left of morality, divinity, and the dignity of Man. Today we must muster up the strength within ourselves to be constantly on guard, innovative in *ruchniyus*, making Yiddishkeit exciting and geshmak because we are under attack and the present enemy is much stronger, smarter, and luring than the one we battled when we were young. We must be always vigilant and cautious every step of the way not to allow the infiltration of the insanity of the outside into our homes, hearts and minds, as much as we could.
We cannot end without mentioning the most precious *yichus* that we possess and that is בנים אתם לה' אלקיכם. If we think of our unique and special relationship with Hashem that alone is enough to pump up and inspire a Yid to fulfill his father's requests. This is what *Shlomo Hamelech* tells us (Mishlei 3,11) מוסר ה' בני אל תמאס that when Hashem gives *mussar* and affliction to you my son, don't despise it. However one of the Slonimer Rebbi's interpreted this to mean מוסר ה' the *mussar* of Hashem to *Am Yisrael* is בני אל תמאס you are my son. Treat that special relationship and cherish it. Don't do anything inappropriate that would manifest that it is undesirable to you.

Gut Shabbos • Rav Brazil

ONE COMMUNITY ONE ERUV

3611

העירוב דראקלענד

ROCKLAND ERUV

בפקודת רבני עירנו שליט"א - ראקלענד, ניו יורק

We need you to carry us, so that we can continue to carry you every shabbos.

Would You Ignore

THESE UTILITIES?

INTERNET · GAS · ELECTRIC · TELEPHONE · WATER

DON'T IGNORE THE UTILITY THAT ALLOWS YOU TO *carry worry-free* ON SHABBOS

WHEELCHAIR · GLASSES · BAGS · SEFARIM · DRINKS · KEYS · STROLLER

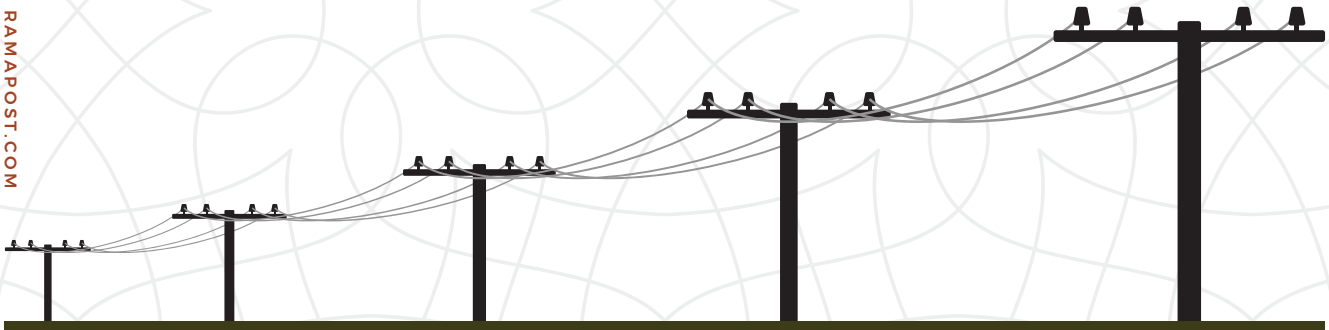

RAMAPOST.COM

FOR MORE INFO & TO PAY YOUR ANNUAL DUES:

888.805.ERUV (3788) • WWW.ROCKLANDERUV.ORG

RAMAPOST
ESTABLISHED 2009
MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

MENTION THIS AD FOR
10% OFF
YOUR FIRST ORDER*
*RESTRICTIONS APPLY

WE ARE YOUR

ONE-STOP-SHOP

TO MARKETING SUCCESS

WE ARE A ONE-STOP ADDRESS FOR ALL YOUR MARKETING, GRAPHIC DESIGN, PRINTING & MAILING NEEDS.

We take care of all details from start to finish - under one roof.

MARKETING - DESIGN - PRINT - MAIL

845.369.9600 | info@ramapost.com | www.Ramapost.com | 382 Route 59 Suite 264, Airmont, NY 10952

ותלמדם חוקי חיים -פרק י"ג מגביה שפלים

"בעיסוק עם ילדים וצעירים צריך לזכור שאמנם צריך להבין ולהיות ברמה של הילדים אבל לא להישאר שם, אדרבה, צריך במדת האפשר להגביה את הילדים לרמה של המחנך", דברים אלו שנאמרו בהזדמנויות רבות על ידי רשכבה"ג מרן הגראי"ל שטינמן זי"ע, וחזרו ונשנו בכינוסי מחנכים על ידי בנו הגאון רבי שרגא שליט"א חתניה דבי נשיאה, ישמשו לנו כהקדמה לדברים הבאים.

להגביה את הילד ולא להתכופף ולהישאר נמוך. תמונה נדירה של מרן שליט"א כשלצדו חתנו הגדול, וילדים סביבם, משנת תשמ"ו (משוער)

<u>על הריצפה סמוך לילד</u>

בתוך הבית פנימה יש הרבה הזדמנויות לרדת לעולמם של הילדים הצעירים ולהישאר שם... אם זה במשחקים איתם, או להשכיל לחנך אותם בהתאם לרמתם, או סתם לשוחח איתם בשפה שווה.

כי בודאי צריכים להבין את צרכי הילד, את רמתו ושפתו, אבל ההורה צריך להישאר הורה ולא להפוך לחברו של הילד.

בהיותו צעיר, נהג רבינו לא פעם לשחק עם ילדיו משחקים של צעירים, אך לא היה מרבה בזה רק אם ראה סיבה מיוחדת, בדרך כלל המשחקים היו משחקים תורנים, כמו חידות תורניות ששאל, או סיפורי צדיקים שסיפר, וגם משחקי חיפוש שונים, כמו מי יגלה היכן מקומו של ספר פלוני בארון הספרים, וכהנה וכהנה לרוב (פירוט בנושא ראה בספר בית אימי).

עדות מרתקת שמענו מפי בנו הגר"ש, כי ביום תשעה באב פעמים והיה רבינו מעסיק את ילדיו על ידי משחק הדמקה, באותם שעות הוא ישב על הארץ כדין, וכך שיחק קרוב עמם את משחקי הילדים.

אגב, בזמנים אחרים לא עלה על דעתם של הילדים להציע לו לשחק איתם...

קמץ אל"ף אֲ. רבינו מתאמץ לדבר בשפתו של הילד בן השלוש, ובוחן אותו באותיות א' ב'.

<u>תמיד בצד השלישי</u>

יש עוד נושא שעלול להביא את ההורה לרדת ולהישאר ברמה של הילדים: המריבות. מריבות וחיכוכים הם עובדות המצויות בכל מקום, קל וחומר אצל צעירי הצאן.

בביתו של רבינו הוא הנהיג משנה סדורה: ויכוחים - לא במחיצתו. קרה, כמו בכל בית, ובין הילדים פרצה מריבה, במקרים כאלה אחד ההורים משמש בתפקיד שופט צדק, הוא שומע את הצדדים ונכנס לעובי הקורה. אך אצל רבינו לא היה כזה תפקיד. מריבות ומחלוקות? לא על ידו? אם ראה תיגרה פורצת, דאג להשקיט אותה אך הוא לא היה בתוך הסיפור, הוא היה מהצד.

יש מריבה ומחלוקת? הוא לא איתם.

נרחיב קצת היסטוריה: במשפחתו המפוארת של רשכבה"ג מרן החזון איש זי"ע היו (כבר בחייו, ולאחריו) מספר חיכוכים בין שארי משפחתו, הנוגעות לעניני ממון, שררה ועוד. בכל אותם שנים ועד היום רבינו מעולם לא היה בשום צד. הוא אישית סבר כמו האמת, אבל לא דיבר מאומה וגם לא עשה שום מעשה.

אחד מבניו שליט"א הסביר לנו את הדברים: 'אבא שליט"א שונא מריבות ומחלוקות, הגם שבדרך כלל צד אחד צודק, הוא שונא את שתי הצדדים ולו מפני שהם מריבים. המריבה עצמה היא סיבה להתרחק מהכל, אף שבמשך השנים התרחקות זו עלתה לו בהרבה עגמת נפש, הוא לא רצה לשמוע מענינים אלו, לא מהצד הראשון וגם לא מהשני, הוא בצד השלישי.

<u>לא אמרתי לו</u>

אגב, כאן המקום להקדיש כמה מילים למריבות בסביבתו, שמעולם לא עסק בהם.

כל בר - דעת מבין, כי 'כשם שפרצופיהן שונים כך דעותיהם שונות', לא אחת קורה ויש ויכוחים שונים וחילוקי דיעות בין בני ביתו של רבינו. והוא שליט"א לא מתערב ולא מתעסק בהם.

סח לנו נכדו שליט"א: פעם אחת הגיע אחד 'והלשין' לרבינו כי פלוני הגבאי נהג מולו שלא כשורה, רבינו לא הגיב. כשהלה הפציר ודחק לשמוע תגובת רבינו, ענה לו 'אני לא שמעתי מזה'. כלומר, אין זה ענייני (עי' עירובין ק"ב ב' לא שמיע לי כלומר לא סבירא לי).

במקרה אחר התלונן לרבינו יהודי תלמיד חכם על אחד מבני הבית של רבינו, נענה מרן שליט"א 'אני לא אמרתי לו לעשות את זה, ואין זה על דעתי'. בזה הוא יצא איפה את חובת הענין.

<u>תבוא בשקט ואני יפתח לך</u>

מספר שנים נהג רבינו ליסוע לכמה ימים בחודש אב לדירה בעיר צפת, שם הביא לו את ביתו אחד מתושבי המקום ודאג לו במסירות נפלאה, שיוכל לנוח יחד עם להבחל"ח הרבנית ע"ה ולא יופרעו משום אדם. אכן, באותם תקופות, העיד רבינו על עצמו כי הוא מספיק ללמוד ביום אחד מה שהוא לא מספיק בביתו במשך שבוע...

אלא שאז אירע סיפור מופלא של ממש, המראה על התנהגותו של רבינו כלפי בני הבית הגבאים שיחיו. באותם ימים קודם שנסע לצפת, אמר רבינו לאחד ממקורביו שהיה רגיל לשאול אותו ולדבר איתו בלימוד, שיבוא אליו לשם כדי שיוכל להשיב לו ברוגע וביחידות. התלמיד עשה כמצווה עליו והגיע, אלא שכאן ציפתה לו קבלת פנים לא נעימה: בעל הבית, שדאג בכל מאודו לרבינו הודיע לו כי 'אף אחד אינו נכנס לפה, אפילו שאלות של דיני נפשות לא נכנסים בימים אלו'.

התלמיד, שהגיע בהוראת רבינו לא ידע את נפשו. הוא המתין בסבלנות, וכשרבינו הבחין בו ציוה עליו שיכנס, ונעל את הדלת. התלמיד הנבוך סיפר לרבנו כי הוא לא ידע שהוא יחידי פה, וכי הוא לא רוצה להפריע, והוסיף עוד כי בעל הבית ביקש ממנו לבל יבוא שוב...

רבינו לא התרגז, רק אמר בחיוך: ככה הוא אמר? אז מחר נסכם על שעה שתבוא, אף אחד לא יידע מזה, ואני יפתח לך את הדלת, תיכנס במהירות ואנעל אחריך, ולא יבחינו בבואך ובצאתך...

לא נאריך בכל פרטי העובדא המדהימה, אך מעשה זה חזר על עצמו יום אחרי יום, כשרבינו לא מעיר לבעל הבית היקר דבר וחצי דבר, רק סיכם עם התלמיד על שעה שהוא יפתח לו בבואו ובצאתו. (קודם שעזב רבינו את המקום העיר בחיוך למארח על הדבר, אך אין כאן מקומו).

נסע למנוחה בצפת. הרב קפלן מרבני העיר צפת מתברך מרבינו

ניתן לתרום גם במכשירי "קהילות" ו"נדרים פלוס" בבתי הכנסת,
יש ללחוץ על לחצן 'קופות נוספות' ובחיפוש 'דברי שי"ח', או בטלפון:
נדרים פלוס 03-7630585 **שלוחה- 1586**
קהילות 073-2757000 **שלוחה- 4310**

ליצירת קשר: ig0533145900@gmail.com
רבי יהודה הנשיא 52 בני ברק
053-3145900 077-2092005

רם התורה
לזכות רפואה שלמה:
מלכה בת רחל, מיכאל בן שולמית, יעקב משה בן דבורה שירה ואברהם יהודה בן שרה רבקה
RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

גיליון מס' 384 פרשיות במדבר
תש"פ שנה שמינית

דברי שי"ח

ממרן רשכבה"ג שר התורה הגר"ח קניבסקי שליט"א

רוצה להקדיש את יקיריך ולהיות שותף בהפצת דברי התורה של רבינו? כאן זה המקום 053-3145900

פשט על הפרשה

ואני הנה לקחתי את הלוים מתוך בני ישראל תחת כל בכור פטר רחם מבני ישראל והיו לי הלוים (ג, יב)
אמר רבנו בשם האריז"ל, ושכן כתב באור החיים על התורה (להלן פסוק מ"ה) בשם מדרש, שלעתיד לבוא יתחלפו הבכורות עם הלויים. והנה רבנו הוא בכור.
ועבדא הוי, לפני כמה שנים, רבנו נזקק לטיפול רפואי שלא היתה סכנת חיים להמנע ממנו, ומכיון שהוא שליט"א בכור, העלה חשש שיעשה על ידי זה בעל מום, ולא רצה שיטפלו בו. (והרי הוא חש כל רגע את הגאולה העתידה לבוא בב"א).

(שבענו מטובך)

וספרתם לכם
במ"ח קנינים התורה נקנית

בְּמְעוּט שֶׁנָּה

הנה כידוע מורינו ורבינו עשה לעצמו סדר ללמוד בכל יום ויום דברים קבועים ובכל שנה ושנה מסיים ש"ס בבלי וירושלמי רמב"ם ושו"ע וכו', וקורא רבינו שליט"א לסדרי לימודו הנ"ל "החובות", וידידי הגאון רבי גדליה הוניגסברג שליט"א חיבר לאחרונה ספר שלם אשר בשם "ספר החובות" יכונה, בו מפרט את כל סדר לימודו של הרב בצירוף עובדות השייכים לענין זה.
פעם אחת ניגש יהודי אחד קמיה רבינו שליט"א והגיש לו פתק ובו כתב שיש לו חובות מרובים של ממון, ומחמת ריבוי חובותיו הבנקים עיקלו את חשבונותיו ושאר דברים שלו ופשוט אינו יכול להמשיך לחיות בצורה זאת וביקש ממרן שליט"א שיזכה להינצל מכך ושיהיה לו פרנסה בשפע. אמר לו רבינו בהאי לישנא "גם לי יש חובות", והצביע לו על ספריו שבהם לומד מידי יום ביומו את סדר לימודיו. אמר אותו האיש לרבינו שליט"א אבל יש הבדל בין החובות שלי לחובות של הרב, שהחובות שלו גרמו שיעקלו את ממונו, מה שאין כן החובות של מרן שליט"א אינם גורמים לעיקולים. אמר לו רבינו שליט"א גם החובות שלי גורמים לעיקולים. ותמה אותו האיש מה שייך עיקולים בחובותיו של רבינו. הסביר לו רבינו שחובותיו מעקלים לו את שנתו, שכל עוד שאינו מסיים את חוק לימודיו אינו יכול לישון.
ובעיני ראיתי כמה פעמים שרבינו שליט"א עלה על יצועו לנוח את מנוחת הצהרים ופתאום אחר כמה דקות קם מן המיטה, וכשהפציר בו הנכד שלא הספיק לנוח אפילו רבע שעה וחשוב לבריאותו שישכב עוד מעט, אמר לו רבינו "החובות לא נותנים לי לישון". אשרי הדור שזכה שרבינו בתוכו.

(קניני חיים מהדורה חדשה מאת ידידינו הרה"ג רבי יצחק אוהב ציון שליט"א)

הערת העורך

בשבוע שעבר פורסם במדור 'יפה מראה' תמונת בן מרן שליט"א בגיל שלוש.
ביררתי אצל בני ביתו של מרן שליט"א והתמונה היא של בנו הגאון רבי שלמה שליט"א ראש ישיבת תפארת ציון וקרית מלך, ושאלתי את הגר"ש שליט"א מדוע הוא נראה בשרוולים קצרים והרי ידוע כמה מקפיד מרן שליט"א אפילו על הילדים שילבשו שרוולים ארוכים, וענה לי שהוא הקפיד בעיקר מהגיל שמתחילים ללמוד גמרא, והוא בערך בגיל 6 או 7, ועד אז הילדים הלכו בשרוולים קצרים
[בשנים האחרונות מרן מעיר גם על קטנים ממש משום שהגדולים המחזיקים אותם נוגעים במקומות המכוסים ולא נזהרים בנטילת ידים לפני לימוד או אמירת דברים שבקדושה].

מערכת התורה
יצחק גולדשטיין

עלי שיח

פסק הלכה מרתק ביותר קיבלנו ממקור ראשון, תשובה נחרצת ומפתיעה שענה מרן שליט"א לרופא הילדים המפורסם מבני ברק, ידידינו החשוב הרב ד"ר מ. הרט שליט"א.
נקדים, כי בחודש וחצי האחרונים התפרסם מאוד ד"ר הרט בכל הקשור למגיפת הקורונה, אחרי שנתבקש על ידי מרנן גדולי הדור לייעץ לבני הישיבות והתלמודי תורה והגנים כיצד לחזור ללימודים, ופירסם הוראות ברבים, וזכה להיות ממזכי הרבים שאין לשער.
והנה, מאז החל לעסוק בזה, מקבל הרופא שליט"א אלפי (!!) טלפונים ביום, מכל רחבי העולם מתקשרים לשאול ולהתייעץ איתו במגוון הנושאים ולשמוע את חוות דעתו. מתברר איפה, שצרכי עמך מרובים והכל חוששים ורועדים ומעונינים לשמוע דעת של רופא שהוסמך על ידי מרנן שליט"א.
וכך מספר לנו ד"ר הרט: יש לי בכל יום חברותא קבועה בשעות הצהרים עליה איני מוותר, בכל יום אנו לומדים לפחות שעה, אלא, שבשבועות אחרונים בכל רגע הטלפון מצלצל ואנשים ונשים מבקשים לשאול ולהתייעץ, הדברים הגיעו עד כדי שאיננו מספיקים ללמוד אפילו משפט אחד בגמרא.
שלחתי איפה לשאול את מרן הגר"ח שליט"א, האם הוא 'מרשה' לי לנתק את מכשיר הטלפון לכל הפחות בזמן הלימוד... הלא גם אני מחויב בתלמוד תורה.
ובכן - מתרגש ד"ר הרט, תקשיבו טוב מה ענה לי מרן שליט"א, ושמעתי את התשובה בשידור חי על ידי מכשיר הטלפון: הוא שמע את השאלה, חשב וחשב ואז הוציא מילה אחת מהפה:

"חסד".

זהו. לעשות חסד עם יהודים, קודם עכשיו לתלמוד תורה!! המילה הזו גורמת לי להשתדל לענות לכל טלפון במדת האפשר, ולהתפלל ולבקש מהקב"ה שכבר יביא רפואה שלימה לחולי עמך!.
[הרה"ג רבי גדליה הוניגסברג שליט"א ביקש לציין כי בספר מעשה איש חלק ד' עמוד י"ג מובא מעשה כעין זה ממש בהגרמ"י לנדוי זצ"ל עם מרן החזון איש ע"ש].

להצטרפות לרשימת מקבלי הגליון במייל ניתן לשלוח בקשה לכתובת: divreysiach+subscribe@googlegroups.com
ניתן לתרום ולהקדיש ע"ג הגליון לע"נ, לרפואה ולהצלחה וכד', **נשמח לקבל** עובדות, הנהגות, ושו"ת מרבינו.

RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

לזכות רפואה שלמה:
מלכה בת רחל, מיכאל בן שולמית, יעקב משה בן דבורה שירה ואברהם יהודה בן שרה רבקה

רם התורה

וכל סוג של ייסורים תגיד תודה, תעשה את החוק של התודה.

זה הכלים הכי חזקים, לפעול ישועות, ושכל אחד יהיו לו חיים טובים ומתוקים.

ראיתי שר׳ נתן במכתבים שלו כותב לבן שלו מכתב, ממש מסביר נפלא למה צריכים להגיד ׳**שמע ישראל** ה׳ אלוקינו ה׳ אחד׳? תגיד ישר ׳ה׳ אלוקינו ה׳ אחד׳, בלי ׳שמע ישראל׳, בשביל מה? העיקר זה ׳ה׳ אלוקינו ה׳ אחד׳, אז תגיד!

אומר ר׳ נתן שיתגלה לו, שמה זה ׳שמע ישראל׳? שאדם אומר לעצמו ׳תשמע! אתה ישראל! תשמע ישראל! תשמע את האמונה!

ה׳ שהוא כולו רחמים, הוא **אלוקינו**, גם הדין, האלוקים, זה הכל ה׳, הכל זה רחמים.

וה׳ שזה הכל רחמים, זה הכל **אחד**, פירושו שהכל רחמים!׳. תשמע את האמונה! תדע!

לכן אנחנו אומרים את השמע ישראל בבוקר, בערב, לפני שישנים. לכן באמת העניין הזה של להגי תודה, לדבר עם ה׳, לחיות באמונה, זה התכלית.

כי חושבים שזהו, היה פה איזה נגיף והלך.

זה לא בדיוק כמו שחושבים. בורא עולם יש לו פה מהלך, והלוואי שעם ישראל יתעוררו, בורא עולם הביא לנו את הדבר הזה וב״ה שעוזר במה שעוזר, מודים לה׳ על כל דבר. אבל זה לא כל כך פשוט, שלא נפסיד את הרכבת. כל אחד צריך לדעת, בורא עולם לימד אותנו שהוא המלך.

אמרתי לכם, מי פעם התפלל שיזכה להכנס לבית כנסת? מי אי פעם התפלל שיזכה להגיע למירון? מניעים את הרכב ונוסעים. אבל צריכים לזכור את הלימודים שלמדנו, ללמוד אמונה! כל דבר שקיבלת זה מהשמיים החליטו!

סיפרתי לכם על היהודי שהיה בבית חולים, דיברתי איתו בטלפון, אמר לי ׳כבוד הרב, תתפלל עליי שיתנו לי כוס מים!׳, אז הבן שלי אמר ׳ה׳ צריך להחליט שיהיה לו כוס מים! כי היהודי הזה יש לו כסף לקנות מליון כוסות מים, אבל אין! ה׳ החליט לא לתת לו הוא לא נותן׳.

לזכות לזה! יש לך שולחן, תגיד: ״תודה שהחלטת לתת לי שולחן, תודה״. קיבלת כוס מים? תזכור! ה׳ החליט לתת לך כוס מים, תגיד תודה על הכוס מים! לחיות את האמונה! תמיד לזכור את הסיפור של הכוס מים! תספר את זה ברבים גם, שאחד בא לרב ביקש ממנו שיתפלל עליו שיתנו לו כוס מים, כן! כי כשה׳ מחליט לא לתת גם כוס מים אין לבנאדם.

לכן באמת בא נתחזק מה שדיברנו מהאמונה, להרגיש את הטובה שה׳ עושה איתנו בכל רגע ורגע, כל נשימה! תודה לקב״ה על כל נשימה! ישתבח שמו לעד!

והעיקר שאחרי כל זה צריכים הפצה, סיפר לי איזה אברך, שאחד היה לו משפט, אמר להם אותו אברך: ״אם תקבלו על עצמכם שתפיצו מאה ליקוטי מוהר״ן, אני התלמיד הקטן מבטיח לכם ישועה!״. וככה היה, שבסוף הכל התמתק!

הפצה! תפיצו ספרים! ליקוטי מוהר״ן! ביותר כח! קדימה! חוברות! לצאת להפיץ!

העלון

לכבוד נשמתו הטהורה והקדושה של הצדיק הקדוש אדוננו מורנו ורבנו נחמן בן פיגא זיע"א.

וכן לעילוי נשמת הצדיק הקדוש רבי יהודה זאב בן רבי יחיאל צבי ע"ה

וכן לעילוי נשמת חברינו היקרים ארז בן דליה ע"ה ובועז בן רומיה ע"ה. וכן לעילוי נשמת פערל בת ר' מאיר ע"ה וכן לעילוי נשמת שלמה בן נעמה ע"ה בתוך שאר כל נפטרי ישראל

ולהבדיל לרפואה שלמה של משה בן אידה שיחיה וכן לרפואה שלמה והצלחה של בת שבע בת ימימה שתחיה וכן לרפואה שלמה וחזרה בתשובה שלמה בלי ייסורים של כל בני ובנות ישראל בארץ ובעולם

וכן להצלחת כל התורמים והתורמות ברוחניות ובגשמיות.

להצלחה ושמירה וכל הישועות בחסד וברחמים בלי שום ייסורים של נתן בן אריאלה וב"ב.

לתרומות:0527161619

לקבלת העלון במייל: elitzur424@gmail.com

לעילוי נשמת יפה בת גולסטאן ע"ה, וכן לעילוי נשמת יוסף חיים בן אברהם ע"ה

לעילוי נשמת ניסים בן אלגרה ע"ה. לעילוי נשמת שרה בת יהודית אדית.

להזמנת הספרים, חוברות ודיסקים של מורנו הרב שלום ארוש שליט"א:

0522240696

להסבר מפורט על חוק התודה, סיפורים, שיעורים בנושא הקורונה, ועוד בקו האמונה:

026444250

שהוא אמר לה להמשיך עם החוק, שהגמילה תצליח.

בדיוק שאלו אותי איזה זוג מה יעשו שיהיו להם ילדים, אמרתי להם: "אין! רק התודה! התודה פותחת את כל השערים! תעשו את החוק של התודה!".

כי פשוט אומרים תודה ומתבטלים כל הייסורים! זה החוק! פעם היינו אומרים 'אמרתי תודה ונושעתי', אומרים תודה ומתבטלים כל הייסורים, אין לך זיווג? תגיד תודה, יתבטלו לך הייסורים, יהיה לך זיווג. המקרר לא עובד? אומרים תודה. הילד לא מתפקד? אומרים תודה.

בדיוק אתמול סיפר לי איזה יהודי, אמר שיום שישי האחרון הייתה לו איזו מריבה עם אשתו, אשתו זרקה אותו מהבית, וזהו, אמרה לו: "אין! זה הסוף!", וכו'. כמובן שהוא מאוד הצטער, אבל אמר לקב"ה: "תשמע, אני מבטיח לך שאם אתה מחזיר אותי, אני כל יום אודה לך על זה". ואשתו מיד התקשרה, ונהיה להם שלום בית! הכל התהפך לטובה ונהיה יותר טוב ממה שהיה קודם. אין! התודה!

אומרים רבע שעה תודה על הייסורים שיש לך, ואח"כ אומרים שמונה פעמים מזמור ק' בתהילים, זה מזמור קצר מאוד, מזמור לתודה, זהו! זה החוק.

איך אומרת לי אשתי? 'אנשים מתקשרים אליי, אומרים לי – החוק עובד!'.

אז למה קראתי לזה חוק? כי זה חוק! כמו שאתה שם מים על האש, שזה חוק טבע שירתח המים, ככה זה, אתה אומר תודה זה חוק שיתבטלו הייסורים.

זה כתוב בגמרא הקדושה, ויש את הספרים של התודה, אדם שילמד אותם, יתחזק מאוד בכל העניין הזה.

אחד שאל אותי, איך אומרים תודה במשך רבע שעה? והיום עוד מישהו שאל אותי: "איך אני יכול להגיד תודה?!", יש לו ייסורים, איך הוא יכול להגיד תודה מכל הלב. יש תשובה אחת לשני השאלות –

איך אומרים תודה רבע שעה, ואיך אומרים תודה מכל הלב?

כי להגיד סתם 'תודה תודה', מהשפה ולחוץ, צריך לדבר עם האבא: "אבא, שבשמיים, הרי אתה אוהב אותי! אוהב אותי אהבת עולם! ובכל אופן, למרות שאתה אוהב אותי...", אז זה אין לו ילדים, ההוא אין לו פרנסה, בקיצור כל אחד עם העניין שלו, שמהקרר לא עובד, "...תודה! הרי אתה אוהב אותי! אז אני אגיד תודה! הרי צר לך בצער שלי, ולמרות שצר לך, למרות הכל...", זה אין לו ילדים, כל אחד מה שיש לו איזה ייסורים, "...אז זה ודאי לטובה!", כי עם הקב"ה צר לו, ובכל אופן הוא נותן לך את הייסורים, סימן שזה לטובתך! ומוכן הקב"ה להצטער בגלל שיש פה טובה. צריך תמיד לזכור: "...אמנם אני לא מבין, אבל אני מאמין שזה לטובה!"

לא מבין! כי לפי השכל שלנו, מה? איזה טובה יש בזה שאדם אין לו זיווג, או שאין לו ילדים? או שאדם חולה, איזו טובה יש בזה? לפי השכל שלנו אנחנו לא מבינים! לכן: "אני לא מבין אבל אני מאמין!".

ואז אדם אומר: "אבא שבשמיים, הרי אתה רוצה, שלא יהיה זיווג, ולא יהיו ילדים, הרי אתה רוצה! ובכל אופן אתה לא נותן, ודאי שזה לטובה! הרי אתה תשמח שיהיה לי, ובכל אופן אתה לא נותן לי, אז ודאי שזה לטובה!".

ככה מדברים עם השם! וחוזרים על זה רבע שעה: "תודה! הרי כל מה שאבא עושה לבן שלו זה לטובה! כל מה שאבא עושה לבת שלו זה לטובה, תודה לך! ודאי זה לטובה! אני אומר לך תודה!", וככה אומרים תודה רבע שעה.

אז זהו, לכן מאוד חשוב, חשבתי היום, שפשוט חייב לחזק את עם ישראל, בדברים הכי חזקים! בכלים! לתת לעם ישראל כלים! אתה יכול להגיד אלף הרצאות, אבל אדם בסופו של דבר לא יודע איך להוציא את מה שהוא שמע מהכח אל הפועל. אדם שמע הרצאה, בסדר, אז מה? אבל איך פועלים? מה עושים? לכן דיברתי על שני דברים – אחד זה השעה התבודדות. והשני החוק של התודה. לדעת, שכל בעיה פשוט תדבר עם ה', תבקש מה', תספר לה', תשתף את ה'.

לזכות רפואה שלמה:
מלכה בת רחל, מיכאל בן שולמית, יעקב משה בן דבורה שירה ואברהם יהודה בן שרה רבקה
רם התורה
RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

כי אם אדם אין לו את העבודה העצמית לא יעזור לו שום דבר.

והעבודה העצמית זה השעה התבודדות, שאדם יש לו שעה להיות לבד! **<u>לבד! לבד לבד עם המלך!</u>** תעמוד מול האמת, תדבר עם המלך.

אז קודם כל, **אדם שיש לו כל יום שעה התבודדות, אז יש לו חסכונות.**

כמו שאדם חוסך בבנק, אז יש לו חסכונות, יש לו חסכון של תפילות על שלום בית. יש לו חסכון של תפילות על חינוך ילדים.

יש לי תלמיד שעושה כל יום חמש דקות התבודדות על כל ילד וילד. זה לא רק אחד, אבל הוא ממש מתמיד בזה כבר שנים, כל ילד! אז יש לו חסכונות. יש לך חסכונות של תפילות על שמחה, וכו'.

וכשמגיע הזמן שצריכים איזה דבר, אז יש לו חסכון, אפשר להוציא מהחסכונות. זה דבר ראשון.

דבר שני, גם בתוך הנסיון, הוא יודע להתמודד! הוא יודע את המציאות, יש מצב כזה, או מצב כזה, והוא יודע להתמודד. יש לו איפה לפעול שתהיה לו ישועה! הוא יודע שעכשיו צריכים ככה, והוא הולך ומתפלל על זה, כי יש לו כל יום פגישה עם הבעל הבית של העולם, **שהוא בעל הבית של הכל, בעל הבית של השלום בית, בעל הבית של החינוך ילדים, של הפרנסה, של הבריאות, של השמחה, של השלווה, של הכל! הוא בעל הבית.**

אין מתנה שאפשר לתת לבנאדם יותר מאשר שעה התבודדות, אין! ויש ספרים, כמו הספר 'בשדי יער', שמה לומדים איך עושים שעה נכונה, וזה חשוב מאוד שאדם ידע, ויתחזק בזה, שילמד, איך עושים את השעה הזו נכון.

אז אתה צריך לדעת – אין מתנה יותר גדולה שאפשר לתת לבנאדם, יותר ממה שאתה מסדר לו כל יום פגישה עם המלך. אין! אם אדם אין לו עבודה עצמית לא יעזור כלום, זה העיקר, עבודה עצמית, שאדם תהיה לו כל יום עבודה עצמית, ישתבח שמו לעד.

רבי נחמן מברסלב אמר שלפני שיבוא משיח יהיו כאלו נסיונות קשים שמעט אנשים יחזיקו באמונה.

ברור שמי שיש לו כל יום שעה התבודדות הוא בטוח יחזיק באמונה, כי יש לו כל יום שעה! שעה של אמונה! שעה שהוא עומד מול האמת, ודאי שהוא יעמוד בכל הנסיונות שיעברו, כי יש לו שעה. כל נסיון, הוא הולך ומדבר עם המלך: "רבונו של עולם, יש כך וכך, מה עושים? תעזור לי!", הוא מדבר עם המלך.

עוד דבר שרציתי לחזק אותו זה החוק של התודה.

פשוט שמעתי עכשיו כמה סיפורים נפלאים, ממש נפלאים מאוד. ב"ה, יצא שקצת התחלנו לצאת, אז פגשתי תלמיד שלי, מספר לי שבשבת פתאום אשתו אומרת לו: "תשמע, המקרר לא עובד, הכל מפשיר! והולך להתקלקל הכל!", ואיך יעברו את כל השבת? ליל שבת, כבר נכנס שבת, מה יהיה? אמר לה: "בא נעשה את החוק של התודה".

שניהם עשו את החוק של התודה – המנועים התחילו לעבוד!

צחקתי ונהנתי מאוד מזה, הבנאדם תלמיד שלי, יש לי את הטלפון שלו, סיפור אמיתי לגמרי.

אתמול פגשתי תלמיד שלי, שהוא הולך להגיד שיעורים, אז אישה סיפרה לו שהבן שלה עשר שנים, ה' ישמור, בסמים קשים, והוא סגור בחדר, בקיצור היא שבורה לגמרי, אין עם מי לדבר.

אמר לה: "תעשי את החוק של התודה!", אמרה לו: "איזה חוק של התודה? נו באמת...". אמר לה: "תראי, כבר ניסית הכל, ודמעות שפכת בלי סוף, צדקות נתת, הלכת לצדיקים, בקיצור עשית הכל! עזר לך? לא! אז תעשי את החוק!". הסביר לה איך, שתעשה רבע שעה שתגיד תודה על הייסורים שיש לה מזה שהבן שלה ככה, במצב כזה. ואח"כ תגיד שמונה פעמים מזמור לתודה. שבוע אחד עשתה, באה וסיפרה לו שהוא יצא מהחדר, והחליט שהוא הולך לגמילה, והיה ניסים ומצאו לו מקום, פשוט ניסים היה! עכשיו עכשיו הוא כבר נמצא בגמילה. כמובן

RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL
לזכות רפואה שלמה:
מלכה בת רחל, מיכאל בן שולמית, יעקב משה בן דבורה שירה ואברהם יהודה בן שרה רבקה
רם התורה

בס"ד בר"ה

המבורך את עמו ישראל בשלום

ליל שישי כ"א אייר תש"פ

דיבורים מתוך שיעורו השבועי של

ההב שלום ארוש שליט"א

יתכנו טעויות בשל מרוצת הכתיבה

נא לא לקרוא בשעת התפילה וקריאת התורה / העלון מוקדש לזכותו של מורנו הרב שלום בן ימנה שיחיה ויאריך ימים בבריאות איתנה עד מאה ועשרים שנה

ב"ה, כל פעם שאנחנו מצליחים להתחבר זו שמחה גדולה.

מקווים שבקרוב נחזור לשיעורים הרגילים, כבר מדברים מזה. היום רציתי לבוא לשיעור בחולון, אבל הגבאי בית כנסת אמר 'לא! תתן לי רשימה של חמישים אנשים שיבואו, מראש!'. לך תסביר לו... ורק חמישים... בסוף החלטנו לחכות אולי עד שבוע הבא תהיה איזו המתקה... ישתבח שמו לעד. שמחים!

כל דבר שמצליחים אני שמח.

חשבתי היום קצת לספר לכם בדיחות, בשבועות הקודמים גם בדיחות לא הצלחנו לספר, אולי היום נספר קצת בדיחות בעזרת ה'.

שני טיפשים, אחד שאל את השני: "תגיד לי, מה אתה אומר תאילנד קרוב לישראל?", אמר לו: "בטח! תילאנד קרובה מאוד לישראל!", שאל אותו: "אה! איך אתה יודע?", אמר לו: "אצלנו בעבודה כל יום מגיע תילאנדי עם האופניים!" 😊

טוב, עכשיו נספר לכם סיפור. אבא וילד נכנסו לאיזו חנות, הלכו לקניות. בעל החנות הגיש לילד קופסא של סוכריות, אמר לו: "תכניס את הילד שלך, מלא החופן תקח!", והילד לא לוקח, מסתכל על אבא שלו. אז אבא שלו אומר לו: "הנה, בעל החנות נתן לך רשות לקחת! תקח מלא החופן!". והילד ממשיך להסתכל על אבא שלו. אז אבא שלו מה עשה? הכניס את היד שלו, ולקח מלא החופן ונתן לבן שלו.

טוב, שיצאו החוצה, שאל האבא את הבן: "למה לא לקחת?", אמר לו: "היד שלי קטנה, רציתי שתקח עם היד שלך הגדולה" 😊,

ומזה למדנו מוסר השכל, שכל דבר צריכים לבקש מהקב"ה, כי יש לו יד גדולה, ורחבה, לתת לנו. **לבקש! לבקש מהאבא! מידו המלאה! הרחבה, הפתוחה! הקדושה! ישתבח שמו לעד!**

רבי נחמן מברסלב אמר לתלמיד שלו ר' נתן, אומר לו שהצדיק צריך לתת לתלמידים לא רק עצות שיהיה להם עולם הבא, אלא צריכים לתת להם גם עצות ודרכים שיהיה להם עולם הזה.

כמובן שזה באמת נכון.

ראינו את זה בתקופה הזו שהיינו סגורים, ובאמת שאלו אותי הרבה, גם פה אמרתי כמה עצות וכמה מסקנות, כל מיני דברים אמרתי, אבל באמת מסקנת כל המסקנות, כל מה שעברנו בתקופה הזו שהיינו סגורים, ראינו מה שאמר רבנו נחמן מברסלב, שמי שיש לו כל יום שעה התבודדות, כשיבוא משיח אז הוא ירגיש, ממש כמו אדם שהתעורר משינה מתוקה, שנח טוב, קם רענן, מחייך.

אבל מי שאין לו שעה התבודדות כל יום – הוא יפחד.

זו השיחה של רבנו הקדוש, ובאמת ראינו את זה עכשיו בתקופה הזו, שמי שיש לו שעה התבודדות כל יום, ממש היה לו טוב. אברכים שלי אמרו לי 'כל כך נהננו, רצינו שימשיך'. ממש, אמרו לי 'עד עכשיו השלום בית שלנו היה טוב, הייתה ביננו אהבה, ועכשיו נהייתה לנו אהבה יותר גדולה, ישבנו ביחד, למדנו ביחד, התחברנו עוד יותר עם הילדים'.

לעומת זאת, מי שאין לו את השעה התבודדות, ידוע, ומפורסם, שמקרי האלימות במשפחה עלו בעשרות אחוזים.

RAMAPOST
MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

גן הדעת
חידושים לפרשת שבוע

אונאה

זה דבר ידוע שהתורה היא לא ספר היסטוריה ולא ספר סיפורים, התורה היא תורת חיים שמספרת בכל מיני צורות ואופנים לכל אדם על עצמו, על תכליתו וייעודו בעולם הזה.

והנה בפרשתנו פרשת במדבר מספרת לנו התורה על ארבע כוחות מחנות החונים סביב המשכן. כשהמשכן מייצג את המקום הקדוש ביותר באדם, היינו את הנשמה הטהורה. וסביב הנשמה יש ארבע כוחות, ולמעשה אפשר לקרוא לזה ארבע מידות עיקריות, שהם האבות של כל המידות הטובות, הענווה, השתיקה, ההסתפקות, והזריזות. וכנגדן בקליפה: הגאווה הפסטפסנות התאווה והעצלות. ולכל מידה תולדות וצאצאים. תולדות הגאווה (אש) הכעס היהירות השנאה בקשת השררה והכבוד. תולדות הפסטפסנות (הרוח), חנופה, שקר, לשון הרע, רברבנות. תולדות התאווה (המים) החמדה והקנאה, תולדות העצלות (עפר) בציניות וחוסר סיפוק תמידי. וצריך אדם לבחון תמיד מה סובב סביב המשכן שלו. איזה מחנות מקיפים אותו. ולראות תמיד לחזק את המחנות דקדושה. וראש לכל המחנות דקדושה היא הזריזות, העשיה, הקשורה ליסוד העפר.

זה הטעם שאפשר לראות בחוש בחוש שבכמה וכמה משניות בפרק הראשון של מסכת אבות, החכמים מכוונים אותנו יותר אל המעשים ופחות אל הדיבורים, זאת אומרת אדם שרוצה לחולל שינוי בנפשו, לבנות את משכן הקודש, נדרש לעשות פעולות מעשיות יותר מאשר לדבר דיבורים. "עשה לך רב" "אמור מעט ועשה הרבה" "ולא המדרש עיקר אלא המעשה". "נכספתי מאד למשוך את העולם לעשיה" אמר רבנו.

וזה ההסבר של הרמב"ם לכל המצוות המעשיות, לדעתו, לרעיונות אין קיום ממשי לאורך זמן מבלי שיהיה להם גיבוי של מערכת ציווים המעניקים להם עוצמה והישרדות, לכן התורה מציעה התמסרות לפעולות, כי למצוות המעשיות יש תועלת כפולה, המצוות המעשיות גם משמרות אמונות, וגם מכוננות דעות. ולראיה, אפשר לראות בחוש, שרוב מה שהנחיל לנו אברהם אבינו כאומה, הלך והתמוסס במצרים, ורוב העם חזר לעבוד אלילים, כמו שדרשו על הכתוב "וחמושים עלו בני ישראל ממצרים" וזה, כי עדיין לא קיבלנו את התורה הקדושה שמלאה במצוות מעשיות.

לכן כשהגיע אדון הנביאים, משה רבנו הוא הנחיל לנו הרבה מצוות מעשיות, מתוך הכרה עמוקה שיש קשרים סיבתיים בין פעולות לרעיונות, ואחרי המעשים נמשכים הלבבות, אחרי המעשים דייקא.

אדם יכול להבין ולדעת הרבה דברים, אך זה לא משפיע על הרצון שלו מאומה, כי הרצון לא נמצא ב"חלק השכלי" של הנפש, הרצון שייך ל"חלק המתעורר". לכן אנשים לא מצליחים להכפיף עצמם למה שהם יודעים, כי הרצון שלהם נמצא במקום אחר מהמוח, מהשכל. מה שכן יכול להשפיע על הרצון הם הפעולות, המעשים. על ידי ריבוי מעשה צדקה גם אדם קמצן יוכל להפוך לנדיב. קמצן לא יהפוך לנדיב אם הוא ילמד על מעלת הנדיבות. עצלן לא יהפוך לזריז אם הוא ילמד שער הזריזות, אך כן ישבר עצלותו אם ינהיג עצמו בזריזות שוב ושוב. כמו שדיאטה לא עושים דרך קריאה על דיאטות, כך שאר שינויים נפשיים דורשים מעשים ולא דיבורים, מעשים ולא ידע. כמובן שגם ידע זה טוב, אך לא המדרש עיקר אלא המעשה. וזה היסוד לכל המחנות דקדושה, להיות מחוברים תמיד אל העשיה, וזו היא דרך ישרה שיבור לו האדם, כל שהיא תפארת לעושיה ותפארת לו מן האדם.

פנינים
חסידות ברסלב

אָמַר מוֹהֲרַנ"תְּ בְּסוֹף יָמָיו: הָעוֹלָם אוֹהֲבִים שֶׁהָרַב בַּעַל הַשֵּׁ"ךְ הָיָה לוֹ הַשְׁבָּעַת הַקּוּלְמוּס בְּכְתִיבָתוֹ אֶת פֵּירוּשׁוֹ עַל הַשֻּׁלְחָן עָרוּךְ וּסְפָרָיו, אֲנִי אֵ הָיָה לִי הַשְׁבָּעַת הַקּוּלְמוּס, אוּלָם הִסְפַּקְתִּי לְכָתוֹב כָּל-כָּךְ הַרְבֵּה מֻחָמָת שֶׁשָּׁמַרְתִּי אֶת הַזְּמַן. (שיש"ק ב-תשכו)

אָמַר פַּעַם: מַדּוּעַ הוֹלֵךְ לִי סֵדֶר הָעֲבוֹדָת ה' בְּזִקְנוּתִי כְּסֵדֶר, מִשּׁוּם שֶׁבַּשָּׁנוֹתַי הָאֲעִירוֹת עָסַקְתִּי הַרְבֵּה בְּהִתְבּוֹדְדוּת. (שם ב-תשכט)

פַּעַם נָסַע מוֹהֲרַנ"תְּ זְכְרוֹנוֹ-לִבְרָכָה עִם עֶגְלוֹן אֶחָד, שֶׁנָּשָׂא בַּעֲגָלָתוֹ שַׂק קֶמַח, כְּשֶׁהִתְחִיל לָרֶדֶת גֶּשֶׁם שׁוֹטֵף, גָּנַח הָעֶגְלוֹן קוֹתֵי כְּבָר נָבוֹא לָאֲכְסַנְיָה? כִּי חָשַׁשׁ שֶׁיִּתְקַלְקֵל הַקֶּמַח עַל יְדֵי הַמָּטָר, וְחָזַר עַל זֶה כַּמָּה פְּעָמִים, נַעֲנָה מוֹהֲרַנ"תְּ וְאָמַר, אֶצְלוֹ נִגְמַר הַתַּכְלִית בָּאֲכְסַנְיָה, אוּלָם הַתַּכְלִית שֶׁלִּי הוּא רָחוֹק לְהַגָּלְן יוֹתֵר וְיוֹתֵר (שם ב-תשלד)

שו"ת של חסד
ע"י בית הוראה-חוט של חסד

הרה"ג ר' ירון אשכנזי שליט"א ר"כ חושן משפט בישיבת "חוט של חסד" מנהל רוחני ב"קו ההלכה"

קו ההלכה הספרדי: 3030*

משאלות שנשאלו בקו ההלכה

בשבת איחרנו ולא הספקנו ליטול ידיים לסעודה שלישית לפני השקיעה, האם הפסדנו את הסעודה או שאפשר לערוך את הסעודה בכל אופן?

בדיעבד גם לאחר השקיעה ניתן ליטול ידיים כשעדיין נמצאים בתוך 13 דקות אחר השקיעה, אמנם במקרה כזה אין לאכול כאוות נפשו, אלא יאכל רק כפי הצורך למצוות סעודה שלישית לכן יאכל פת כשיעור כביצה בלבד(54 גרם).

(לוית חן סימן כ"ז, אור לציון חלק ב' פרק כ"א הלכה ח', מנוחת אהבה פרק ט' הערה 9).

בשבוע שעבר הביאו לפנינו את פרי הפסיפלורה, מה מברכים עליו, האם יש לברך עליו העץ או אדמה? והאם יש בו חשש ערלה בתוך שלש שנים לנטיעתו?

יש לברך עליו בורא פרי האדמה, והטעם שעץ הפסיפלורה אמנם מתנשא לגובה ויש לו ענפים, אבל הענפים מתחלפים מידי שנה בשנה ומחילא שווה דינם לדין בננה שברכתה בורא פרי האדמה. וכמו כן אין בעיה של ערלה בזה כי אינו נחשב לעץ, וכל דין ערלה שייך בעצים בלבד. כן הורה הגאון הרב יעקב יוסף זצ"ל בשם הנתיבי עם (סימן ר"ג סעיף ב')

קמתי מאוחר והתחלתי ברכת יוצר אור אך בינתיים עבר זמן התפילה, האם אני רשאי להמשיך בשם ומלכות את ברכת אהבת עולם?

יכול לסיים את ברכת יוצר אור, אבל אינו יכול להמשיך את ברכת אהבת עולם, והטעם משום שסדר ברכות קריאת שמע אינו מעכב, ואם הקדים אהבת עולם ליוצר אור יצא ידי חובה, נמצא שאנו מחשיבים כל ברכה בפני עצמה. (שלחן ערוך סימן נ"ח סעיף ו'), וכן כתב בפרי מגדים (אשל אברהם סימן נ"ח) שאם התחיל את ברכת יוצר אור ובינתיים עבר זמן ברכות קריאת שמע, יכול לגמור את ברכת יוצר אור, אבל את ברכת אהבת עולם יאמר בלא ברכה.

אם אדם מגדל בחצרו צמחים והם פולשים לרשות הרבים כגון הדסים או פירות וכדומה האם מותר לקטוף ללא רשותו את הענפים שפולשים לרשות הרבים לצורך אכילה או כדי לברך על הבשמים?

ומה הדין לגבי עצי פרי שהעיריה מגדלת ומתחזקת ברשות הרבים ? וכנ"ל לגבי מיני בשמים האם מותר לקטוף ללא רשות העיריה ?

התשובה לגבי כל השאלות הנ"ל שאסור בשום אופן לקטוף ולקחת, וכפי המבואר בשלחן ערוך חושן משפט סימן קנ"ה לגבי עץ שבין שתי רשויות, שאפי' אם העץ נכנס מרשות אחד לרשות השני אסור לשני ליהנות מהפירות שבאים בגבולו ויש כאן איסור גזל. אמנם אם זה עץ המפריע לרבים שמותר לתלוש את הענף, במקרה כזה מותר גם לקטוף מן הפירות.

לגבי עיריה יש איסור גזל לקחת מהעיריה ולכן אסור לקחת מהפירות הללו, אלא אם כן ידוע שהעיריה אינה מקפידה על כך ומאפשרת לתושבים ליטול את הפירות, או כאשר הפירות נושרים מן העץ שברור הדבר שאין על זה קפידה כלל. אמנם לגבי שיחי בשמים הנמצאים בצידי הדרכים בדרך כלל אין העיריה מקפידה ומותר לתלוש, אלא אם כן ניכר שהעיריה עשתה גינה מיוחדת שברור הדבר שמקפידה שלא לקלקל את הצמחים ואסור לתלוש מהם.

רם התורה

לזכות רפואה שלמה:
מלכה בת רחל, מיכאל בן שולמית, יעקב משה בן דבורה שירה ואברהם יהודה בן שרה רבקה

RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

סיפור
לשולחן שבת

"בוא נברח לפני שהרבי יראה"

אלמנה אחת, שבעל נעוריה עזבה לאנחות ונפטר במיתה חטופה, גידלה במסירות רבה את בנה הפעוט וראתה בו נחמה. והנה ביום אחד חרב עליה עולמה כשבנה זה לקה לפתע בשיתוק מוחלט של הגפיים ואיבד את כוחו להלך.

האלמנה לא ידעה את נפשה מרוב צער ותוגה, לא יכלה לראות בסבל הנורא שפקד את בנה, כיתתה רגליה אצל גדולי הרופאים שבסביבה, אך הללו לא יכלו לשנות במאומה את המציאות המרה. האלמנה המסכנה חיה כשעננה כבדה של תוגה מאפילה את חייה ואט-אט נפלה לזרועות הייאוש.

באחד הימים הגיע לאוזניה שמעו של הצדיק הקדוש רבי מאיר מפרמישלאן זי"ע (יום פטירתו כ"ט באייר), שנודע כפועל ישועות בקרב הארץ. השמועה נסכה בה תקווה מחודשת. היא החליטה ליטול את בנה המשותק ולנסוע עימו לפרמישלאן. יאציל עליהם הרבי ר' מאיר'ל את ברכתו ויבטיח רפואה שלמה.

הרבי מפרמישלאן נהג פעמים רבות להסתיר את התנהגותו הקדושה בדברי צחות הרמוזים בפסוקים, בפתגמים שנונים, ולפעמים יוצאות דופן גם במעשים תמוהים שפשרם התברר רק לאחר זמן מסוים. אך ישועות רבות התגלגלו אצלו "מתחת לשולחן", כאשר הוא משתדל להסוות את גודל הנס ועושה כל שביכולתו שלא ייחסו את המופת אליו או לכוחו הגדול.

האלמנה נסעה אליו בהיות בטוחה שיצווה הצדיק על בנה לקום וכך יהיה. ידוע ידעה האלמנה כי כאשר באים אל הצדיק יש צורך להגיש לו פתקא (קוויטל) ואליה לצרף סכום כסף כפדיון נפש. לשם כך החלה לחסוך מכספה הדל פרוטה לפרוטה, עד שלאחר תקופה הצליחה בעמל רב לאסוף כמות גדולה של מטבעות שהגיעו לכדי סך של גילדן (מטבע זהב) אחד.

כשהמטבעות בידה, נטלה את הילד המשותק והיטלטלה עימו בדרכים כשפניה מועדות לפרמישלאן העיר, לשחר את פניו של הצדיק ולבקש הימנו ברכה.

כשהגיעה למעונו של הצדיק הרימה בידיה את בנה המשותק שישב בעגלה והניחה אותו בחוץ ליד חלון חדרו של רבי מאיר, ופנתה בעצמה להיכנס אל הקודש פנימה.

עמדה האלמנה המסכנה לפני הרבי בברכיים כושלות וחשה כמי שעומדת להתעלף. הדמעות חנקו את גרונה וכמעט שלא הייתה מסוגלת לדבר. סאת היגון שהצטברה בנפשה פרצה ממנה ביבבות חנוקות קורעות לב. הניחה על שולחנו של הצדיק את דמי הפדיון שאספה בעמל רב יחד עם הפתקא בה רשמה את שם בנה לרפואה וישועה.

הביט רבי מאיר בהמון המטבעות שצברה האלמנה על שולחנו ונתן עליה את קולו בגערה: "האמנם יש בכוחי למנות את כל המטבעות שהבאת לאחת?"

בתוך כדי הדיבור הגוער חפן בידיו את המטבעות כולן והשליכן מבעד לחלון החוצה...

דברי הרבי נחתו על ראשה כמהלומה עזה. חשה שתקוותה האחרונה נגזזה באחת. בפחי נפש יצאה מחדרו של הצדיק וצעדה שהוחת קומה אל הצד השני של הבית, אל מתחת לחלון, ליטול את בנה מהמקום בו הניחתו בבואה.

ומה רואות עיניה הקרועות לרווחה?

בנה מחמד נפשה רכון על הרצפה ואוסף במרץ את המטבעות המתגלגלים... למרבה הפלא הילד השתחרר מכבלי השיתוק ושב להלך כרגיל...

"בוא ונרוץ", לחשה האם באוזני בנה באושר. "נברח בטרם יראה אותך הרבי הולך כאחד הילדים ועוד יאמר שזהו מופת שלו..."

את עגלת הנכים הותירה מאחוריה ליד ביתו של הצדיק.

מאמר ראש הישיבה
-המשך-

ומצוות, לא סתם "מתערב לנו בחיים" ולא סתם רוצה להגביל אותנו, וגם העונשים שכתובים בתורה ובספרים הקדושים אין כוונתם למרר את חיינו. אלא כל השורש והסיבה לכך שזכינו לקבל את מערכת החוקים האלוקית היא מפני שהבורא כל כך אוהב אותנו ודואג לנו ולכן הוא נותן לנו חוקי חיים שישמרו עלינו ויעזרו לנו לחיות נכון ובריא וטוב ולהצליח באמת בעולם הזה ובחיי הנצח שלנו. זו אמונה אמתית בתורה ובנותן התורה.

קיום מצוות מתוך הרגשת מופקה ומעמסה מַראֶה שאתה לא מבין שהבורא שהוא נותן התורה, נתן לך את התורה כמתנה גדולה מתוך אהבתו אליך: זה ממש לנתק את המצוות מהבורא ומהאלוקים האמתי, ולחשוב חלילה שהמצוות והתורה ניתנו לנו מהאלוה המפחיד והמסוכן שהאדם יוצר וממציא לעצמו.

ההתחלה של הקשר

אנחנו עומדים לפני היום הגדול, יום מתן תורתנו, היום שבו נהיינו לעם ה' ממלכת כהנים וגוי קדוש. התחלת הקשר שלנו עם הבורא, המילים הראשונות ממש הן המילים: "אנוכי ה' אלוקיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים מבית עבדים". זו מצוות האמונה. במילים האלה ה' יתברך מצווה אותנו להאמין בו. ושואלים חכמינו למה כתוב "אשר הוצאתיך מארץ מצרים" ולא כתוב "אשר בראתי את העולם"?

אך על פי מה שהקדמנו זה מובן מאוד. האמונה בבורא שברא את העולם לא מספיקה, כי לא ברור באיזה בורא אתה מאמין, האם באלוהים אחרים שלדעתך הוא מפחיד אכזר ומתעלל או בבורא האמתי שהוא אוהב ורחמן טוב ומטיב וכל מה שעושה הכול לטובת הנבראים והעולם.

לכן כאשר הבורא מצווה אותנו על האמונה הוא מזכיר לנו את החסד הגדול והעצום שעשה אִתנו ביציאת מצרים שבה ראינו את אהבתו הגדולה עלינו בעשר המכות בקריעת ים סוף ובניסים היומיומיים במדבר, באר, מן, וענני כבוד, עמוד אש, ובגדים שמתכבסים וגדלים מאליהם.

מתחילים להתרפא

ומתוך הניסים האלו עלינו להתבונן ברבבות הנסים שבכל רגע ורגע: שהבורא מחיה אותנו, ומנשים אותנו, וזן אותנו, ומפרנס אותנו, מלביש אותנו, ומרפא את גופנו, וכו'. וברגע שמרגישים את אהבתו הגדולה אלינו כאב אוהב לבנו, ומתוך מפנימים את זה בתוך הלב - או אז ניתן להאמין בבורא האמתי, אמונה אמתית וזכה.

וכבר כתבתי בספרי "בגן האמונה" שעל ידי אמונה האדם מרפא לגמרי את נפשו מכל החרדות ומכל הדאגות ומרוויח רווחים עצומים נוספים. וכמובן, שאת כל הרווחים האלה מקבלים רק על ידי <u>האמונה האמתית בבורא האוהב</u>, כמו ילד בבית בריא שלא צריך לדאוג והוא מרגיש הכי בטוח ויציב כשהוא בחסות ההורים שלנו. ובעזרת ה' בשבוע הבא נביא דוגמאות מעשיות כיצד להיוושע ולרפא את עצמנו על ידי הידיעה הנפלאה הזאת. חג שמח.

בברכת שבת שלום ומבורך

RAMAPOST
MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

הסדרה לשלום הבית
מאת הרב שלום ארוש

052-2240696

שלום הבית שלי
הרב שלום ארוש שליט"א

מה יהיה עם הילדים?

ישנן כמה בעיות קשות אצל גרושים. אחת מהבעיות הנפוצות היא כאשר הילדים המשותפים נמצאים ברשות אחד מבני הזוג שאינו מטפל בהם כראוי, אם מבחינה גשמית, כגון הזנחה, התעללות וכדומה, ואם מבחינה רוחנית, כגון שעזב את הדרך הישרה, והם מקבלים חינוך שאינו לרוחו של בן הזוג השני.

לכאורה - אין צרה גדולה מזו, וכובן מדוע בן הזוג, שהילדים אינם ברשותו, שבור ורצוץ. אך לא זו הדרך! אין זו האמת. גם כאשר יש לאדם צרה גדולה, חלילה, אסור שייתן לדבר להרוס את חייו, כי בכך לא יועיל כלל. בעניין זה מובא מעשה מזעזע שהיה באחת מערי אוקראינה בזמן שהייתה גזרת הקנטוניסטים, שיצאה הגזירה לקחת ילדי ישראל הרכים לשרת בצבא הרוסי, שירות שהיה נמשך לא פחות מעשרים וחמש שנה!

ילדים בני חמש, תמימים, נלקחו מבתיהם בכוח למחנות הצבא לחיות בתנאים קשים תחת מרותם של אנשי צבא אכזריים, וברוב המקרים לא נפגשו יותר עם הוריהם ונטמעו בגויים בלי הכר כמעט. כמובן, הורי הילדים עשו הכל בשביל להבריח או להחביא את ילדיהם מפני חיילי הצאר אך לא תמיד זה הצליח. והנה, באחת הפשיטות הללו אירע, שאשה אחת, שחטפו ממנה את בנה הקטן, במצוקתה הנוראה רצה לבית הכנסת, פתחה את ארון הקדש ושאגה בקולי קולות בבכיות נוראות לפני ספרי התורה, ולרוב צערה ושאגתה נפלה ומתה, רחמנא ליצלן...

כמובן, נעשה מזה רעש גדול, וכאשר סיפרו מעשה זה לרבי נתן מנעמרוב ז"ע, שכידוע הרבה להתפלל לבטל גזירה זו, אמר: אלו הייתה פונה אלי, הייתי מייעץ לה שתתחזק ותקבע כל יום זמן קבוע להתפלל לפניו יתברך שתצליח ותוכל להחזיר את בנה, והייתה מועילה בתפילתה לא רק להחזיר את בנה, אלא היו חוזרים עוד כמה וכמה ילדים בזכות תפילתה הזכה...

רואים אנו כיצד אף במשבר קשה וכואב כל כך, צריכים לשמור על יישוב הדעת ולהאמין שאין צרה שאין לה פיתרון על ידי תפילה, כי על ידי ההתמדה בתפילה יום יום אפשר לשנות כל גזירה, לזכות לישועות נוספות ולהועיל גם לאחרים, כמבאר בהרחבה בספר "בשדי יער" מאת הכותב.

וזהו כלל בכל צרה לא עלינו - שלא תחריב האשה את חייה בגלל זה, כי מה תועיל בכך? אלא תקבע זמן קבוע לתפילה כחצי שעה, שבה תבקש על הבעייתה. ומלבד זאת תהיה בשמחה כל היום, ורק בזה היא מבטיחה את ישועתה הנצרכת לה.

כל איש או אשה שילדיהם אינם ברשותם ואינם מקבלים טיפול ראוי, אף על פי שיש הצדקה לדאגה ולצעה, הם חייבים להחליט: אני עושה כל מה שבידי לעשות בשביל לעזור לילדי בממון, ברצון ובטרחה, וכן אני משתדל לשכור על קשר תקין עם ילדי כפי האפשר, אבל יותר מזה שאני יכול לעשות בצורה בריאה, בלי עצבים ועצבות וכדומה, איני עושה כלום, מלבד תפילה - שלזה אני צריכה לקבוע זמן מסוים, ולהתפלל כל יום לפחות עשר דקות, ועדיף - חצי שעה, על הצלחת ילדי, ומלבד זאת אסיח דעתי מהעניין לגמרי.

הכלל הוא, שבתפילה אפשר לפעול הכל. לכן צריך במצב כזה להפקיד את הילדים בידיו של ה' יתברך, ולהתפלל אל ה' יתברך וידעו, שרק זו העצה להורה כזה - לקבוע זמן קבוע בכל יום להתפלל על ילדיו, וזה יועיל להם יותר מכל דבר אחר. הכרתי כמה וכמה אנשים שבאו מבתים הרוסים ושהוריהם היו גרושים, והילדים יצאו מוצלחים וחשובים מאד בזכות התפילות של אחד מההורים. לכן כל הורה שילך בדרך זו, יהיה סמוך ובטוח, שהוא עושה את הדבר הנכון ביותר לו ולילדיו, ויראה במו עיניו את התוצאות המוצלחות של האמונה והתפילה.

לאורם נלך
הילולא דצדיקיא

סוליקה הקדושה
(ללה סוליקה) חג'וואל הי"ד
כז אייר

בעיר טנג'יר שבמרוקו התגוררה משפחה יהודית בשם חג'וואל. הייתה להם בת בשם סוליקה, היא הייתה יפת תואר עד מאוד. "כל כבודה בת מלך פנימה" היה אביה נוהג לומר לה "ככל שתמנעי לצאת מהבית אל הרחוב כך ייטב לכולנו" ואכן, סוליקה הצנועה והחסודה קיבלה את דברי אביה באהבה ונמנעה ככל האפשר מלצאת אל הרחוב.

באחד הימים, התרגשה ובאה צרה על משפחת חג'וואל. אחד מבני השכנים ראה במקרה את הנערה סוליקה, וגמר אומר בנפשו שרק את הנערה הזו ישא לאשה... אך כיצד יוכל המוסלמי להתחתן עם נערה יהודיה? הרי חוקי המוסלמים אוסרים זאת? בא איפוא אביו של הנער אל משפחת חג'וואל והודיע שאם ביתם סוליקה לא תתאסלם כדי שתוכל להנשא לבנו, רע ומר יהיה גורלם! פחד ובהלה תקפו את בני המשפחה, עולמם חשך בעדם. הם ידעו שאיומיו של המוסלמי אינם איומי סרק. עד מהרה החביאו את סוליקה בביתם של ידידים, ומיום ליום גבר פחדם מהשלטון. ואכן, לא עבר זמן רב, וחיילי המושל הגיעו לבית חג'וואל. ובידם פקודת מאסר נגד בתם סוליקה. "סוליקה ברחה מן הבית" אמר לחיילים "ואינני יודע היכן היא נמצאת" החיילים 'הכפו' את כל הבית בחפשם אחר הנערה, ומשלא נמצאה אסרו את אמה כבת ערובה. כשהגיע דבר המאסר של אמה לאזניה של סוליקה, לא נתן לה הדבר מנוח. היא ידעה על תנאי המאסר הנוראיים של היהודים שנאסרו בפקודת המושל. ולא יכלה לתת מרגוע לנפשה על צערה וסבלה של אמה. סוליקה גמרה אומר בנפשה להסגיר את עצמה לידי המושל ובלבד שאמה תשתחרר ממאסרה. האם שוחררה והנערה סוליקה הובאה למשפט בפני השופטים המוסלמים. בגאוה ובעוז נעורים הגיבה סוליקה "יהודיה הייתי ויהודיה אשאר לעולם... לא המוות ואף לא העניים ירתיעו אותי, מוכנה אני למות על קידוש השם ובלבד שלא להפנות עורף לאמונת אבותי..." דבריה התקיפים של הנערה הצעירה הדהימו את השופטים המוסלמים. הם דחו את משפטה למועד אחר וסוליקה הוחזרה אל הכלא. משהמשיכה סוליקה להתעקש שלא לעבור לדת האיסלם חרצו השופטים את גזר דינה להיהרג בחרב. אחד מבני המלך שראה את הנערה הבטיח לה עושר וכבוד אם תסכים להתאסלם ולהינשא לו. "כבוד מלכים יפול בחלקך" העתיר בן המלך בחלקת לשונו "לא אמנה ממך את כל אשר תחפצי, ואת תהפכי למלכת מרוקו..." אין הכסף והזהב, הכבוד והשלטון, השיבה סוליקה אל בן המלך, יכולים להשתוות בערכם לאמונה באלוקי האמת ובתורתו הקדושה, ושום דבר שבעולם לא יפתני לבגוד בעמי ובאמונתי. גזר דינה של סוליקה נחרץ. היא קיבלה זאת בשוויון נפש ובשלווה גמורה, והכינה עצמה לרגע בו תקדש שם שמים ברבים. לפני הוצאתה להורג, שוב ניסה הנסיך לדבר על ליבה: "שווי נא בנפשך" אמר לה הנסיך "מה תהיי מאושרת כאשר תקבלי על עצמך את דת האסלם. את תהיי המושלת בכל מדינת מרוקו, וכל חמודות לא אמנע ממך..."

סוליקה אטמה אזניה משמוע את דבריו, ודחתה אותו מעליה בשאט נפש. חמתו של הנסיך היהיר בערה בו והוא ציווה לבצע מיד את גזר הדין. סוליקה השיבה את נשמתה ליוצרה בקדושה ובטהרה. מאותו היום הככה הנערה סוליקה לסמל של קדושה וזופת ליהודי מרוקו. על כל צרה של תבוא היו משתטחים על קברה של סוליקה ומיד נושעים. וידוע סיפורה המפורסם של סוליקה כאשר קשרו אותה על זנב סוס וגררו אותה. ולפני כן ביקשה בקשה אחרונה סיכות, וקשרה את בגדיה לבשרה משום צניעות...זכותה תגן עלינו אכי"ר.

ומקובל כפי המון העם כי לרווקות יש סגולה מיוחדת להתפלל על קברה ולמצוא את זיווגם ההגון.

סיפורי תודה
אמרתי תודה ונושעתי

יש לך סיפור תודה?
המערכת תשמח לפרסם אותו
al5308000@gmail.com

כַּרְטִיס הַכְּנִיסָה לְגַן עֵדֶן

אֶחָד אָמַר לִי שֶׁיֵּשׁ לוֹ כָּל יוֹם שְׁעָתַיִם הִתְבּוֹדְדוּת. מִיָּד יָדַעְתִּי שֶׁיֵּשׁ לוֹ אֶת הַסֵּפֶר 'בִּשְׂדֵי יָעַר', שָׁאַלְתִּי אוֹתוֹ: 'בִּשְׂדֵי יָעַר?' 'כֵּן', אָמַר לִי, 'בִּשְׂדֵי יָעַר...'

אֶחָד שָׁאַל אוֹתִי: "לָמָּה עַד הַיּוֹם לֹא כָּתַבְתָּ אֶת הַסֵּפֶר 'בִּשְׂדֵי יָעַר'? לָמָּה כָּתַבְתָּ אוֹתוֹ אַחֲרֵי כַּמָּה סְפָרִים, וְלֹא רִאשׁוֹן?" הֵבַנְתִּי שֶׁהוּא קִבֵּל כְּבָר אֶת הַכַּרְטִיס כְּנִיסָה שֶׁלּוֹ לְגַן עֵדֶן.

בְּאַחַד הַשִּׁעוּרִים נִגַּשׁ אֵלַי קָצִין, מְסַקֵּד בַּצָּבָא, וְאָמַר לִי: הִצַּלְתָּ לִי אֶת הַחַיִּים. שָׁאַלְתִּי אוֹתוֹ: אֵיזֶה סַם חַיִּים לָקַחְתָּ? עָנָה לִי: 'בִּשְׂדֵי יָעַר'. אָמַרְתִּי לוֹ: מָה הַפֶּלֶא? לָקַחְתָּ אֶת סַם הַחַיִּים הֶחָזָק בְּיוֹתֵר.

'בִּשְׂדֵי יַעַר', הוּא מַדְרִיךְ לְהִתְבּוֹדְדוּת, שֶׁזֶּה הַדָּבָר הָרִאשׁוֹן הַמֵּעִיד עַל הָאֱמוּנָה שֶׁל הָאָדָם. כִּי אָדָם שֶׁמַּאֲמִין בַּה' הוּא מְדַבֵּר אִתּוֹ, וְאֵיךְ יִתָּכֵן לוֹמַר שֶׁהוּא מַאֲמִין בַּה', אִם הוּא לֹא מְדַבֵּר אִתּוֹ? הַלֹּא זוֹ מִשְׁוָאָה פְּשׁוּטָה בְּיוֹתֵר: אַתָּה מַאֲמִין - אַתָּה מְדַבֵּר. אַתָּה לֹא מְדַבֵּר - אַתָּה לֹא מַאֲמִין. וְזוֹ עִקַּר הָעֵצָה בַּסֵּפֶר לְמַעֲשֶׂה, שֶׁיִּהְיֶה לָאָדָם הֶרְגֵּל לְהִתְבּוֹדֵד בְּכָל יוֹם שָׁעָה, וְיֵדַע שֶׁבַּמָּקוֹם שֶׁיִּתְבּוֹדֵד, שָׁם יְחַכּוּ לוֹ כְּבָר הַדִּבּוּרִים שֶׁה' הֵכִין לוֹ. וְאִם רַק יָבוֹא לְשָׁם, הוּא כְּבָר יִמְצָא אֶת הַדִּבּוּרִים לְדַבֵּר. גַּם בְּאוֹתָם זְמַנִּים שֶׁמַּרְגִּישׁ שֶׁחֹשֶׁךְ נוֹרָא אוֹפֵף אוֹתוֹ וְהוּא מַרְגִּישׁ שֶׁאֵין לוֹ שׁוּם הִתְעוֹרְרוּת לְדַבֵּר עִם ה', וּבְכָל זֹאת שֶׁיֵּלֵךְ לַמָּקוֹם שֶׁבּוֹ הוּא רָגִיל לְהִתְבּוֹדֵד, וְיִרְאֶה שֶׁכֵּן יִהְיוּ לוֹ דִּבּוּרִים. כִּי ה' הֵכִין לוֹ דִּבּוּרִים. צְרִיכִים רַק לָבוֹא וּלְדַבֵּר אוֹתָם. כִּי זוֹ הַהִתְעוֹרְרוּת הַמֻּעֶטֶת, שֶׁרַק הִכְרִיחַ עַצְמוֹ לְשָׂרֵךְ רַגְלָיו אֶל אוֹתוֹ מָקוֹם, וְלֹא לְבַטֵּל אֶת קְבִיעוּתוֹ בַּהִתְבּוֹדְדוּת, עַל יְדֵי זֶה ה' יִתְבָּרַךְ יָכִין אֶת לִבּוֹ וְיִתֵּן לוֹ דִּבּוּרִים וְיוּכַל לָשׁוּב אֶל ה'.

וּכְפִי שֶׁכָּתַבְתִּי בַּסֵּפֶר 'בִּשְׂדֵי יַעַר', הַנּוֹשֵׂא הֶחָשׁוּב בְּיוֹתֵר בַּהִתְבּוֹדְדוּת, שֶׁבּוֹ תָּלוּי כָּל הַחִבּוּר עִם הַבּוֹרֵא וְהָאוֹר שֶׁל הַהִתְבּוֹדְדוּת, הוּא נוֹשֵׂא הַהוֹדָיָה. וְלָכֵן זֶהוּ הַדָּבָר שֶׁיֵּשׁ עָלָיו הֲכִי הַרְבֵּה מְנִיעוֹת. לְכָל אֶחָד הַרְבֵּה יוֹתֵר קַל לְבַקֵּשׁ בַּקָּשׁוֹת וּלְהַרְבּוֹת בְּתַחֲנוּנִים, בִּבְכִיָּה לַה' וְכַד', זֶה פָּשׁוּט מוּבָן לוֹ וְקַל לוֹ לָגֶשֶׁת 'יָשָׁר לָעֵנָיו' וְלִבְכּוֹת עַל חֶסְרוֹנוֹתָיו, שֶׁהֲרֵי זוֹ הַנְּטִיָּה הַטִּבְעִית שֶׁלּוֹ - לִרְצוֹת לְמַלֵּא אֶת חֶסְרוֹנוֹתָיו. הַהוֹדָיָה, לְעֻמַּת זֹאת, אֵינָהּ טִבְעִית לָאָדָם, שֶׁהִתְרַגֵּל מִיַּלְדוּתוֹ לְקַבֵּל אֶת הַשֶּׁפַע הָאֱלֹקִי לְלֹא תְּמוּרָה, לָכֵן זֹאת הָעֲבוֹדָה שֶׁל חַיָּיו שֶׁהַתּוֹדָה וְהַהוֹדָאָה יַהַפְכוּ לִהְיוֹת טֶבַע שֵׁנִי אֵצֶל הָאָדָם.

אמרתי תודה ונושעתי
052-2240696

ילדון חידודון
בין הפותרים יוגרלו מתנות

שני נשיאים משני שבטים משתי תקופות אך בשמם זהים?

תשובה פרשת אמור:בפרשת אחרי-מות הכהן הגדול סומך את ידו על השעיר לעזאזל ומתוודה על עוונות ישראל. ובפרשת אמור 'וסמכו כל השומעים את ידיהם על ראשו' (כ"ד, י"ד), רש"י מפרש שהעדים סומכים את ידיהם ואומרים 'אין אנו נענשים במיתתך, שאתה גרמת לך'.

הזוכה: ב. הרטמן, בני ברק.

פתרונות לשלוח למייל | פקס:
al5308000@gmail.com|02-5812252

חיזוקית
ראש חודש סיון
ערב ר"ח סיון סגולה לומר את תפילת השל"ה על הבנים
"ולבי אומר, שעת רצון לתפילה זו בערב ראש חודש סיון,הוא החודש שבו נתנה התורה, ואז נקראים בנים לה' אלוקינו"
(השל"ה הקדוש)
לקבלת מסרים מחזקים: 052-6672221

Breslev.co.il

שלוחה לבחירתך
1 בלעדי
מבזק יומי מהרב ארוש
12 חדש!!
ביטחון עצמי
4 אקטואלי
נגיף הקורונה
16 מיוחד
ספירת העומר
התקשרו:
02-6444250
20 מרתק
דף היומי
להתחזק • לחייך • להודות
שוחד תודה ונושעתי - ישראל

חינוך באהבה
הרב יצחק אבוחצירא

לייעוץ טלפוני ללא תשלום
בימים ג' - ד' משעה 8-10 בערב
נייד: 054-8434435

לחיות עם הקורונה, פרק ה'

הורים יקרים, אנו נמצאים בתקופת "שיגרת קורונה".

החופש ב"ה הסתיים, כמעט כולנו חזרנו לעבודה וללימודים ורוב ככל מערכות החינוך חזרו ללמד בצורה בטיחותית. דיברנו על כך שבחודשיים האחרונים סדר היום המוקפד, נפרץ לחלוטין. הילדים ישנו מאוחר, נשארו בבית רוב ככל היום, אכלו בצורה לא מסודרת, חיו כמעט ללא חוקים וגבולות והבית התנהל כמו בתקופת החופש הגדול. ואנו מנסים כבר 3 שבועות, לאסוף את עצמינו ואת הילדים לסדר יום מוקפד ומסודר ולסיים בהצלחה במסגרות הלימודים את שנת תש"פ. במסגרת המאמרים הנוכחית, נשוחח בע"ה על החזרת הבית למסלול למידה בתקופת שיגרת קורונה.

לשנות תודעה ולשנות מצב

בפרקים הקודמים, דיברנו על ההכנה הביתית לשיגרה, ע"י שיחות הסברה וכינוסים. כי כאמור, על מנת להגיע לשיתוף פעולה מלא של הילדים, אנו צריכים לשנות תודעה ולשנות מצב. ולכן נמשיך ונפעל בשלוש דרכים:

1. מידע בטוח ותכנון מראש: עלינו ההורים, לקבל מידע בטוח ממסגרות הלימוד, לתכנן את המצב בבית, להחזיר סדר יום, ולהיות יציבים ועקביים עם התוכנית הכללית של הבית ועם התוכנית של כל ילד בפני עצמו.

2. שיחות הסברה: נכין את הילדים בשיחות אישיות ובשיחות כלליות. בשיחות, נאפשר דיון ושיח פתוח, נשתף חששות ורגשות, נקשיב לקולות ולמחשבות, ונתכנן ביחד ועם כל ילד בנפרד את החזרה. השיחות, הם המפתח לשינוי תודעה. הילד חושב על הדברים, הוא משוחח עליהם עם אחרים, ההתנגדות שלו פוחתת וכך הוא מפנים את המסר. המסר מחלחל לאט לאט לתודעה והוא יכול לפעול בהתאם.

2. שינוי מצב: נעשה רשימה של סדר היום והשיגרה הקיימת, ונקרא לו "המצב המצוי". נעשה רשימה נוספת של השיגרה החדשה שאנחנו רוצים ליצור, כדי להתאים את סדר היום לתקופת הלמידה במסגרות החינוך, ונקרא לו "המצב הרצוי". ונחשוב מה בשיגרת "המצוי" מפריע לנו להגיע לשיגרת "הרצוי", את מה שמפריע עלינו לשנות בצורה הדרגתית, על מנת ליצור שיגרה חדשה ללא התנגדות.

עבודה קבוצתית ועבודה פרטנית

כפי שידוע לכולנו, לא כל הילדים שווים. ישנם ילדים שאוהבים ללמוד והחזרה לבית הספר רק מועילה להם. ויש ילדים שעכשיו פותחים במלחמת-אזרחים ובהפגנות כדי להימנע מלחזור למסגרת. ולכן עלינו לבצע עבודה משפחתית עם כולם, באופנים שהזכרתי. וגם לבצע עבודה פרטנית עם כל אחד בפני עצמו לפי טבעו ויכולותיו. אני מעוניין להתייחס לשלשה ילדים במשפחת כהן: רותי, שמעון ואלחנן.

1. רותי.

רותי היא ילדה בכיתה ג', חכמה, יצירתית, אוהבת ללמוד ופעילה מאוד בתחום החברתי. רותי כבר מחכה בקוצר רוח שכל החברות תחזורנה ללמוד, ובדמיונה היא כבר משלימה את כל החומר שחסר לה, ונבחנת עליו בהצלחה, מקבלת ציונים טובים ואפילו יוצאת לטיול כתתי של סוף השנה. להורים של רותי אין קושי להעיר אותה בבוקר ולהחזיר אותה ללימודים. ביום שהנהלת בית הספר פתח את שעריו, היא הייתה הראשונה.

אבל אצל רותי הבעיה התחילה בשבוע השני. המורה עדיין חילקה את יומה בין לימוד בטלפון לבין הלימוד בכיתה, הלמודים היו עד שעה 12 ורק לארבעה ימים בשבוע. רותי מחכה כבר חודשיים בהתלהבות ל"מסה" של השלמת חומר, אך שאר הבנות בכיתה לא כ"כ בכיוון. אפילו המחנכת מרגישה שרותי נהייתה "המורה המחליפה" ולעיתים אף "המנהלת" שלה, רותי מעירה הערות בכיתה לחברות שלא נכנסות בזמן לכיתה בבוקר או אחרי ההפסקה, גם לאלו שמדברות תוך כדי השיעור ואפילו למורה כשלא חילקה דפי חזרה על החומר בתורה. רותי נמצאת "באורות" ויש לאזן אותה ולהסביר לה את המצב. עליה להבין את חברותיה ואת השוני ביניהן. כ"כ יש להסביר לה את מקומה כתלמידה ולא כאחראית בביה"ס. אבל יש לרותי המון מרץ, מצויין, נעזור לה לפתוח חוג- העשרה לילדות הבניין בשעות אחה"צ.

2. שמעון.

שמעון, לומד בכיתה ה'. ילד שקט, מסתגר בעולמו ומעט רחפן. תקופת הקורונה ממש עשתה לו טוב. סדר היום בבית לא היה כ"כ מוקפד. הוא התעורר בצורה הדרגתית החל משעה 8 בבוקר, אך קם מהמיטה רק לקראת 9. כל היום שלו התנהל באיטיות והוא לא הטריד אף אחד על כך שמשעמם לו. שמעון העסיק את עצמו, שיחק עם כל הקטנים וקרא ספרים. מבחינתו שהתקופה הזו תמשיך לפחות עוד כמה שנים טובות. כדי לחבר את שמעון לסדר יום מוקפד, ולחזרה ללמידה, יש לעבוד בצורה מדורגת ועקבית עם הרבה שיחות וליווי בתקופה הקרובה. שימת לב ליכולותיו ולקשייו יתרמו בוודאי להצלחה בתקופת החזרה ללמידה.

3. אלחנן.

אלחנן לומד בישיבה קטנה, בשיעור א'.

אלחנן מלא ביצירתיות, רעיונות והפתעות. כל יום איתו בבית, הוא חוויה בפני עצמה. הלמידה במסגרת תעשה לאלחנן רק טוב. וחשוב "לתעל" את כל יכולותיו לתחום הלימודי והחברתי. נעזור לצוות בישיבה, לתת לו יוזמות ותחומי אחריות, אפשר להציע לו להיות חברותא לתלמידים חלשים ממנו, ולעזור בבית בשעות הערב ולארגן כל מיני דברים במשפחה המורחבת.

לסיכום:

לא כל הילדים דומים, ויש לבצע תכנון משולב בין הנהגות וסדר היום בבית, לבין השילוב של הילדים במסגרות, כל אחד לפי טבעו ויכולותיו. זהו תכנון נדרש על מנת שהחזרה של הילדים למסגרות הלימוד, תהייה בע"ה בצורה מועילה וללא התנגדות. בהצלחה!

בדיחות הדעת

יהודי עלה לרכבת והתישב במחלקה ראשונה. עלה גוי, התישב לידו והחל להציק לו. קרא היהודי לכרטיסן ואמר לו "האיש הזה רמאי! הוא קנה כרטיס למחלקה פשוטה והתישב כאן". בדק הכרטיסן את כרטיסו של הגוי, והנה אמת הדבר! ומיד זרק את הגוי למחלקה הפשוטה.

אחרי שירדו שניהם פנה הגוי ליהודי ואמר לו "מילא שזרקו אותי בגללך. אבל תגלה לי איך ידעת את זה???" "פשוט מאוד" ענה לו היהודי "ראיתי שיש לנו כרטיס באותו צבע"!

הדלקת נרות

	כניסה	יציאה	ר"ת
ירושלים	18:58	20:15	20:51
תל אביב	19:15	20:18	20:49
חיפה	19:10	20:19	20:52
באר שבע	19:15	20:15	20:49

בס"ד בר"ה

פרשת במדבר

חוט של חסד

גיליון לכל בית יהודי | בנשיאות הרב שלום ארוש שליט"א

כ"ט אייר תש"פ | גליון 672

מאמר

ראש הישיבה

במי אתה מאמין?

שיחה מלב אל לב

איציק ובנו, דביר, ישבו על הדשא בפארק השכונתי לזמן איכות של אבא ובן. אבל עכשיו רצה איציק להבין מה כל כך מציק לבן שלו. כבר תקופה ארוכה שהוא רואה את דביר עצוב ומכונס ואפילו מפוחד. הם גלגלו שיחה על דא ועל הא, וכשהלבבות נפתחו פנה איציק לדביר ושאל אותו מה גורם לו למצב הרוח העגום שלו.

דביר הפתיע את אביו ואמר לו: "אבא אני מפחד ממך. אני מפחד שתעניש אותי, שתעשה לי דברים רעים, שתצעק עלי, שתרביץ לי..."

האבא לא האמין למשמע אוזניו וענה לבנו: "למה אתה חושב ככה? הרי אני רק אוהב אותך ורק חושב איך להיטיב איתך. אני רוצה שיהיה לך הטוב ביותר. וכי אתה לא רואה כמה אני אוהב אותך ומפנק אותך ומשקיע בך בנפש שלך ובחינוך שלך? נכון שאני גם נותן לך גבולות ולא מותיר לך כל דבר, אבל זה רק לטובתך כדי לשמור עליך ולהגן עליך ולהקנות לך ערכים והרגלים טובים לחיים.

"וכל שכן בעניין העונשים. נכון שלעתים רחוקות אני גם מעניש אותך, אבל גם אז זה רק בעדינות וברחמים גדולים ולטובתך. וזה דווקא בגלל שאני אוהב אותך ואני רוצה שתצליח בחיים. באמצעות עונש או גערה אני רוצה לעורר אותך להבין נקודות מסוימות, אבל לא להרע לך חלילה. ותדע לך שכאשר אני נאלץ להשתמש ביד קשה - זה כואב לי מאוד באופן אישי, ואני מצטער אפילו יותר ממך על כך שאני נאלץ להגיע לזה, וזה בשום אופן לא מתוך שנאה או אכזריות..."

> "אבא אני מפחד ממך. אני מפחד שתעניש אותי, שתעשה לי דברים רעים, שתצעק עלי, שתרביץ לי..."

הסיפור של כולנו

מה אתם אומרים, מהי ההסתכלות הנכונה? האם דביר צודק? ואם הוא טועה, היכן הוא טועה?

זה ברור שהטעות של הבן היא בדרך שבה הוא מסתכל על אביו. הוא לא קולט את הקשר הבסיסי שבין אב לבנו שהוא קשר וחיבור של אהבה עצומה.

ומדוע אני מספר לכם על הדו"שיח המוזר הזה שנשמע כל כך לא הגיוני?

בגלל שכמעט כולנו מרגישים בתת־מודע שלנו הרגשות דומות כלפי אבינו האוהב שבשמיים. וזה נכון שכל אחד יכול לצטט ולדקלם בפיו ואפילו להרגיש פעמים רבות שה' אוהב אותו, וכל אחד יודע במוח שה' הוא אבא אוהב ורחמן, ושהוא טוב ומטיב ושהכול לטובה - אבל בפועל, ברגע האמת, כשאתה נתקף בעצבות או בחרדות, בלחץ או בדאגות - אתה בעצם מבטא בכך את החרדה שלך מההשגחה של בורא עולם, כלומר אתה למעשה מראה שאתה לא מאמין שהבורא שמשגיח עליך בכל רגע אוהב אותך אהבת עולם יותר מאב לבנו.

<u>וזה הלב של הלב של כל האמונה</u>. כי להאמין שיש בורא לעולם ושהוא משגיח על כל הברואים זו לא חכמה גדולה. זה אמנם הבסיס של האמונה, אבל זה לא הלב. ואמונה בלי לב עלולה להחטיא לגמרי את המטרה כפי שנלמד.

להאמין בבורא באמת

אז מה הלב של האמונה? הלב של האמונה הוא ההרגשה שצריכה למלא את לבו של המאמין **<u>שהוא קשור ומחובר לבורא כבן לאביו האוהב</u>**, "כגמול עלי אמו". הוא צריך להרגיש שהוא לא סתם ביד ההשגחה הפרטית, אלא שהוא ביד ההשגחה של **<u>הבורא הטוב והמטיב שאוהב אותו ועושה הכול לטובתו ורוצה שיהיה לו כל הטוב שבעולם</u>**.

הכתוב אומר: "דע את אלוקי אביך ועובדהו" - אתה חייב לדעת להבין במי אתה מאמין. אתה צריך להאמין בבורא שאוהב אותך. אם חסרה לך הידיעה הזאת בעומק לבך - אתה עדיין לא מאמין בבורא.

בלי לקנות את הידיעה הזאת בעומק הלב ולחיות אותה, אתה מאמין באלוה שאתה יצרת לעצמך. אתה יצרת לעצמך אלוה מפחיד שלפי דעתך הוא עלול להתעלל בך ולעשות לך דברים רעים, וכל האמונה שלך ב"בורא" ו"בהשגחה" היא רק אמונה מזויפת באותו אלוה פרי דמיונך. כלומר, אתה מחטיא את המטרה, אתה מפנה את כל כוח האמונה שלך לכתובת הלא נכונה.

אבל האמונה האמתית היא להאמין באלוקים האמתי, אלוקי העולם, אב הרחמן האוהב את כל הברואים ואוהב אותך אהבת עולם. לכן הידיעה הברורה שה' אוהב אותך היא הלב של האמונה כי בלעדיה אתה אמנם "מאמין", אבל אתה טועה בכתובת אתה לא מאמין באלוקים הנכון. זו אמונה תפלה של שטות והבל.

מיהו נותן התורה?

וזו גם ההסכלות שלנו וההתייחסות שלנו לכל התורה והמצוות. הבורא שמצווה עלינו לקיים תורה

המשך בעמוד 3

יו"ל ע"י מוסדות "חוט של חסד"

רח' שמואל הנביא 13 | ת.ד. 50226 |

טל: 02-5812210 | פקס: 02-5812252

לפניות בנושא העלון: al5308000@gmail.com

נפלא להבין בזה מה שבחר הקב"ה להזכיר בתורה **י"ח** פעמים שנתייחד הדיבור למשה ואהרן, אשר כנגד מספר זה תיקנו חכמינו ז"ל **י"ח** ברכות בתפלת שמונה עשרה, כי **י"ח** הוא אותיות **ח"י** לרמז שבזכות החיבור של משה ואהרן נצח והוד, ממתיקים את המות של ההוד בבחינת: **"בלע המות לנצח"**, ובמקום זה זוכים לקבל מהקב"ה חיים טובים בזכות **ח"י** ברכות שאנו מתפללים לפניו ג' פעמים בכל יום.

על פי האמור מצאתי פתרון נפלא על מה שכתוב אצל יעקב אבינו (בראשית לב-לב): **"ויזרח לו השמש כאשר עבר את פנואל והוא צולע על ירכו"**. ופירש רש"י: **"ומדרש אגדה, ויזרח לו, לצרכו לרפאות את צליעתו"**. ומצינו חידוש גדול בתיקוני זוהר (תיקון סט קא:): **"וַיִּזְרַח לוֹ הַשֶּׁמֶשׁ, דְּאִיהוּ מֹשֶׁה דְּאִתָּא בֵּיהּ בְּגִלְגּוֹלָא רוּחֵיהּ דְּמֹשֶׁה"**. פירוש, **"ויזרח לו השמש"**, הוא משה שבא בגלגול רוחו אל יעקב. וצריך ביאור מה שהביא הקב"ה את משה לרפאות את יעקב מצליעתו.

ונראה לפרש כוונת הזוהר על פי מה ששנינו בגמרא (ב"ב עה.): **"פני משה כפני חמה"**. הרי מבואר כי משה הוא בבחינת שמש. והנה כבר נתבאר כי מה שהיה יעקב צולע על ירכו, הוא ממה שפגע הס"מ בכף ירך שמאל במדת **הו"ד** להפוך אותה לצירוף **דו"ה**, לכן כדי לרפאות את יעקב מפגם זה **"ויזרח לו השמש"**, באה אליו רוחו של משה שהוא נצח רגל ימין המאירה למדת הוד, ועל ידי זה נתרפא מצליעתו.

יחוד נפלא בשיחת חולין של צדיקי הדור

דבר בעתו מה טוב להעלות על שלחן מלכים סיפור נפלא שהביא ה"אגרא דפרקא" (סימן ד) בענין שיחת חולין של תלמידי חכמים:

"סיפרו לי מעשה רב מקדוש ה', הלא הוא הרב הקדוש מוה"ר מנחם מענדל זצוק"ל מפרעמישלאן [מתלמידי הבעש"ט זי"ע], **ומעשה שהיה כך היה, שהיו יושבים במסיבה בסעודה ונתן מטבע של ארבעה פשוטים** [מין מטבע] **להביא שֵׂכָר, ואמר למשרת שיביא בעד חמשה פשוטין, והמשרת לא התבונן במטבע והיה סובר שהיא של ה' פשוטין.**

ובעת בואו למוכר הביט המוכר ואמר, הנה המטבע רק ד' פשוטין, וחזר השליח ואמר להרב המטבע היא רק של ד' פשוטין, והרב התחיל לריב עם השליח ואמר ה' פשוטין צריכין להיות, והשליח נתעקש עד הגיע הדבר למריבות, עד שתלמידי הרב רמזו להשליח המשרת שיודה לדברי הרב, כי הבינו כי לא לחנם הוא, וכן עשה השליח ואמר יהיה כדברי אדוני. אז עמד הרב בתפלה ואמר בזה הלשון, יהא רעוא שכל באי עולם ידעו ויכירו אז איין פירער איז איין פינעוועו [שהארבע היא חמש], **זה ששמעתי".**

ומבאר ה"אגרא דפרקא" כוונת הרב הקדוש על פי תורת הנסתר. אולם לפי האמור יתכן לבאר דבריו הקדושים, כי כאשר נתבונן בהבדל שבין צירוף **הו"ד** לצירוף **דו"ה**, כי בצירוף **ד'וה** האות הראשונה היא **ד'** שהיא ארבע, ואילו בצירוף **ה'וד** האות הראשונה היא **ה'** שהיא חמש, ולפי מה שנתבאר כי חורבן בית המקדש שנמשך כל האלף החמישי הוא בבחינת **"כל היום דוה"**, נמצא שהגאולה תלויה בהפיכת **דו"ה** לצירוף **הו"ד**.

הנה כי כן זהו שאמר הקדוש הנ"ל: **"יהא רעוא שכל באי עולם ידעו ויכירו אז איין פירער איז איין פינעוועו"** [שהארבע היא חמש], היינו שיראו כולם שהאות **ד'** של **ד'וה** תתהפך לאות **ה'** של **הו"ד**. זאת ועוד רמז בתפלתו, שכל באי עולם ידעו ויכירו, כי **"ארבעה"** שהוא נצח המדה הרביעית הוא **"חמישה"**, על ידי התחברות הנצח עם ההוד להאיר ולהמתיק את דיני ההוד, שבזכות המתקה זו נזכה לגאולה שלימה בבנין בית המקדש השלישי שנקרא הוד במהרה בימינו אמן.

תודתנו וברכתנו נתונות לאלו שנדבו את הוצאת הגליון לזיכוי אחינו בני ישראל

משפחת מהדב הי"ו - לעילוי נשמת אמם האשה החשובה מרת לאה בת וירג'ני ע"ה

לקבלת המאמרים באימייל: mamarim@shvileipinchas.com

RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

לזכות רפואה שלמה:
מלכה בת רחל, מיכאל בן שולמית, יעקב משה בן דבורה שירה ואברהם יהודה בן שרה רבקה

רם התורה

המגפה. לכן נתחכם לשלוח את אהרן להקטיר קטורת, ומאחר שקיימא לן (קידושין מב:): **"שלוחו של אדם כמותו"**, נמצא שנתחברו יחד שתי המדות של משה ואהרן נצח והוד, ועל ידי זה נתבטל המות מהדינים של ההוד על ידי החסד של הנצח בבחינת: **"בלע המות לנצח"**.

וזהו פירוש הכתוב: **"ויקח אהרן כאשר דיבר משה, ויתן את הקטורת ויכפר על העם"**, שהלך להקטיר קטורת בשליחותו של משה, **"ויעמוד בין המתים ובין החיים"**, אהרן מדת הוד עמד בתווך **"בין המתים"** מצד מדת הוד משמאל, **"ובין החיים"** מצד מדת נצח מימין, ועל ידי התחברותו עם משה נמתקו הדינים של ההוד: **"ותעצר המגפה"**. וזהו שאמר אהרן למלאך המות: **"משה ציווני לעכב על ידך"**, כדי לעורר בכך מדתו של משה נצח לבטל את המות בסוד: **"בלע המות לנצח"**.

אהרן מדת הוד עשה את העגל כשהיה פרוד מהנצח של משה

על פי האמור יפתח לנו פתח לבאר מה שהתנצל אהרן לפני משה על מה שעשה את העגל (שמות לב-א): **"ויאמר משה אל אהרן מה עשה לך העם הזה כי הבאת עליו חטאה גדולה, ויאמר אהרן אל יחר אף אדוני אתה ידעת את העם כי ברע הוא, ויאמרו לי עשה לנו אלהים אשר ילכו לפנינו, כי זה משה האיש אשר העלנו מארץ מצרים לא ידענו מה היה לו"**. בהשקפה ראשונה אינו מובן מה שהשיב לו אהרן, שהרי שאלתו של משה במקומה עומדת, מדוע נכנע אהרן לבקשתם לעשות העגל.

לפי האמור נראה לבאר הענין על פי מה שנינו בגמרא (ע"ז ד:): **"אמר רבי יהושע בן לוי, לא עשו ישראל את העגל אלא ליתן פתחון פה לבעלי תשובה"**. ופירש רש"י: **"כלומר גיבורים ושליטים ביצרם היו, ולא היה ראוי להתגבר יצרם עליהן, אלא גזירת מלך היתה לשלוט בם כדי ליתן פתחון פה לבעלי תשובה, שאם יאמר החוטא לא אשוב שלא יקבלני, אומרים לו צא ולמד ממעשה העגל שכפרו ונתקבלו בתשובה"**.

זאת ועוד שנינו בגמרא (ע"ז ה.): **"לא קיבלו ישראל את התורה, אלא כדי שלא יהא מלאך המות שולט בהן, שנאמר** (תהלים פב-ו) **אני אמרתי אלהים אתם ובני עליון כולכם, חיבלתם מעשיכם** [בחטא העגל], **אכן כאדם תמותון"**. מבואר מזה כי על ידי חטא העגל חזרה המיתה למקומה.

מעתה נראה כי מטעם זה סיבב הקב"ה שאהרן יעשה את העגל דוקא בשעה שמשה רבינו עלה להר, כי כל זמן שמשה רבינו היה יחד עם אהרן בבחינת נצח והוד, לא היה אפשר שתהיה אחיזת הדינים בהוד, ועל ידי זה לא היה אפשר שיעשה את העגל שגרם למיתה שהיא במדת הוד, שהרי המיתה מתבטלת על ידי מדת נצח.

אולם כאשר נפרד משה מאהרן בעלותו להר ונשאר אהרן למטה בלי משה, אז היתה אחיזת הדינים במדתו של אהרן הוד והיו יכולים לכפות עליו שיעשה להם את העגל שהחזיר את המיתה בעולם. וזהו שרמז אהרן למשה איך נגרם חטא העגל, משום שבאו ישראל ואמרו לו: **"כי זה משה האיש אשר העלנו מארץ מצרים לא ידענו מה היה לו"**, ומאחר שנפרד מאהרן זה גרם לאחיזת הדינים שעשה את העגל וחזרה גזירת המיתה בעולם.

"הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד"

יומתק להבין בזה שירתו של דוד המלך בשבחם של משה ואהרן (תהלים מזמור קלג): **"שיר המעלות לדוד הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד, כשמן הטוב על הראש יורד על הזקן זקן אהרן שיורד על פי מדותיו, כטל חרמון שיורד על הררי ציון, כי שם צוה ה' את הברכה חיים עד העולם"**.

והנה בגמרא (הוריות יב.) דרשו פסוק זה: **"הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד"**, על משה ואהרן. וכך גם המשך המזמור: **"כשמן הטוב על הראש יורד על הזקן זקן אהרן שיורד על פי מדותיו"**, דרשו על שמן המשחה שמשח משה את אהרן לכהונה גדולה, שהוא **"כטל חרמון היורד על הררי ציון"**. וצריך ביאור, איך יתפרש לפי זה סיום המזמור: **"כי שם צוה ה' את הברכה חיים עד העולם"**.

לפי האמור יש לומר כי דוד המלך פתח את המזמור: **"הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד"**, כי כאשר משה ואהרן שהם נצח והוד יושבים יחד הרי זה טוב ונעים לכל ישראל, כי משה שהוא נצח ממתיק את הדין של אהרן שהוא הוד. ומטעם זה סיים את המזמור: **"כי שם צוה ה' את הברכה 'חיים' עד העולם"**, כי בזכות ההמתקה של משה שהוא נצח בבחינת: **"בלע המות לנצח"**, מתבטל המות וזוכים לחיים.

בתפלה מחברים את שתי הרגלים להמתיק את ההוד על ידי הנצח

בדרך זו במסילה נעלה לבאר הטעם שבשעת תפלת שמונה עשרה צריך לכוון את שתי הרגלים יחד בבחינת: **"ורגליהם רגל ישרה"**, על פי מה שכתוב בפרשת תולדות (בראשית כה-כא): **"ויעתר יצחק לה' לנוכח אשתו כי עקרה היא ויעתר לו ה' ותהר רבקה אשתו"**. דרשו על כך בגמרא (סוכה יד.): **"למה נמשלה תפלתן של צדיקים כעתר, לומר לך מה עתר זה מהפך את התבואה בגורן ממקום למקום, אף תפלתן של צדיקים מהפכת דעתו של הקב"ה ממדת אכזריות למדת רחמנות"**.

נמצינו למדים מזה כי תכלית התפלה היא להפוך מדת הדין למדת הרחמים. ויש לומר כי מטעם זה דקדקו חכמינו ז"ל לומר לשון הפיכה: **"תפלתן של צדיקים 'מהפכת' דעתו של הקב"ה ממדת אכזריות למדת רחמנות"**, לרמז שעל ידי התפלה מהפכים הצירוף של **דו"ה** שהוא דין לצירוף **הו"ד** שהוא רחמים, כי נמתקו הדינים של ההוד על ידי החסד של הנצח.

הנה מה טוב ומה נעים להבין בזה הטעם שהמלאכים עומדים לפני הקב"ה ברגל ישרה, כי כאשר נתבונן במקור הדבר בדברי הנביא (יחזקאל א-ז): **"ורגליהם רגל ישרה"**, נראה שהוא מדבר שם מחיות הקודש הנושאות את כסא הכבוד, שהם מלאכי רחמים המליצים טוב על ישראל, כמו שאנו אומרים בפיוט לקדושת שחרית בימים הנוראים: **"ויושר יליצו בעדנו חיות אש"**.

לפי זה מבואר היטב הטעם שהם מחברים את שתי הרגלים, כי בהיותם מלאכי רחמים הם עושים בכך פועל דמיון להמתקת מדת הוד רגל שמאל על ידי הנצח רגל ימין. וזהו פירוש הכתוב: **"ורגליהם רגל ישרה"**, כי על ידי חיבור שתי הרגלים נעשות רגליהם **"רגל ישרה"** של רחמים, כי רגל שמאל לא נהפכת לצירוף **דו"ה**, אלא נשארת בצירוף הישר **הו"ד** בהיותה מאירה מההמתקה של מדת נצח.

הנה כי כן הרווחנו להבין מה עמקו דברי חכמינו ז"ל, שהורו לנו לכוון את שתי הרגלים בעת תפלת שמונה עשרה כמלאכי מעלה שנאמר אצלם: **"ורגליהם רגל ישרה"**, ולפי האמור הביאור בזה, כי מאחר שתכלית התפלה היא להפוך מדת הדין למדת הרחמים, לכן צריך לחבר את שתי הרגלים כדי לעשות בכך פועל דמיון, להפוך את צירוף **דו"ה** ברגל שמאל מפאת אחיזת הדינים, לצירוף **הו"ד** והדר על ידי המתקת הדינים בנצח רגל ימין.

בח"י מקומות נזכרו משה ואהרן לבטל את המיתה ולהמשיך חיים

מעתה יאירו עינינו וישמח לבנו להבין מאמר המדרש: **"בי"ח מקומות אתה מוצא משה ואהרן שווים כנגד י"ח ברכות"**. בכך גילו לנו חכמינו ז"ל כי עבודת התפלה היא להפוך מדת הדין למדת הרחמים, על ידי שנמתיק את הדינים של מדת הוד בהתחברותה עם מדת נצח מימין, שחיבור זה הוא בעצם החיבור הנפלא בין משה ואהרן שהם נצח והוד שהמתיקו את הדין מישראל.

רם התורה
לזכות רפואה שלמה:
מלכה בת רחל, מיכאל בן שולמית, יעקב משה בן דבורה שירה ואברהם יהודה בן שרה רבקה
RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

זוהר הקדוש: שרו של עשו פגע בירך שמאל של יעקב, והפך הצירוף של הו"ד לצירוף דו"ה בבחינת "כל היום דוה"

גמרא: תפלתם של צדיקים מהפכת מדת הדין למדת הרחמים, מהפכת צירוף דו"ה לצירוף הו"ד

בתפלת שמונה עשרה צריך לכוון הרגלים כדי להמתיק הדין של הוד רגל שמאל על ידי נצח רגל ימין

ח"י פעמים משה ואהרן נצח והוד כנגד ח"י ברכות בשמונה עשרה להמשיך חיים מהמתקת ההוד על ידי הנצח

ק' של שקר לא נתארך ממנו רק רגל שמאל לבד, שהוא סוד ההוד, ושם נחש כרוך על עקיבו בסוד התפשטות רגל הק' כנודע".

יומתק לצרף מה שדרשו בגמרא (ברכות נח.) מקרא שכתוב (דברי הימים א כט-יא): **"לך ה' הגדולה והגבורה והתפארת והנצח וההוד"** - **"וההוד זו בית המקדש"**. וצריך להבין מהו הקשר בין מדת הוד לבית המקדש. וביאר הצל"ח (שם) על פי מה שהקדים לפרש (שם ד"ה וההוד זו מלחמת): **"כי הוד יש בו מדת הדין, כי הו"ד למפרע הוא דו"ה, וכן כתב בדניאל והודי נהפך עלי למשחית, רמז בזה כי כאשר נהפך ההוד אז הוא למשחית".**

לפי זה הוא מבאר הטעם שבית המקדש נקרא הוד: **"דבחורבן בית המקדש כתיב** (איכה ה-יז) **על זה היה דוה לבנו וגו' על הר ציון ששמם, ובשעת הגאולה ויבנה המקדש יהיה דו"ה נהפך להו"ד כמו שכתבתי לעיל, ולכן נקרא הבית המקדש** (ישעיה סו-א) **הדום רגלי"**. פירוש, שהוא בבחינת הוד רגל שמאל.

"בלע המות לנצח" המתקת מדת הוד על ידי נצח

אמנם לפי כל האמור צריך ביאור, מאחר שאחיזת הדינים היא במדת הוד, עד כדי כך שהצירוף של **הו"ד** נהפך שם לצירוף **דו"ה**, למה היא נקראת בשם **הו"ד** שהוא לשון יופי, כמו שכתוב (תהלים קד-א): **"הוד והדר לבשת"**, משמע שמצד עצמה היא בבחינת **הו"ד** והדר בלי אחיזת הדינים שהם בבחינת **דו"ה**.

ונראה ללמוד ביאור אמיתי על כך, ממה שכתב המקובל האלקי רבי שמשון מאוסטרופאלי הי"ד בספרו הקדוש "דן ידין" על ה"קרנים" (סוף מאמר ג) סוד הכתוב (ישעיה כה-ח): **"בלע המות לנצח"**, כי שורש המות הוא מצד רגל שמאל מדת הוד [שהיא ענף מדת גבורה], אבל מדת נצח שהיא בצד ימין [ענף מדת החסד] מבטלת את המות שמצד שמאל, וזהו הרמז **"בלע המות לנצח"**, המות של מדת הוד מצד שמאל מתבטל על ידי מדת נצח מימין.

הנה כי כן זכינו ללמוד מדבריו הקדושים ישוב נפלא לשאלתנו, כי אמנם כן בדרך כלל כשיש יחוד וחיבור בין שתי המדות נצח והוד, כי אז ממתיק הנצח מצד ימין את הדינים של ההוד מצד שמאל בבחינת: **"בלע המות לנצח"**, ואז היא נקראת **"הוד"** כי היא מאירה במלוא הודה והדרה במדת החסד של הנצח.

אבל כאשר עוונות התחתונים גורמים להפריד בין נצח והוד, ובפרט כשרצים בשתי הרגלים שהן כנגד נצח והוד לדבר עבירה, כמו שאנו אומרים בווידוי של יום הכיפורים: **"על חטא שחטאנו לפניך בריצת רגלים להרע"**, כי אז מפרידים בין הנצח והוד של הקדושה, ועל ידי זה נהפך ההוד וההדר של מדת **הו"ד** לצירוף **דו"ה** של המות.

על פי האמור ירווח להבין מה שמבואר בזוהר הקדוש (פרשת פנחס רלו.): **"נֶצַח וְהוֹד תְּרֵין פַּלְגֵי גּוּפָא אִינּוּן כְּגַוְונָא דִּתְרֵין תְּאוֹמִים"**. פירוש, נצח והוד הם שני חצאי הגוף כשני תאומים, כי זאת היא עבודתנו בקודש לחבר את שתי המדות והיו לאחדים, כמו שכתוב ב"מאור ושמש" (פרשת משפטים): **"וזאת עיקר עבודתינו לתקן הירכים שהן נצח והוד שיתאחדו באחדות גמור פנים אל פנים"**. ולפי דברינו הביאור בכך הוא כדי להמתיק הדינים של **הו"ד** שלא יהפכו אותה לצירוף **דו"ה**.

יומתק לרמז ענין זה במה שהתפלל דוד המלך (תהלים טז-יא): **"תודיעני אורח חיים שובע שמחות את פניך נעימות בימינך נצח"**. פירוש, **"תודיעני אורח חיים"**, שימשיך לנו הקב"ה חיים ויבטל את המות הבא ממדת הוד רגל שמאל, **"שובע שמחות את פניך"**, כדי שנוכל לשמוח בהארת פני ה', ומפרש ואומר איך להמתיק המות ולזכות לחיים, **"נעימות בימינך נצח"**, על ידי התחברות והמתקה ממדת נצח רגל ימין.

[ויש להוסיף פרפרת נאה כי מטעם זה רמוז בסופי תיבות **נעימו'ת בימינ'ך נצ'ח** שם **חת"ך**, על פי המבואר ב"שער הכונות" להאריז"ל (דרושי יום הכיפורים דף ק טור ג) לכוון בפיוט לימים הנוראים: **"וכל מאמינים שהוא זוכר הברית, החוֹתֵך חיים לכל חי"**, כי שם **חת"ך** הוא שם החיים, לכן רמוז שם קדוש זה בסופי תיבות **נעימו'ת בימינ'ך נצ'ח**, כי הנצח בימין מבטל בשם **חת"ך** את המות מצד שמאל].

אהרן מדת הוד ביטל המגפה בזכות משה רבינו שמדתו נצח

הנה מה טוב ומה נעים לבאר בזה מה שכתוב בפרשת קרח, במחלוקת קרח ועדתו על משה ואהרן כאשר החלה המגפה בישראל (במדבר יז-יא):

"ויאמר משה אל אהרן קח את המחתה, ותן עליה אש מעל המזבח ושים קטורת, והולך מהרה אל העדה וכפר עליהם, כי יצא הקצף מלפני ה' החל הנגף. ויקח אהרן כאשר דיבר משה, וירץ אל תוך הקהל והנה החל הנגף בעם, ויתן את הקטורת ויכפר על העם, ויעמוד בין המתים ובין החיים ותעצר המגפה".

ופירש רש"י (שם ג) בשם המדרש שהיה ויכוח בין אהרן למלאך המות, עד שנצחו אהרן בזכות שהיה שליחו של משה רבינו:

"ויעמוד בין המתים וגו'. אחז את המלאך [המות] **והעמידו על כרחו, אמר לו המלאך, הנח לי לעשות שליחותי. אמר לו** [אהרן], **משה ציווני לעכב על ידך. אמר לו** [מלאך המות], **אני שלוחו של מקום ואתה שלוחו של משה. אמר לו** [אהרן], **אין משה אומר כלום מלבו אלא מפי הגבורה, אם אין אתה מאמין הרי הקב"ה ומשה אל פתח אהל מועד בוא עמי ושאל, וזהו שנאמר וישב אהרן אל משה".**

נמצינו למדים מזה, כי אהרן מצד עצמו אף שהקטיר קטורת, לא היה מסוגל לעמוד כנגד מלאך המות ולעצור את המגפה, עד שאמר לו שהוא בא בשליחותו של משה: **"משה ציווני לעכב על ידך"**, וגם זה לא הספיק עד שהביא עמו את מלאך המות אל משה, כמו שכתוב: **"וישב אהרן אל משה".**

ונראה לבאר הענין בזה על פי הידוע משבעת האושפיזין בחג הסוכות, כי שבעת הרועים: **אברהם יצחק יעקב משה אהרן יוסף דוד**, מכוונים כנגד שבע המדות: **חסד גבורה תפארת נצח הוד יסוד מלכות.** נמצא לפי זה כי משה רבינו הוא כנגד מדת נצח רגל ימין, ואהרן הכהן הוא כנגד מדת הוד רגל שמאל.

הנה כי כן יאירו עינינו להבין חכמתו של משה רבינו, שביקש לעצור את המגפה על ידי הקטורת שהקטיר אהרן, אבל פחד כי אהרן שמדתו הוד שמשם נמשך המות, לא יעלה בידו לעצור את

רם התורה
לזכות רפואה שלמה:
מלכה בת רחל, מיכאל בן שולמית, יעקב משה בן דבורה שירה ואברהם יהודה בן שרה רבקה
RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

רש"י: **"נראין כרגל אחד"**. ונפסק להלכה (או"ח סימן צה ס"א). וצריך ביאור מהו הענין שצריך להתפלל כמלאכים שרגליהם רגל ישרה. זאת ועוד מהו הענין שהמלאכים עצמם עומדים לפני הקב"ה ברגל ישרה ולא בשתי רגלים.

כדי לבאר ענין זה הבה נצא למסע קודש, להתבונן על המאבק הקשה שהיה בין שרו של עשו הס"מ ליעקב אבינו, שהסתיים בניצחונו של יעקב, אבל הרושם של הפגיעה בכף ירך יעקב נשאר לדורות עולם, כמו שכתוב (בראשית לב-כה): **"ויותר יעקב לבדו ויאבק איש עמו עד עלות השחר, וירא כי לא יכול לו ויגע בכף ירכו ותקע כף ירך יעקב בהאבקו עמו"**. בעקבות הפגיעה מזהיר הכתוב (שם לג): **"על כן לא יאכלו בני ישראל את גיד הנשה אשר על כף הירך עד היום הזה"**. וצריך ביאור להבין בפנימיות הענין למה מכל האיברים פגע הס"מ דוקא בכף ירך יעקב.

ביאור נשגב על כך מצינו בזוהר הקדוש ברעיא מהימנא (פרשת פנחס רמג.) ובתיקוני זוהר (תיקון לג עז.), שהוא יסוד החוזר ונשנה בדברי רבותינו הקדושים המקובלים הראשונים והאחרונים, על פי הידוע שהקב"ה מנהיג את העולם בשבע מדות: **חסד, גבורה, תפארת, נצח, הוד, יסוד, מלכות**, שהן כנגד ז' ימי בראשית.

ז' מדות אלו הן בבחינת איברי קומת אדם, שהקב"ה כביכול מתלבש בהם להנהיג את העולם, כמבואר בתיקוני זוהר במאמר פתח אליהו (הקדמה יז.): **"חסד דרועא ימינא, גבורה דרועא שמאלא, תפארת גופא, נצח והוד תרין שוקין, ויסוד סיומא דגופא אות ברית קודש, מלכות פה תורה שבעל פה קרינן ליה"**.

פירוש, מדת **"חסד"** היא זרוע ימין, מדת **"גבורה"** היא זרוע שמאל, מדת **"תפארת"** היא הגוף שנמצא בתווך בין שתי הידים, ב' מדות **"נצח והוד"** הן שתי הרגלים, **נצח** רגל ימין, **הוד** רגל שמאל, מדת **"יסוד"** צדיק היא אות ברית קודש, מדת **"מלכות"** היא תורה שבעל פה, שבה מפורשים כל גזירות המלכות של הקב"ה.

והנה יעקב אבינו הוא קומת הקדושה שכל ישראל נקראים על שמו **"ישראל"**, לפי זה מבאר בזוהר הקדוש כי כשראה שרו של עשו שלא היה יכול לפגום ביעקב עצמו מפאת גודל קדושתו: **"ויגע בכף ירכו"**, פגע ברגל שמאל של יעקב שהיא כנגד מדת הוד, שבהיותה בצד שמאל בסיום הגוף הרי היא שורש כל הדינים.

"נתנני שוממה כל היום דוה"

בדרך זו ממשיך הזוהר הקדוש לבאר ענין הפגם ברגל שמאל שהיא בבחינת הוד, על פי מה שקונן המקונן האלקי ירמיה הנביא (איכה א-יג): **"נתנני שוממה כל היום דוה"**. הענין בזה כי כאשר יש ח"ו אחיזת הדין במדת הוד, כי אז הצירוף של ג' אותיות **הו"ד** נהפך לצירוף **דו"ה**, והנה ידוע שהעולם קיים ששת אלפים שנה כמו ששנינו בגמרא (ר"ה לא.): **"שיתא אלפי שני הוה עלמא"**. הענין בזה כי יומו של הקב"ה הוא אלף שנה, כמו שכתוב (תהלים צ-ג): **"כי אלף שנים בעיניך כיום אתמול כי יעבור"**.

נמצא לפי זה כי ששת אלפים שנה הן בבחינת ששת ימים של הקב"ה, שהם כנגד שש מדות: **חסד, גבורה, תפארת, נצח, הוד, יסוד** [האלף השביעי הוא כנגד מדת **מלכות**, כי אז ימלוך הקב"ה על כל העולם ותתגלה מלכותו]. והנה בית המקדש נחרב בסוף האלף הרביעי, אולם עיקר הגלות היה בכל האלף החמישי שהוא כנגד המדה החמישית הוד, כי מפאת אחיזת הדינים נהפך צירוף **הו"ד** לצירוף **דו"ה**.

הנה כי כן זהו שקונן הנביא על חורבן בית המקדש: **"נתנני שוממה כל היום דוה"**, שהגלות של החורבן נגזרה על כל האלף החמישי שהוא יומו של הקב"ה שנהפך בו צירוף **הו"ד** לצירוף **דו"ה**. וזהו הענין שפגע שרו של עשו בכף ירכו השמאלית של יעקב אבינו, להביע בזה כי הן אמת שאין בכוחו לפגוע ביעקב עצמו, אבל יש בכוחו לפגוע ברגל שמאל שהיא כנגד האלף החמישי מדת **הוד** רגל שמאל, שיוצאי ירך יעקב בני ישראל יהיו בגלות תחת זרעם של עשו בבחינת **"כל היום דוה"**.

על פי האמור מפרש הרמ"ק ב"פרדס רמונים" (שער א פ"ב) וכן פירש האריז"ל (שער הכונות שבת דרוש א), ואחריהם כל המקובלים ובראשם ה"מגלה עמוקות" על ואתחנן (אופן ע), כי זהו גם כן רמז דניאל על מצבם של ישראל באומרו (דניאל י-ח): **"והודי נהפך עלי למשחית"**. שנהפך **"הודי"** צירוף **הו"ד** למשחית בבחינת כל היום **דו"ה**.

מדרש: בי"ח מקומות ייחד הקב"ה את הדיבור למשה ואהרן כנגד י"ח ברכות בתפלת שמונה עשרה

שפת אמת: משה "שושבינא דמלכא" קירב את הקב"ה לישראל, אהרן "שושבינא דמטרוניתא" קירב את ישראל לאביהם שבשמים

רבי שמשון מאוסטרופאלי: "בלע המות לנצח", המות מהוד רגל שמאל מתבטל על ידי נצח רגל ימין

הכח הנפלא של אהרן שמדתו הוד לעצור את המגפה בזכות היותו שליחו של משה רבינו שמדתו נצח

מקור הדברים בדברי רבינו האריז"ל

והנה סיכום כל הדברים במשנתו הטהורה של רבינו האריז"ל (עץ חיים שער לה פ"ה), אחרי שביאר כי מדת הוד היא דין קשה, כי היא ברגל שמאל היורדת בסוף הקומה עד למטה, הוא מבאר בלשון קדשו:

"והנה כל החיצונים נאחזין בכאן בספירת הוד לטעם הנ"ל... ולכן גם סמא"ל לא היה יכול ליעקב רק בכף ירכו השמאלית שהוא הוד... ובזה תבין סוד נפלא כי בהתאחז בו החיצונים נהפך ונעשה דוה, והוא סוד (דניאל י-ח) **והודי נהפך עלי למשחית... וזהו נתנני שוממה כל היום דו"ה. ובזה תבין סוד נפלא במאמר רז"ל כי ימי הגלות הם אלף שנים, וזהו כל היום דו"ה, כמו שכתוב כי אלף שנים בעיניך וגו'.**

והענין כי שית אלפי שנין הוי עלמא והם מחסד עד יסוד, ואלף הז' הוא מלכות שהוא שבת העולה עד ה' שנאמר שבת לה'. והנה חורבן בית המקדש היה סמוך לאלף החמישי שהוא הוד, כי בו נאחזין החיצונים להיותו גבורות קשות, וזהו כמו שאמר הכתוב נתנני שוממה כל היום דו"ה, כי מהוד נהפך לדו"ה שהוא אלף החמישי".

והנה מה שמצינו עוד בענין זה פלאות בדברי האריז"ל ב"שער הכונות" (שבת דרוש א דף סג טור ד ד"ה ועתה):

"ובזה יובן מה שאמרו ז"ל (אותיות דרבי עקיבא אות י) **השקר אין לו רגלים, כי אף על פי שהקליפה נאחזת בתרין ירכין ורגלים שהם נצח והוד, עיקר אחיזתה היא ברגל ההוד לבדו, רגל אחד ולא בשתי רגלים. וזה סוד נתנני שוממה כל היום דוה, תמורת הוד, כי ביום ה' שהוא הוד נחרב בית המקדש באלף ה', וגם זה סוד והודי נהפך עלי למשחית, אבל נצח נאמר בו** (שמואל א טו-כט) **וגם נצח ישראל לא ישקר, כי אין השקר נאחז ברגל הנקרא נצח, ולכן אות**

רם התורה
לזכות רפואה שלמה:
מלכה בת רחל, מיכאל בן שולמית, יעקב משה בן דבורה שירה ואברהם יהודה בן שרה רבקה
RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

"הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד"

י"ח פעמים ייחד הקב"ה את הדיבור למשה ואהרן כנגד י"ח הברכות בתפילת שמונה עשרה

בפרשתנו פרשת במדבר דבר בעתו מה טוב, להתבונן במה שגילו לנו חכמינו ז"ל ענין נפלא על מה שאנו מתפללים כל יום בכל ג' התפלות, תפלת **"שמונה עשרה"** שהיא עיקר התפלה שתיקנו אנשי כנסת הגדולה, שיש בה שמונה עשרה ברכות [אלא שאחר כך הוסיפו ביבנה ברכת **"ולמלשינים"** כנגד המינים], וכבר שנינו בגמרא (ברכות כח:):

"הני שמונה עשרה כנגד מי, אמר רבי הלל בריה דרבי שמואל בר נחמני, כנגד שמונה עשרה אזכרות שאמר דוד בהבו לה' בני אלים (תהלים מזמור יט). **רב יוסף אמר, כנגד שמונה עשרה אזכרות שבקריאת שמע. אמר רבי תנחום אמר רבי יהושע בן לוי, כנגד שמונה עשרה חוליות שבשדרה".**

אולם בפרשתנו מגלים לנו חכמינו ז"ל במדרש טעם חדש, שהן כנגד י"ח פעמים שנזכרו בתורה שדיבר הקב"ה אל משה ואל אהרן [אף שלמעשה דיבר הקב"ה אל משה שידבר אל אהרן, כמו שהביא רש"י תחילת פרשת ויקרא בשם תורת כהנים]. דבר זה דרשו על מה שכתוב בפרשתנו בציווי על דגלי המדבר (במדבר ב-א): **"וידבר ה' אל משה ואל אהרן לאמר, איש על דגלו באותות לבית אבותם יחנו בני ישראל מנגד סביב לאהל מועד יחנו".**

דרשו על כך במדרש (במדב"ר ב-א): **"וידבר ה' אל משה ואל אהרן לאמר. בי"ח מקומות אתה מוצא משה ואהרן שווים כנגד י"ח ברכות... בי"ח מקומות** [בתורה נזכרו] **משה ואהרן מזוגין** [מצומדים] **רמז לי"ח ברכות".** וצריך ביאור להבין הקשר הפנימי בין משה ואהרן לתפלת שמונה עשרה.

משה ואהרן שני פתחים לקבלת התפלה

פתח דברינו יאיר בדברות קדשו של ה"שפת אמת" (שנת תרנ"ב) שכתב בענין זה דברים נפלאים, וכך הוא פותח: **"נראה שזה יסוד התפלה, בחיבור הני שני אחים, שבת אחים גם יחד, שהם כלים שהכין הקב"ה בעבור בני ישראל, כמו שכתוב** (שיר השירים ד-ה) **שני שדיך** [ופירש רש"י: "המניקות אותך, זה משה ואהרן"], **ועל ידיהם נמשך כל השפע".**

על פי האמור הוא מבאר מה ששנינו בגמרא (ברכות ח.): **"לעולם יכנס אדם שני פתחים בבית הכנסת, שני פתחים סלקא דעתך, אלא אימא שיעור שני פתחים".** הכוונה בזה שיפתח את שני הפתחים שפתחו משה ואהרן לתפלה. והענין בזה על פי מה שאנו מתפללים לפתוח לנו פתחים של מעלה (תהלים קיח-יט): **"פתחו לי שערי צדק אבוא בם אודה יה".** לעומת זה מצינו שהקב"ה מבקש מאתנו (שיר השירים ה-ב): **"פתחי לי אחותי רעיתי יונתי תמתי".** הנה כי כן זהו ביאור שני הפתחים שצריך להיכנס לתפלה, פתח אחד מלמטה למעלה להעלות התפלה, ופתח אחד מלמעלה למטה להוריד השפע.

והנה מבואר בזוהר הקדוש (פרשת מצורע נג:): **"משה שושבינא דמלכא ואהרן שושבינא דמטרוניתא".** פירוש, משה הוא שושבין של המלך שהוא הקב"ה, ואהרן הוא שושבין של המלכה שהיא כנסת ישראל. ומפרש בזוהר כי משה רבינו פעל תמיד לפייס את הקב"ה ולקרבו לישראל, כמו שמצינו בחטא העגל שאמר (שמות לב-לב): **"ועתה אם תשא חטאתם, ואם אין מחני נא מספרך אשר כתבת".** ואילו אהרן פעל תמיד לקרב את ישראל לאביהם שבשמים, כמו ששנינו במשנה (אבות פ"א מי"ב): **"הלל אומר, הוי מתלמידיו של אהרן, אוהב שלום ורודף שלום, אוהב את הבריות ומקרבן לתורה".**

מבאר ה"שפת אמת", כי משה רבינו קירב את הקב"ה לישראל על ידי שהוריד את התורה מן השמים, כמו שכתוב (שמות יט-כ): **"וירד ה' על הר סיני".** ואילו אהרן קירב את ישראל לאביהם שבשמים על ידי יראת ה', כמו שדרשו במדרש פרשת אמור (ויק"ר כו-ו): **"אמור אל הכהנים בני אהרן, הדא הוא דכתיב** (תהלים יט-י) **יראת ה' טהורה עומדת לעד. אמר רבי לוי מיראה שנתיירא אהרן מלפני הקב"ה, זכה וניתנה לו הפרשה הזו, שאינה זזה ממנו ולא מבניו ולא מבני בניו עד סוף כל הדורות".**

לפי זה מבואר היטב הטעם שצריך להיכנס לבית הכנסת כשיעור שני פתחים, כי זהו רמז על שני הפתחים שפתחו משה ואהרן לתפלה, אהרן שושבינא דמטרוניתא פתח לישראל פתח אחד מלמטה למעלה להעלות התפלה במדת היראה, ומשה שושבינא דמלכא פתח לישראל פתח אחד מלמעלה למטה להוריד השפע בזכות התורה.

הנה כי כן זהו ביאור המדרש, כי מטעם זה הזכיר הקב"ה בתורה י"ח פעמים שבת אחים משה ואהרן שושבינא דמלכא ושושבינא דמטרוניתא, כדי לעשות בכך הכנה לתפלת שמונה עשרה של ישראל בכל הדורות, שיזכו לפתוח את שני הפתחים מלמעלה למטה ומלמטה למעלה שפתחו משה ואהרן. אלו דבריו הקדושים.

ביאור הענין שצריך לכוון הרגלים בשעת תפלת שמונה עשרה

כדרכה של תורה הנדרשת בשבעים פנים, רחש לבי דבר טוב להעלות על שלחן מלכים רעיון חדש, על הקשר הנפלא בין י"ח פעמים שנתייחד הדיבור למשה ואהרן לבין מה שתיקנו חכמינו ז"ל להתפלל כל יום שמונה עשרה ברכות, על פי מה שמבואר ב"טור" וב"שלחן ערוך" (או"ח סימן צח ס"ד) שצריך להתפלל תפלת שמונה עשרה מעומד, כי התפלה היא במקום הקרבן שצריך להקריב מעומד, כמו שכתוב (דברים יח-ה): **"כי בו בחר ה' אלקיך מכל שבטיך לעמוד לשרת בשם ה'".** ודרשו בגמרא (זבחים כג:): **"לעמידה בחרתיו ולא לישיבה".** וזהו ששנינו בגמרא (ברכות ו:): **"אין עמידה אלא תפלה, שנאמר** (תהלים קו-ל) **ויעמוד פינחס ויפלל".**

זאת ועוד שנינו בגמרא בענין תפלת שמונה עשרה (ברכות י:): **"המתפלל צריך שיכוין את רגליו, שנאמר** (יחזקאל א-ז) **ורגליהם רגל ישרה".** ופירש

רם התורה
לזכות רפואה שלמה:
מלכה בת רחל, מיכאל בן שולמית, יעקב משה בן דבורה שירה ואברהם יהודה בן שרה רבקה
RAMAPOST
MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

סיבבוני אליך, הנה אנכי בדרך נחני ה' עד רגלי אדוני, למה אם כן תשיב פני ריקם? הבה נא הצטרף עמי ותזכני במצוה דאורייתא!

לאחר רוב הפצרות הבין החסיד שבעצם נראה שיותר יגמול הוא חסד עם האיש כשייענה לתחנוניו ו'יקבל' את הזמנתו... והוא אכן עלה והצטרף עם האיש בנסיעה.

בישיבתם יחדיו על הכיסאות המרופדים והנוחים נפתחה ביניהם שיחה נאה, כיאות לשני יהודים טובים.

אמור נא, שאל החסיד, מדוע הפצרת בי כל כך לעלות אל עגלתך? נראה כי יש כאן סיבה נסתרת לבקשותיך החוזרות ונשנות!

- אכן, הודה האיש, לא טעית! ואם שאלת אגלה לך פשר דבר. הנה בהיותי פעם אצל הרבי הקדוש מקוברין, שמעתי מפי קדשו תחת אחד השיחים, שאיש ישראל צריך לחפש ולהשתדל מדי יום ביומו להטיב עם ישראל בגוף או בנפש! הרבי האריך בדברי קדשו, ולסיום אמר בלהב אש: א'טאג אן א'חסד מיט א'יודען איז קיין טאג נישט! [יום שאין עושים בו חסד עם יהודי אינו יום!].

מאז, סיים האיש, מקפיד אני בכל יום להשתדל לעשות 'גמילות חסד' בפועל עם איש ישראל. אך כהיום הזה הוכרחתי לצאת לדרכי בשעה מוקדמת ולא הספקתי לקיים המצוה, לפיכך כשפגשתי בך משתרך לאיטך בדרכך שמחתי על כך כמוצא שלל רב, כדי שגם היום הזה ייחשב לי כיום!..

החסיד התלהב מאוד לשמע דבריו המאליפים, הוא ספק כף אל כף, ונענה ואמר בהתרגשות:

א'ה! א'מחיה!

הבה אפרש לך איזה יום גדול יהיה לך היום הזה! - הנה זה החסד שהעליתני לעגלתך אין בו כל כך טובה עבורי, כאשר מטעמים שעמדי היה ברצוני יותר להלך ברגל... - מצד חלק זה אולי יהיה היום שלי ליום, מאחר שהוא החסד שעשיתי אני עמך במה שנענית לבקשותיך המרובים...

אבל החסד היותר גדול שעשית עמדי, הוא במה שהחיית את נפשי בווארט זה! תדע נאמנה שהנני קובריינער חסיד, ומזה עידן שלא עלתה בידי לצאת בנסיעה קובריגה, ועתה שהבאת מן הרבי "ווארט" טוב וחזק שכזה, החיית את נפשי ורוממת את נשמתי! והרי זה החסד גדול שבעתיים מעצם הנסיעה, שהיא רק חסד שבגוף, והחסד שבנפש להחיות את הנשמה גדול לאין ערוך!

ולפי דרכנו למדנו לקח מוסר, שאין סופו של דבר בחסד שעם הגוף, אלא יותר גדול הוא החסד שעם נפש ונשמת ישראל, כאשר הארכנו בעזה"י בספר "טיב החסד" עי"ש. לרומם קרן איש ישראל ולקרבו בחיבה, להחיות את לבו במילה טובה וב'ווארט' טוב, לשמחו ולהביאו אל קרבת אלקים טוב!

שאו את ראש כל עדת בני ישראל!

["פרטיות" קובץ 500063]

-> • <-

ביודעי ומכירי קאמינא, בחור צעיר אחד, בן למשפחת טובים תלמידי חכמים, אשר לדאבון לב החל פתאום 'לנשור' ללא סיבה מובנת, הוא התדרדר מטה מטה, והגיע עד שאול תחתית בדברים חמורים שעל סף תהום רבה רח"ל.

נשירתו של בחור זה היתה לפליאה בעיני ההורים והמחנכים, וכחידה סתומה לעסקנים שנכנסו בעובי הקורה, מאחר שקיבל חינוך מצוין, הן בבית של יראים ושלמים, והן במוסדות הטובים והטהורים ביותר, ואף עשה חיל בלימודיו.

גם נבדק היטב הגורם העקרי של המגיפה הרוחנית של הנושרים בימינו - שהוא ההתחברות עם חברים לא טובים המקלקלים כל חלק טוב שבנפש, כדי להעלים ולכבות מן הלב כל זיק ורגש של חיות דקדושה - אך התברר שלא החברים גרמו לנשירתו, ולא זו סיבת הקלקול.

[אף כי לאחר שכבר התדרדר מצא לו כמה חברים שם בדיוטא התחתונה. אבל לא הם שדרדרו אותו לשם, אלא לאחר שגלש וגלש... מצא שם את ה'חברה...].

ולפיכך רבתה התמיהה על נשמה יקרה וחביבה זו, מה גרם לו לעזוב מקור מים חיים, אחר שכבר זכה לטעום מדובשנה של תורתנו תורת חיים, ואף להרגיש חיות בתפילה ובנועם שבת ושמחת יום טוב וכיוצא, ומה הביאו אפוא לבעוט בכל הקדוש והיקר ולחצוב לו בורות נשברים? להשליך מנגד את הנשמה האלוקית, ולהכניס את כל ראשו ולבו בנפש הבהמית?

ברם, לאחר בירור מעמיק נודע פשר דבר, התברר שמסיבה מסוימת לא שרתה השמחה בבית המשפחה, גם אביו וגם אימו של הבחור היו אנשים רציניים וחמורי סבר! הבחור כמעט לא קיבל בבית 'מילה טובה' של עידוד הערכה וחיזוק, וכך עברו עליו שנות ילדותו בחוסר סיפוק פנימי, וחוסר שמחת חיים. - משם כבר מצא לו היצר הרע כר נרחב להיטפל אליו, והבחורצ'יק החלשלוש דנן לא מצא כוחות בנפשו להתגבר על היצר... כך הלך ונחלש ברוחניות, עד שנפשו 'התייבשה' מחוסר תשומת לב ['תשומי' בלע"ז...] שנצרכה לו כמים קרים לנפש עייפה, ובכך נשאר בלא שום לחלוחית של חיות ושמחה.

מתחילה ניסה הבחור 'למשוך' מעט תשומת לב מאנשי הצוות והחברים, אך עדיין לא קיבלה במידה המספקת לו, עד שנפל והתדרדר.

לאחר שהתברר התעלומה, סידרו עבורו כמה בחורים טובים ונעלים מסלתה ומשמנה של הישיבה הק', שהוכנסו בחשאי לסוד הענין, והבינו את צורך הבחור בחברה טובה ולא ח"ו חברה קלוקלת, החלו הם להתחבר עמו, לדרוש בשלומו ולקרבו בקריאה של חיבה. הם כמעט לא דברו עמו כלום אודות מצבו הרוחני, רק תמיד שמחו לפוגשו בסבר פנים יפות, ודברו עמו בהארת פנים ובשמחה.

לאחר תקופה קלט פתאום הבחור, שבעצם כולם אוהבים אותו ומעריכים אותו, ואינם בזים לו כלל! אדרבה מצידם היה נראה שכמעט אינם מרגישים [כאילו...] בהתדרדרותו הקשה... תדיר אמרו לו, שמחכים כבר לראותו עמהם בישיבה בחבורה חדא כמאז ומקדם... - אחד מהם אף הזכיר לו בדרך צחות, את מה שכבר אמר התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי זי"ע בזוהר הקדוש (ח"ג דף קכח.): "אנן בחביבותא תליא מילתא"! - תוך שהוא טופח על שכמו בחביבות: שמחים לפגוש בך, מחכים לראות אותך! לא ארכו הימים, והבחור חזר אל חבריו שבספסל הלימודים, שאכן שמח ליבם מאוד לקראתו. עד מהרה סודרו לו שוב החברותות המצויינות שלו כמימים ימימה... והתורה הקדושה שעסק בה עתה יותר במרץ והתלהבות חישלה את נפשו, הוא אזר עוז והתגבר כנגד כל ההר הגדול של היצר הרע הנדמה כזבוב קטן... (ברכות סא.). וברבות הימים נעשה לאחד מגדולי התלמידי חכמים, דבוק בתורת חיים ובנותנה יתברך, ופיו מרעיף תמיד דברי שבח ועידוד לכל איש ישראל, אשריו וטוב חלקו!

שאו את ראש כל עדת בני ישראל!

[שם]

על הברכה יעמדו

ניתן להקציה את העלון לשפחות, לברכה והצלחה או ליארצייט | התורמים להפצת העלון | לקבלת העלון במייל (דוא"ל) נא לשלוח למייל המצו"ב

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד' | רח' ישעיהו 7 ירושלים טל: 05276-10455 078-3331109 | shivti11@gmail.com

יהודי יקר! אל תחזיק טובה לעצמך, הנך מוזמן להדפיס ולהפיץ את העלון באזור מגוריך ולהיות שותף לזיכוי הרבים. המעוניינים יקבלו את העלון במייל (אפשר גם ישירות לדפוס) בקובץ להדפסה.

Anyone Interested in receiving Tiv Hakehila weekly in Hebrew or English should Email - Sheldon@hpins.net Or | zeligk@gmail.com or text 718-249-7173

רם התורה

לזכות רפואה שלמה:
מלכה בת רחל, מיכאל בן שולמית, יעקב משה בן דבורה שירה ואברהם יהודה בן שרה רבקה

RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

טיב המעשיות

לרומם ולקרב כל איש ישראל!

פירש רש"י: "מתוך חיבתן לפניו מונה אותם כל שעה וכו'" ע"כ.
- למדנו כאן חיבת השי"ת ואהבתו הגדולה לכל יהודי בפרטות, כאהבת אב לבנו יחידו. שהרי מנאם כאן כל איש מישראל בפני עצמו, להודיענו גודל חיבתו יתברך לכל יחיד, כבן יקיר וילד שעשועים!

ועל כן ציוה הכתוב בפתח פרשתנו: "שאו את ראש כל עדת בני ישראל", תרומם ותנשא את כל אחד מישראל! לקרבו בסבר פנים יפות, להעריכו כרום ערכו ולהחשיבו כפי מעלתו, שיהא חשוב ויקר בעיניך. כאשר תבין ותדע כמה חביב ואהוב הוא לפני אבינו מלכנו יתברך שמו, שמשמרו ומוקירו עד מאוד כאוצר סגולת מלכים. וראה עוד באורך בספר "טיב התורה" בפסוקים הללו, עד היכן הדברים מגיעים ברומו של עולם, עיין שם.

"שְׂאוּ אֶת רֹאשׁ כָּל עֲדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, לְמִשְׁפְּחֹתָם לְבֵית אֲבֹתָם, בְּמִסְפַּר שֵׁמוֹת כָּל זָכָר לְגֻלְגְּלֹתָם" (א, ב)

לפיכך אמרה תורתנו בפרשת האי שבתא דידן, שבת מברכין סיון, ושבת הכנה לחג מתן תורתנו הבא לקראתנו לשלום: "שאו את ראש כל עדת בני ישראל"! תגביה ותרומם קרן איש ישראל. כי אכן יש כוח עצום במילה טובה של קירוב וחביבות, שכשנאמרת בכנות מקרב לב יכולה לחולל מהפכות אדירות, כשחש החבר שאכן רצוי הוא ומקובל עם כל ישראל יחדיו באהבים.

ודבר נורא כתב הרה"ק בעל בני יששכר זצוק"ל (אגרא דכלה עקב, ב) אשר שמע "מפה קדוש, כבוד אדמו"ר הרב הק' מהרמ"מ מ"כ בק"ק רימנאב זצלה"ה", שלפעמים ניתן לעבור על אביזרייהו דרציחה רח"ל במילה לא טובה שמוציא מפיו, "כי כל דיבור הוא 'קומה שלימה' כנודע למשכילים". ואפילו בדברים בטלים שמוציא סתם מפיו בלא צורך הרי המית חיות אותה מילה, והיא 'קומה שלמה' שאבדה ע"ש. קל וחומר ב'עקיצה' חריפה ועסיסית היורה כחץ היישר ללב חבירו, שהרי זו ממש כרציחה, ובפרט בהלבנת פנים כד אזיל סומקא ואתי חיוורא רח"ל, וראה עוד בספרו הק' דרך פקודיך (מצוה לד).

לפיכך עלינו להיזהר מאוד בכל דיבור היוצא מפינו, שלא להזיק ולהשפיל ח"ו את חברינו, כי אם בהיפך "שאו את ראש כל עדת בני ישראל", בדברי עידוד וריצוי, לנטוע בו תחושת חביבותו האמיתית לפני אביו שבשמים, תמיד!

-> • <-

אחד מחשובי חסידיו של הרה"ק רבי משה מקוברין זצוק"ל, נצרך לצאת לדרך אל אחת העיירות הסמוכה לעירו.
בהיותו אמון על 'שמירת הזמן', בניצול כל שעה וכל עת לתורה ועבודה, ולעשות נחת רוח לקונו ובוראו יתי"ש, חשב והתבונן בינו לבין עצמו, כיצד הוא האופן הנכון והראוי לעשות את הדרך אל אותה עיירה, ובמה תעלה יותר נחת רוח לפני השי"ת.
עמדו לפניו שתי אפשרויות, שבכל אחת מהם היו מעלה מצד אחד וחיסרון מצד שני:
האפשרות הראשונה 'נסיעה בעגלה', כלומר, לצאת אל כיכר העגלונים שבמרכז השוק ההומה, כמקובל בימים ההם, לחפש אחר עגלה מתאימה היוצאת לכיוון אותה עיירה, ולהמתין עד שתתמלא בנוסעים. - המעלה שבאפשרות זו היא כמובן הזמן הקצר שבנסיעה בעגלה, אך החיסרון בה הוא הבלגן שבערבוביא עם שאר הנוסעים, שפעמים רבות היו ביניהם קלי דעת ואורחי פרחי המבלים את זמנם בנסיעות להכא ולהתם, וגורמים לבלבול הדעת ולפיזור הנפש.
האפשרות השניה 'הליכה ברגל', כמקובל באותם זמנים, בפרט אל ערים ועיירות סמכות. - היתרון שבאפשרות זו הוא היפך החיסרון שבקודמתה, בצעידה ברגל ניתן להלך במנוחת הדעת ובמנוחת הנפש, להתבונן ביופי הבריאה, ולהתקרב מתוכה אל הבורא ב"ה, מה רבו מעשיך ד'! - אך מאידך החיסרון שבדרך זו הוא היפך המעלה שבקודמתה, הצעידה הרגלית אמורה לקחת כמה שעות טובות, אשר ניתן להספיק בהם עולם ומלואו.
הפך החסיד בשני צידי החקירה המונחת לפניו להלכה ולמעשה, מעלה כנגד חיסרון וחיסרון כנגד מעלה, באיזו אפשרות עליו לבחור על פי דת תורתנו הקדושה?
והנה לאחר העיון ומבחן שכל הישר, חשב החסיד: הלא תורתנו הקדושה מתייחסת במפורש גם למצב זה שאני נבוך בו עתה, שכן מצווים אנו בקריאת שמע (דברים ו, ו-ז): "והיו הדברים האלה, אשר אנכי מצוך היום על לבבך, ודברת בם וגו' ובלכתך בדרך". - אם כן עיקר נקודת נידון זה שלפנינו, צריכה להיות כלפי קיום רצון השי"ת במצוות בלכתך בדרך!
ומהשתא דאתינא להכי, הסיק החסיד, הרי נפשטה החקירה בפשטות, כי לימוד התורה שבדרך בוודאי יעלה ביותר ריכוז ועמקות ההבנה בהליכה הרגלית, כשהדעת שקטה ושלווה, וניתן להתייגע בעסק התורה לשמה!
וממילא, משהגיע החסיד החכם למסקנה זו, כבר נעלם לו גם חיסרון השעות שהועלה באפשרות זו, שכן אם בלימוד התורה עסקינן בדרך, בכר לא איכפת לן כלל כמה זמן יעשה בהליכתו, שכן כל דקה מנוצלת יפה להתעלות בתורה, ולעשות נחת רוח לבורא יתברך שמו!
כדרכם של חסידי קמאי, תלמידי חכמים יראים ושלמים, יצא תיכף האיש ממחשבה למעשה, הוא הצטייד בספרים הנחוצים לו לאותה סוגיא שיעסוק בה בדרכו, תחב אל צקלונו מעט מזונות ומשקה צידה לדרך, ויצא לדרכו בכי טוב.
הדרך נעמה לו מאוד, הוא שאף אל ריאותיו אוויר צלול ונקי, רוח נעימה טפחה על פניו בהתהלכו על פני הארץ, כשראשו ולבו נתונים לשמים בלימוד התורה הקדושה. אין לך שעה יפה להתבודד איש ישראל עם קונו, מאותה שעה של יציאה לטיול הדרך בשלוות הנפש!
עד מהרה הוא צלל במים אדירים בעומקה של סוגיא הסבוכה שלפניו, וכל שרעפיו נתונים בדרופתקי דאוריתא בדבקות אלקים חיים, שהוא ותורתו חד!
לפתע באחת הופרה השלוה והשקט הנעים, קול פרסות סוסים הלך והתגבר, והנה עגלה רתומה לסוסים אבירים שועטת במרוצת הדרך. החסיד דנן כמובן לא שת לבו אל העגלות השונות שבדרך, הוא המשיך בתלמודו בהתלהבות והמתין בצידי הדרך עד שתחלוף העגלה על פניו, ויוכל להמשיך בדרכו ובתלמודו.
אך משום מה עגלה זו לא המשיכה בנסיעתה כשאר העגלות, אלא נעצרה על אם הדרך בחריקת בלמים פתאומית, בדיוק על יד החסיד המשרך את רגליו בדרכו, ונרתע קלות לאחוריו.
דלת העגלה המפוארת נפתחה לרווחה, מתוכה יצא יהודי נשוא פנים, וקרא בתביעות ובשמחה אל החסיד:
- שלום עליכם! קרא בקול.
- עליכם השלום!
- לאן פניו של היהודי מועדות?
- אל עיירה פלונית אלמונית.
- טוב מאוד! שמח הגביר, הנה גם אני נוסע אל אותו כיוון, הבה נא עלה בכבוד אל הכרכרה ההדורה, ובתוך זמן קצר ידהרו הסוסים עד מחוז חפצך!
- תודה על ההזמנה טייערע יוד! [יהודי יקר], אבל אעדיף כעת להמשיך להלך רגלית, ענה החסיד, נאמן למסקנת החלטתו שאפשרות ב' שבהליכה רגלית עדיפא מנסיעה על פני העגלה.
- אולי לא הובנה כוונתי, המשיך הגביר בהזמנתו, אין מדובר כאן בנסיעה בתשלום, כי בין כך נוסע אני בדרך זו, ותוכל בשמחה להצטרף חינם!
- לא! סירב החסיד, יישר כוח על טוב ליבכם, אבל אין צורך, ב"ה כוחי במותני, ואף לא אצה לי דרכי, אתנהלה נא אני לאיטי וברגלי אעבורה!
אולם הגביר משום מה אינו מוותר על המצוה שבאה לידו, הוא הפציר באיש וביקש, הלא תראה כי משמים

| המשך בעמוד ד' |>

טיב ההשגחה

סיפורי השגחה פרטית
שנשלחו לפערכת ע"י הקוראים

שליחים טובים'

סיפר מורינו הרב שליט"א: דפק אצלי בדלת יהודי שרצה להתייעץ איתי על דבר מה, מכיוון שהייתי באמצע למסור שיעור בטלפון, הצעתי שיבוא מאוחר יותר.
בינתיים הסתיים השיעור ובחור מישיבה בעיר העתיקה הגיע אלי בשליחות מיוחדת מהראש ישיבה שלו להתייעץ בדבר מה וגם בין היתר בקשו לרכוש ספרים בקבלה...
ראיתי את הרשימה והיו אלו ספרים שאיני יודע היכן להשיגם שהלוא לא כל חנות ספרים מחזיק במלאי את אלו הספרים.
הבחור התאכזב על שלא מצא את הספרים ותוך כדי דיבור הופיע שוב אותו יהודי שהגיע מוקדם יותר בזמן השיעור, לפתע קישרתי שהרי הוא בעל החנות ספרים בשכונה... תיכף בקשתי שיבדוק אם הוא יכול לעזור לבחור והנה לאחר עיון קל ברשימת הספרים, אמר המוכר:"אמנם הספרים בחלקם נדירים אבל ברוך ה' נראה לי שיש לי הכל בחנות!!!" הוא סיים את ההתייעצות והם צעדו יחדיו לחנות לשמחת כל הצדדים.
התרגשתי מעוצמת ההשגחה שהלוא לא העליתי על דעתי שבחנות הזו הקרובה לביתי יהיה את כל הספרים האלו ובפרט בימי הקורונה רוב החנויות סגורות כולל החנות הזו, וה' סיבב הכל שיפגשו שניהם והוא יוכל למלא את משימתו בשלימות...

(למותר לציין כי הכל נעשה לפי הכללים והוראות הבריאות מבחינת מרחקים מסכות וכל שאר ההוראות)

• • •

עוד סיפר מורנו הרב שליט"א כי בימים אלו בשל הקורונה אין קבלת קהל, והנה יום אחד לא מצא את המשקפיים... ובלי המשקפיים קשה לתפקד ובפרט לחפש את המשקפיים בלי המשקפיים הינו דבר בלתי אפשרי שהלוא גם אם אחפש באזור שזה אמור להיות אני עלול לרמוס אותם בלי לשים לב, ובגילי להתכופף מתחת למיטה ולחפש גם לא קל...
בקשתי מה' שיעזור להמציא לי את המשקפיים והנה דפיקות בדלת: מאחורי הדלת עמד בחור צעיר עטור במסיכה לפניו וכפפות בידיו וביקש לשאול דבר מה בדחיפות... כמובן ששמחתי על השליח והוא חיפש במקום שאמרתי לו ומצא את המשקפיים שלי וכמובן קיבל את התשובות על מה שרצה להתייעץ...
בשבח והודיה לה' כל חסדיו...

בעל המעשיות: מרנו הרב שליט"א

הפעונין לזכות את הרבים בסיפור של השגחה פרטית
פוזמן לשלוח אל ר' שפחה ספואלס
בפקס: 15326517922
או ל: o.y.wines@gmail.com

רם התורה
לזכות רפואה שלמה:
מלכה בת רחל, מיכאל בן שולמית, יעקב משה בן דבורה שירה ואברהם יהודה בן שרה רבקה
RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

טיב הלכה

נכתב ע"י הר"ר מאיר רבינוביץ שליט"א

הלכות עירוב תבשילין

א. אסור לאפות או לבשל או לשחוט ביום טוב לצורך מחר, אפילו הוא שבת, ואפילו דבר שאינו מלאכה רק טרחא בעלמא, כגון הדחת קערות והבאת יין (שו"ע סי' תק"ג ס"א מ"ב סק"א).

ב. כל דבר שאסור לעשות או להכין מיום טוב לחול, אסור לו לעשות או להכין מיום טוב לשבת (שו"ע הרב סי' תק"כ"ז סכ"ח).

ג. כל מלאכת אוכל נפש לא הותרה ביום טוב אלא אם כן עושה אותה כדי ליהנות בה ביום טוב, ואם אפה ושחט ובישל או עשה שאר מלאכות אוכל נפש ביום טוב לצורך מחר אפילו הוא שבת שחל להיות אחר יום טוב, הרי זה לוקה מן התורה (שו"ע הרב סי' תק"ג ס"א).

ד. ע"י עירוב, מבשל בתחילה לשבת (סי' תק"כ"ז סעיף א').

ה. זמן עשיית העירוב הוא בערב יום טוב ממש (סי"ד ובמ"ב שם, שו"ע הרב ס"ב).

ו. י"א דיש להקל לעשות העירוב בליל ערב יום טוב, ובשעת הדחק שירא שישכח ביום וכה"ג יכול לערב מבעוד יום, ולברך, ומאן דלבו נקפו לא יברך כה"ג (שבה"ל ח"ט סי' קכ"ט).

ז. כיצד מצות הנחת ערוב תבשילין, נוטל בידו חתיכת פת שיש בה כביצה, וכזית בשר מבושל או שאר דבר מבושל שיש בו כזית, והוא כדי שבפת זו יהא מותר לו לאפות מיום טוב לשבת, ובתבשיל זה יהא מותר לו לבשל מיום טוב לשבת (סי"ב מ"ב סק"ה, שו"ע הרב ס"ו).

ח. אם לא עשאו אלא מתבשיל לבד, מותר, דמעיקר הדין אינו צריך אלא מתבשיל לבד, ומועיל בין לפת בין לתבשיל, וכן הוא דעת רוב הפוסקים, אלא שנהגו כדעת הפוסקים המחמירין להצריך פת ותבשיל, ולכן בדיעבד מותר (סי"ב מ"ב סק"י).

ט. ומכל מקום אם נזכר קודם שחשכה, צריך להוסיף להניח גם פת, ויאמר בהדין עירובא וכו' אבל לא יברך שנית (מ"ב סק"י).

י. אם עשה העירוב מפת לבד, לתבשיל, בודאי לא מועיל, ואם מועיל לפת לחוד כדי לאפות, יש דעות בין הפוסקים, והאחרונים הסכימו דלא מועיל אף לפת, דעיקר העירוב נתקן מתבשיל (מ"ב סק"י).

יא. אם אינו צריך לאפות ביום טוב ורק לבשל, אף לכתחילה מועיל בתבשיל לחוד לכו"ע (מ"ב סק"י).

יב. משום הידור מצוה יקח לחם שלם, וחתיכת בשר או דגים חשובה (מ"ב סק"י).

יג. צריך שיהא תבשיל זה דבר שהוא ראוי ללפת בו את הפת, כגון בשר ודגים וביצים ושאר מיני לפתן מבושלים שדרכן ללפת בהן את הפת (סי"ד מ"ב סק"א).

יד. אפשר לערב עירוב תבשילין, על פת ותבשיל בהיותם קפואים, ואם אפשר מהיות טוב יש להמתין עד שיפשיר, אבל לא מעיקר הדין (שבה"ל ח"ט סי' קכ"ט).

טו. י"א דלכתחילה מצוה מן המובחר לעשות התבשיל מיוחד לשם עירוב (ביה"ל ד"ה עדשים בשם הב"ח).

טז. י"א דקודם הברכה יאמר, לשם יחוד וכו' הריני בא לקיים מצות עירוב תבשילין שתיקנו חז"ל לתקן את שורש מצוה זו במקום עילין, ויהי נועם וכו' (כה"ח סקנ"ח).

יז. מצוה על כל אדם לערב (סי"ז), ואפילו שני בעלי בתים הדרים בבית אחד, אם כל אחד מבשל לעצמו, צריך לערב בפני עצמו (חי"א סי"ז).

יח. המערב לאחרים צריך לזכות להם ע"י אחר, כדי שיהיה להם חלק בתבשילין ושיוכלו לסמוך ע"ז לבשל (סי' מ"ב סקל"ז).

יט. אשתו ובני ביתו של אדם כיון שעירב הבעה"ב הם נטפלין לו ומותרין לבשל אף על פי שלא עירבו לעצמן כלל וגם הוא לא זיכה להם על ידי אחר (מ"ב סקנ"ח).

כ. וצריך הזוכה להגביה העירוב מן הקרקע, טפח, וה"ה אם היה העירוב מונח על איזה דבר שצריך להגביהו טפח (סי"א מ"ב סקל"ח).

כא. חוזר ונוטל מיד הזוכה, ומברך על מצות עירוב ואומר, בדין יהא שרי לן לאפויי ולבשולי ולאטמוני ולאדלוקי שרגא ולמעבד כל צרכנא מיו"ט לשבת, לנא ולפלוני ולפלוני או לכל בני העיר הזאת, ושוב מותרין כל המלאכות (סי"ב מ"ב סקל"ח).

כב. מי שאינו יודע בלשון הקודש, יוכל לאמרו בלשון לע"ז שמבין, שהרי צריך לומר שסומך ע"ז, ואם אינו מבין מה שאומר א"כ לא סמך עליהם בפיו (סי"ב מ"ב סקל"ט).

כג. ונשים שלנו רגילות לומר שצריכין לשמוע ברכת העירוב והנחתו, כיון שהן עוסקות בצרכי שבת, והידור מצוה היא ואין זה מעכב מדינא, ולא נזכר זה בשום מקום ואין בזה טעם כלל (שו"ת ח"ש סכ"ב).

כד. נאכל העירוב או שאבד קודם שבישל לשבת, אינו יכול לבשל, אא"כ נשתייר ממנו כזית, והיינו בתבשיל, אבל אם נאכל הפת אין בכך כלום, דסומך על התבשיל לחוד שהוא עיקר העירוב (סט"ו מ"ב סקמ"ו).

כה. לאחר שהכין כל צרכי השבת יכול לאכלו (סט"ו), מ"מ לכתחילה נכון שיניח אותו ללחם משנה בערבית ושחרית ובמנחה יבצע עליו, דכיון דאיתעביד בו מצוה חדא ליתעביד בו מצוה אחריתא (מ"ב סקמ"ח).

כו. כדי לצאת מכל החששות נכון שבעל הבית יכנה העירוב גם לבנים הנשואים, ואותן הזיכוי נתבאר לעיל.

כז. יש לו לשמש בית הכנסת להכריז או להזכיר לכל אחד שאם שכח ולא הניח ערוב תבשילין ילך וישב לביתו להניח ערוב תבשילין (סט"א תרכ"ה סל"ח).

כח. מי ששכח או נאנס או שהניח עירוב ואבד, יכול לסמוך על רב העיר שמזכה עירובו על כל בני עירו, וכ"ז בפעם ראשון, אבל אם ברגל השני שכח עוד פעם, הוי כפושע שניכר שאינו חרד לדבר מצוה, ואינו יוצא בו (סי"ז מ"ב סקכ"ב).

כט. ואם נזכר ביו"ט שלא עירב קודם סעודת שחרית, יבשל הרבה בקדרה אחת ויותיר לשבת (סכ"א).

טיב התחזקות

• וזכנו לגדל •

העולם נידון על התורה

הנה זה עומד אחר כתלנו, אתא ובא היום הגדול והנורא שכל הבריאה כולה המתינה ליום זה, יום מתן תורה, וכבר נודע מפי ספרים וסופרים, שיום זה הוא יומא דינא רבה על כל ענייני עסק התורה, וביום זה דנים את האדם מחג השבועות הזה עד חג השבעות הבא עלינו לטובה, כמה יזכה לעסוק בתורה ולחדש בה חידושים, כמה מסכתות יהא בכוחו לסיים וכמה מקצועות בשו"ע יזכה להשלים וכן הלאה.

מרגלא בפי העולם על הרה"ק הרבי ר' ברוך ממעזבוז זי"ע, שהיה חרד ביותר מחג השבועות, והיה אומר שאינו מבין את העולם שבראש השנה חרדים ודואגים מן הדין הגדול ואילו בחג השבועות מתהלכים שאננים ושלווים, הלא בראש השנה דנים את האדם על עסקי גשמיות - 'א בולקע ארויף אדער א בולקע אראפ', ואילו בחג השבועות דנים את האדם על המהות, על עסקי התורה הקדושה, מפשפשים במעשיו כיצד התייגע בתורה עד עתה וגם כמה ישיג בתורה וכמה יבין בה מכאן והילך, מי לא נפקד כהיום הזה, ואיככה יוכלו הבריות להתהלך ברוגע ובלא שום דאגה בעוד שבאותו הזמן ממש מתנהל בשמים משפט גדול על כל המשך החיים הרוחניים.

דברים נפלאים כתב בספר 'תולעת יעקב' (דף נח - סתרי חג השבועות), והשל"ה הק' אף מביא את הדברים בשם אומרם, וזה לשונו: "ודע, כי כמו שבראש השנה רצה הקדוש ברוך הוא להשגיח ולדרוש מעשה בני האדם, כי הוא יום הבריאה הראשונה וחידוש העולם, וכמו שתקנו לומר (במוסף דראש השנה) 'זה היום תחילת מעשיך' וכו', כן רצה ביום מתן תורה שהוא מורה על חידוש העולם, להשגיח ולדרוש על מעשה העולם וכו', והעולם נידון ביום זה על התורה שנתנה בו שבטלו עצמם ממנה, והוא אמרם על פירות האילן, בלא השלימם בתורה ובמצות כראוי".

בדרך זה כתב הרה"ק בעל ה'ישמח ישראל' מאלכסנדר זי"ע (לחג השבועות - אות י) וזה לשונו: "נראה לפי שפלות דעתי דהפירוש בגמרא הוא, דכמו דבראש השנה הוא יום הדין על כל באי עולם מי יחיה ומי יחיה חלילה בגשמיות, כן בחג הקדוש העצרת הזה הוא יום הדין מכל עניני פרנסת וחיות הנפש, ואת מי להיות לו לעזר ולסעד שיהיה ביכולתו ללמוד בתורת ד' בדעת צלולה ולאסוקי שמעתא אליבא דהלכתא".

מאירים את העולם בתורה

לפיכך, לב מי לא ירעש על זרעו ועל זרע זרעו שייצאו זכאים במשפט הגדול הזה, ויזכו ללכת תמיד בדרכי התורה הקדושה והיראה, שדבר זה אינו מן הדברים הפשוטים כלל וכלל, ואם כי מעולם לא היה זה מן הדברים הקלים, על אחת כמה וכמה כהיום הזה כאשר הנסיונות גברו למעלה ראש, גלים גבוהים ועכורים מנסים לטרוף את ספינת החינוך הטהור ולנתק את שלשלת הזהב הנמשכת מדורי דורות, היה לא תהיה.

ודבר זה מקובלנו מאז ומעולם, שבכדי להצליח בחינוך הבנים ולהאיר עליהם את התורה ואת הקדושה, לא די בדרכי החינוך בלבד, אלא חוץ מזה צריך לשפוך נהרי דמעות כאשד הים, להתחנן תמיד ולשפוך שיח לפני הקב"ה שיחוס וירחם על בנינו ועל זרענו שיתהלכו בדרכי התורה והיראה לאורך ימים ושנים טובים.

כמו שכתב ב'משנה ברורה' (סימן מז דיני ברכת התורה): "ותמיד תהיה תפלת האב והאם שגורה בפיהם להתפלל על בניהם שיהיו לומדי תורה וצדיקים ובעלי מדות טובות, ויכוין מאוד בברכת 'אהבה רבה' ובברכת התורה בשעה שאומרים 'ונהיה אנחנו וצאצאינו', וכן כשאומר 'ובא לציון' - 'למען לא ניגע לריק ולא נלד לבהלה'".

דבר זה אין לו תחילה ואין לו סוף, אלא תמיד תמיד צריך להתחנן ולהתפלל על כך, כמו שהשיב הרה"ק מהר"א מבעלזא זי"ע לאחד שבקש ממנו ברכה לבנים טובים, ואמר לו הרה"ק שעל דבר זה לא יועילו הברכות בלבד, אלא מדי יום ביומו צריך לשפוך שיח ותחנונים לפני הבורא יתברך שמו שילכו צאצאיו בדרך התורה והיראה ויהיו תלמידי חכמים, וכל כך צריך לבכות עד שתתלחלח הקרקע בדמעות.

כן מסופר על הגאון רבי חיים מבריסק זצוק"ל שהיה בוכה ומתפלל הרבה על בנו רבי וועלוול, גם לאחר שהיה כבר ראש ישיבה, וכששאלו רבי וועלוול: מדוע אתה בוכה עלי כל כך, הרי אני כבר ראש ישיבה? ענה לו רבי חיים. כן כן! אבי בכה עלי גם כשכבר הייתי רב בבריסק. והדברים מבהילים, ואין אנו יודעים כלל עד היכן אפשר לגדול ולהתעלות.

עת רצון לתפילה זו בערב ר"ח סיון

בזמנים האחרונים כבר נתפשט בעולם לומר את התפילה הנוראה שהביא השל"ה הק' בספרו (מסכת תמיד פרק נר מצוה קלב), בתפלה זו מפרט את כל הדברים עליהם צריכים ההורים ליתן את הדעת ולבקש עליהם ועל בניהם, בפרט בענייני רוחניות ועסק התורה, ומוסיף השל"ה הק' ואומר בזה הלשון: "ולבי אומר, שעת רצון לתפילה זו בערב ראש חודש סיון, הוא החודש שבו ניתנה התורה, ואז נקראים בנים לה' אלקינו".

לעולם אל יתייאש מן התפילה, כי אין אנו יודעים לשער את ערכה של התפילות והדמעות הנשפכות על חינוך הצאצאים, ופעמים שהם משפיעים אפילו דורות לאחר מכן, כמו שסיפר המגיד הגאון רבי יענקלה גלינסקי זצ"ל, שהיה תקופה שהיו הרבה בעלי תשובה. ושאל רב אחד את החזו"א, איך מסתבר דבר כזה, הרי בדרך כלל הדורות יורדים, ועכשיו נתהפך הדבר והרבה חוזרים בתשובה?!

ענה לו החזו"א: דע לך שהסיבה היא משום שכשאביו של זה הבעל תשובה ירד מהדרך, הוריד עליו אביו דמעות והתפלל עליו שיחזור בתשובה, ואם לא הועיל לבנו, הרי הועיל לנכדו ולנינו. וכל חוזר בתשובה, יש לו סבא או סבתא שבכו והתפללו בשבילו והדמעות לא הלכו לטמיון.

רם התורה

לזכות רפואה שלמה:
מלכה בת רחל, מיכאל בן שולמית, יעקב משה בן דבורה שירה ואברהם יהודה בן שרה רבקה

RAMAPOST
MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

בס"ד מברכים סיון | ר"ח ביום ראשון | המולד יום שישי | 11:42 | 13 חלקים
שבת מברכים

טיב הקהילה

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד'
בנשיאות מורנו ורבנו הרה"צ
רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

פרשת במדבר
כ"ט אייר תש"פ

הזמנים לפי אופק ירושלים

זמני הדלקת הנרות ומוצ"ש

הדה"נ	6:59
מוצש"ק	8:16
ר"ת	8:47

סוף זמן קריאת שמע ותפילה

סוזק"ש א'	8:14	סוז"ת א'	9:41
סוזק"ש ב'	9:07	סוז"ת ב'	10:17

הזמנים לפי שעון קיץ

גליון מס': 516

טיב הפרשה
שִׁבְטֵי יָ-הּ עֵדוּת לְיִשְׂרָאֵל

פרשתינו פרשת במדבר פותחת במצוות ספירתם ומינויים של שבטי ישראל מבן עשרים שנה ומעלה כאמור 'שְׂאוּ אֶת־רֹאשׁ כָּל־עֲדַת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל לְמִשְׁפְּחֹתָם לְבֵית אֲבֹתָם' - פירש רש"י מתוך חיבתן לפניו מונה אותם כל שעה - כשיצאו ממצרים מנאן, וכשנפלו בעגל מנאן לידע מנין הנותרים כשבא להשרות שכינתו עליהן מנאן, באחד בניסן הוקם המשכן ובאחד באייר מנאם.

שבחן שלא שינוי

הרי מבואר כי סיבת מניינם היתה מחמת חיבת ישראל וחשיבותן אצל הבורא על כן בכל עת מונה אותם על דרך משל להבדיל אצל בני אדם אשר בודקים ממשמשים סופרים ומונים את הדברים החשובים לפניהם בכל שהות לידע את שלומם וטובתם, אכן על מה ולמה באה חיבתן של ישראל לפני המקום - לזאת כתבה התורה כי בעת שהולכים בדרך האבות - 'לְמִשְׁפְּחֹתָם לְבֵית אֲבֹתָם' אזי חביבים הם אצל הבורא - בכך שממשיכים את דרכי האבות אשר היו נאמנים אליו במסירות נפש וכל מהותם היתה למען ה' ותורתו בכך זוכים להימנות תחת ידו.

על כן בגלל ששומרים על מסורת האבות כדבעי לפיכך נכללו השבטים בשם ה' ברוך הוא כאמור 'שִׁבְטֵי־יָהּ עֵדוּת לְיִשְׂרָאֵל' כאשר פירש רש"י בעת פירוט שמותיהם 'החנוכי הפלואי' כי ניתנה לכל שם ושם ה"א בראשיתו ויוד בסופו לרמז על חתימתו של הבורא ועדותו על כל אחד ואחד מבני ישראל על ששמר את נאמנותו לבית אבותיו אף בהיותם שקועים בטומאת ארץ מצרים לא שינוי את שמם לבושם ולשונם.

עוד זאת כשם שמאת כל אחד ואחד מהשבטים יצאו ענפים שלמים לריבי רבבות עד אשר לא יספר מרוב - כך על אדם לדעת את גודל אחריותו אשר מוטלת עליו לבל יסטה מהדרך כמלא נימא כי כל אחד ואחד אינו יחיד לעצמו אלא עתיד הדורות תלוי בו ובמעשיו כאשר נפסק כל המציל נפש אחת מישראל כאילו קיים עולם מלא.

זהירות יתירה ברשות הרבים

לא זו בלבד אלא בגמר ספירתם של ישראל נאמרה בפרשה את סדר חנייתן ומסען של השבטים לדגליהן היתה הציווי מאת השם 'כַּאֲשֶׁר יַחֲנוּ כֵּן יִסָּעוּ אִישׁ עַל־יָדוֹ לְדִגְלֵיהֶם' - כלומר לא רק בביתו ובמשכנו צריך להתנהג כראוי וכפי המסורת אלא אף בהיות האדם על אם הדרך רחוק מביתו צריך ביתר שאת להיזהר ולהישמר בכל פרט ודקדוק של הלכה כידוע שבהיות האדם על אם הדרך כשהוא רחוק ממעונו ומביתו הרי ששמירת המצוות בשלמותם עולה בכוחות רבים ובמסירות נפש ודמים מרובים תרתי משמש לזאת מרמזנו התורה שכפי היות הנהגת האדם בחנייתו ושהותו בביתו תחת גפנו ותאנתו - כך יהיה הנהגתו גם בהלכו על פרשת דרכים.

אף עצם חנייתן והליכתן של ישראל במדבר היתה במסורת אבות כמו שנצטוו 'באותות לבית אבותם' היינו על פי צוואת אבותם - באות שמסר להם יעקב אביהם כשנשאוהו ממצרים, שנאמר 'ויעשו בניו לו כן כאשר צום', יהודה ויששכר וזבולן ישאוהו מן המזרח וראובן ושמעון וגד מן הדרום וכן על דרך זה חנו בשאר הרוחות.

זכות אבותן מסייעתן

אכן כאשר סיימו למנות ולספור את כל שבטי ישראל נמנו שבט לוי בנפרד ככתוב 'אַךְ אֶת־מַטֵּה לֵוִי לֹא תִפְקֹד וְאֶת־רֹאשָׁם לֹא תִשָּׂא בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל' ביאר רש"י כדאי הוא לגיון של מלך להיות נמנה לבדו, דבר אחר צפה הקדוש ברוך הוא שעתידה לעמוד גזירה על כל הנמנין מבן עשרים שנה ומעלה שימותו במדבר, אמר אל יהיו אלו בכלל לפי שהם שלי שלא טעו בעגל.

בענין זה מסופר על מרן בעל החפץ חיים שהסביר את היותו כהן עקב זאת שאביו היה כהן וכן אבות אבותיו במשך כל הדורות עד לאהרן הכהן ואיך זכו אבות אבותיו לכך יען היתה רוח אחרת בהם וכאשר הכריז משה רבינו לאחר עשיית העגל 'מי לה' אלי' תיכף ומיד 'ויאספו אליו כל בני לוי' על כן עד עתה אנו שבט הלויים אוכלין את פירותיהן בעולם הזה והקרן קיימת לעולם הבא, ואילו שאר בני השבטים שנשתמטו ולא ניגשו אל משה אינם בחירי השבטים.

המשיך החפץ חיים ואמר על כן עד עתה אני כהן ואילו שאר שבטי ישראל אינם כהנים כי נתעצלו לפני אלפי שנים לגשת להכרזת 'מי לה אלי', הרי הדברים מבהילים כמה השפעה יש מכל פעולה ופעולה לדורות עולם כאמור שעבודת בית המקדש נמסרה לבכורות ורק בגלל חטא העגל הפסידו הפסד עולם להם ולדורות, ומידה טובה מרובה פי כמה ובודאי כל פעולה קטנה שכרו הרבה מאוד.

שכן טוב

משכנם וחנייתן של שבט וראובן במדבר היו לצד ורוח אחת סמוכים וקרובים זה לזה - מקום חנייתן של בני ראובן היתה לצד דרום ככתוב בתורה 'דָּגָל מַחֲנֵה רְאוּבֵן תֵּימָנָה' ואף מקום חניית בני קהת היה סמוך להם בצד דרום כפי שכתוב 'מִשְׁפְּחֹת בְּנֵי־קְהָת יַחֲנוּ עַל יֶרֶךְ הַמִּשְׁכָּן תֵּימָנָה' פירש רש"י וסמוכין להם דגל ראובן החונים תימנה אוי לרשע ואוי לשכנו - לכך לקו מהם דתן ואבירם ומאתים וחמשים איש עם קרח ועדתו שנמשכו עמהם במחלוקתם.

הרי לנו את ההשפעה הרבה של שכנים עד כי אף אנשים רמי מעלה כקרח ממובחרי שבט הכהונה ולויה נפלו במצודתם על כן ישמע חכם ויוסיף לקח להתרחק כמטחוו קשת מאסיפת בעלי מדנים ואף את מקומו בבית המדרש יקבע סמוך למקומם של אנשים ישרי דרך המקיימים את כל דברי השו"ע ככתבן ומקפידים על הזהירות בהלכה בשתיקה בעת התפילה וכבר אמר החכם: אל יהא עיקר תפילתך על בניך שיהיו צדיקים אלא תתפלל על חבריהם שיהיו צדיקים וכך ישארו הבנים בשלימותם ואף יוסיפו במעלתם.

ולהיפך אדרבה השפעה של חברים טובים וסביבה טובה רב מאוד על כן עלינו להתחמם בצילם ואורם של צדיקים ועל ידי זה ללכת בדרכיהם כפי שמצאנו אשר בצד מזרח המשכן חנו משה אהרן ובניו - וסמוכין להם דגל מחנה יהודה ועליו מטה יששכר וזבולן - ועליהם נאמר 'טוב לצדיק טוב לשכנו', לפי שהיו שכניו של משה שהיה עוסק בתורה נעשו גדולים בתורה - יששכר לומדי תורה המחזיקים בה וזבולן תומכיה מאושר.

טיב המערכת

• ויפקוד אותם על פי ד' •

הקב"ה הטיל על משה רבינו משימה: 'פקוד את בני לוי.. כל זכר מבן חודש ומעלה', לכאורה משימה לא פשוטה, איך אפשר לספור גם את התינוקות, והרי לא מדובר כאן בדורנו, אלא בדור המדבר, מכשירים משוכללים לא היו עדיין, כיצד רצה הקב"ה שמשה רבינו יספור את כל שבט לוי – כולל התינוקות? האמת היא שגם משה רבינו בעצמו הסתפק בשאלה זו, אבל בטרם ניגש לראות מה הוא עשה, הבה ונחשוב מה אנחנו היינו עושים במקרה כזה, הקב"ה מטיל עלינו משימה שנראית כבלתי אפשרית, מה עושים? ישנם כמובן כל מיני אפשרויות, אבל האפשרות היחידה שצריכה לעלות במחשבתנו היא: אם הקב"ה אמר כך לעשות, זה חייב לקרות, אבל איך?!

מה באמת עשה משה רבינו? אומר רש"י: 'אמר משה לפני הקב"ה היאך אני נכנס לבתי כולם ולתוך אהליהם לדעת מנין יונקיהם? אמר לו הקב"ה, עשה אתה את שלך ואני אעשה את שלי, הלך משה ועמד על פתח האוהל והשכינה מקדמת לפניו, ובת קול יוצאת מן האוהל ואומרת כך וכך תינוקות יש באוהל זה, לכך נאמר על פי ד'', הרי לנו כי משה רבינו גם הוא לא ידע כיצד עושים את זה, אבל לא היה לו צל צילו של ספק שזה צריך ויכול להיעשות, השאלה היחידה היתה: 'היאך'.

אם אנחנו חושבים לרגע שרק אצל משה רבינו יכולים הדברים האלו לקרות, רק אצלו הפיתרון יהיה כל כך פשוט, פשוט וניסי, השכינה הולכת לפניו ומכריזה כמה תינוקות יש בכל אוהל, מחשבה זו בטעות היא, שהרי אומר התנא באבות: 'רבי טרפון אומר לא עליך המלאכה לגמור', עלינו להאמין שלא רק אצל משה רבינו יש פתרונות מיוחדים לכל שאלה, גם אצלנו יש ויש, אבל עלינו להאמין בלב שלם ולקבל את רצון ד' באמונה פשוטה, ולדעת שהשגחתו הפרטית עלינו היא בגדר ניסים גלויים, ואז, כשהקב"ה מטיל עלינו משימה, לא יהיו לנו שום ספקות, אלא נזכור את הציווי 'עשה אתה את שלך ואני אעשה את שלי'.

(ע"פ טיב התורה-במדבר)

טיב ההודעות

ניתן לשמוע את שיחותיו של מורנו ורבנו שליט"א ○ במספר מיוחד וישיר
באידיש: 073-2951321 ○ בלשון הקודש: 073-2951320

יו"ר הוועדה הרוחנית: ר' יעקב רבינוביץ | עורך: ש. גולדשטיין

RAMAPOST
MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL
לזכות רפואה שלמה:
מלכה בת רחל, מיכאל בן שולמית, יעקב משה בן דבורה שירה ואברהם יהודה בן שרה רבקה
רם התורה

YOUR FREE AD HERE! *Send your artwork to mitzvos@ramapost.com to secure your ad space.*

ב"ס"ד
ר.דניאל ד דהן
סופר ס"ת"ם מוסמך

Rabbi Daniel David Dahan, Sofer Stam
Tel: 646 387 5683. Email: Sofersogood4@gmail.com
Checking, writing, and sale of Sefer Torah, Tefillins, Mezuzot, and Megillot. ✡ SAME DAY SERVICE ✡

ROCKLAND TRANSFERS
CAR SERVICE

- Airport car service (departures and arrivals)
- City to City
- Per Hour Hire
- School (out-of-town) Drop-off and Pick-up
- Reliable and Safe
- Fixed Rates
- No Added Fees
- Credit Cards Accepted

Easy Booking Online

Reserve Online
www.RocklandTransfers.com
Call / Text
(845) 288-8888

35+ Years
OF SERVING THE COMMUNITY

- WILLS & TRUSTS
- ELDER LAW
- PROBATE
- TRUST ADMINISTRATION
- HALACHIC WILLS
- TAX PLANNING
- MEDICAID PLANNING
- ESTATE PLANNING
- SPECIAL NEEDS PLANNING
- ASSET PROTECTION

Emanuel Haas, Esq.

Ari J. Zaltz, Esq.

RAMAPOST.COM

Haas & Zaltz, LLP
845.425.3900
INFO@HAASZALTZ.COM | WWW.HAASZALTZ.COM
2 PERLMAN DR | STE 301 | SPRING VALLEY, NY 10977

As an independent agency we shop several companies to find you the right coverage and the right price.
Wise Men Insurance Services
support@wisemeninsurance.com
Ph 845-579-2978 Fax 845-231-6224

DJ KAEJ
FOR ALL YOUR SIMCHA NEEDS!
347.618.5028
bookings@djkaej.com

ROSENBLUM
ARCHITECTURE
TODD ROSENBLUM
845.364.0337
914.522.6793
todd@adaparch.com
rosenblumarchitecture.com
200 East Eckerson Road
Suite 230 E
New City, NY 10956

CHEVRA L'BITACHON
OF ROCKLAND COUNTY
Chevra L'Bitachon is a community security organization which trains and manages members of the community to become guards for their own shuls and mosdos as well as other security related resources.
For more info, please contact us at info@clbrc.org
or call/whatsapp 845.704.1205
(add us to whatsapp to see our regular security related updates)

ONE COMMUNITY ONE ERUV
3611
העירוב דראקלענד
ROCKLAND ERUV
במקווה רבני עירינו שליט"א - ראקלענד, ניו יורק

FIRST CLASS LEASING

POMONA
ENTERPRISES CORP.
Custom Home Builders
845-354-0018
www.POMONAENTERPRISES.com

JUNKBOYZ
PRESERVATION

TELETECH
SECURITY & COMMUNICATONS

UNLIMITEDISRAEL™
ON ISRAEL'S MOST RELIABLE NETWORK
P: 845-371-9800

SUBSCRIBE ONLINE!

FILL OUT THE ONLINE FORM TO SUBSCRIBE:
RAMAPOST.COM/SUBSCRIBE-DIVREI-TORAH

בס"ד

Ramapost offers a weekly printed subscription to the following Divrei Torah:

Please fill out the online form at **RAMAPOST.COM/SUBSCRIBE-DIVREI-TORAH** to subscribe. We ask that your free printed divrei torah be picked up every Friday at our Monsey (Rt 59) or Wesely Hills/Pomona location.

Meoros Hatzadikkim
Dvar Torah & Weekly Yahrzeits
(English)
Ramapost.com/meoros-hatzadikkim

Sichat Hashavua
(Hebrew)

Likutay Torah
(English)

Oneg Shabbos
(English)

Hitkashrut
(Hebrew)

Ohr Chaim
(Hebrew)

Torah Wellsprings
R' Elimelech Biderman
(English)

TIV HAKEHILA · SHVILEI PINCHAS · AREIVIM · ANFEI EREZ · MIZMOR L'DOVID · PENINIM · KINDER TORAH · PARSHA PSHETEL · RAV BRAZIL

RAM HATORAH is a free weekly compilation of divrei torah that is organzied, printed and distributed by Ramapost to hundreds of readers. You can view/download past and present edtions at **RAMAPOST.COM/RAM-HATORAH.**

טיב הקהילה • שבילי פנחס • דברי חיזוק והתעוררות • חוט של חסד • המברך • דברי שי"ח

FOR MORE INFORMATION PLEASE CONTACT MITZVOS@RAMAPOST.COM

RAMAPOST
ESTABLISHED 2009
MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

info@ramapost.com | www.Ramapost.com
P: 845.369.9600 | F: 845.369.9601
382 Route 59 Suite 264, Airmont, NY 10952

RAMAPOST
ESTABLISHED 2009
MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL
"ESSENTIALLY" ABOVE & BEYOND!

info@ramapost.com | www.Ramapost.com
P: 845.369.9600 | F: 845.369.9601
382 Route 59 Suite 264, Airmont, NY 10952

כ"ט אייר תש"פ · 23 מאי 2020 · **מאנסי:** הדלקת נרות - 7:56 · מוציש"ק - (72 דקות) 9:28 · **Vo. 2 | Issue 34 | No. 83** · בסייד

רם התורה

אבגדה וחטי

"בכל המקום אשר אזכיר את שמי אבוא אליך וברכתיך"

דברי תורה מודפסים ומופצים בחופשיות על ידי ראמָפּוֹסט

פרשת במדבר

דברי תורה **עברית**

טיב הקהילה • שבילי פנחס • חוט של חסד • המברך • דברי שי"ח

FOR SPONSORSHIP OPPORTUNITIES, CONTACT MITZVOS@RAMAPOST.COM SEE INSIDE FOR DETAILS >>